

ဘသန်း(ဓမ္မိက)

အငြိမ်းစား စိုက်ပျိုးကြီး
လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင်
သရေစဉ်သူ

ဂျော့နသံဝင်ဂျော်

(နဝမအကြိမ်)

RICHARD BACH'S
**Jonathan
Livingston
Seagull**

A STORY

Parallel Text
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ

ဘသန်း(ဓမ္မိက)

မြန်မာပြန်

ဂျော့နသံ့စင်ဂျော်

(နဝမအကြိမ်)

RICHARD BACH'S

Jonathan
Livingston
Seagull

A STORY

Parallel Text

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ

မာတိကာ

- နဝမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် အမှာ
- ထူးထွေဆန်းပြားပုံ ၆ ချက်
- ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် ပြန်ဆိုသူ၏နိဒါန်း
- ပထမပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် စာမိတ်ဆက် စကားချီး

အပိုင်း ၁

ငှက်အုပ်လောကကို စွန့်လိုခြင်း	၃
အကြဉ်ခံရခြင်း	၂၃

အပိုင်း ၂

ကမ်းကုန်အောင် တတ်စွမ်းခြင်း	၃၅
ငှက်အုပ်လောကသို့ ပြန်သွားခြင်း	၅၁
သင်တန်းစခြင်း	၆၃

အပိုင်း ၃

ဆရာမုနိ	၇၁
သေခြင်း	၈၉
မေတ္တာတရား	၉၇

To the real Jonathan Seagull, who lives within us all.

- Richard Bach

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အတွင်းသန္တာန်၌
ကျွန်ုပ်တို့ သိသိ၊ မသိသိ
ရှင်သန်နေသော
ယောနသံ အစစ်အမှန်သို့

- ရစ်ချင်ဘာစ်

ပြန်ဆိုသူအကြောင်း

ဘသန်း (ဓမ္မိက) ၁၉၁၄-၁၉၈၇

မော်ကွန်းဝင် (ဒုတိယဆင့်)နှင့် နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် (ပထမဆင့်)ရ သရေစည်သူ အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးကြီး ဦးဘသန်းကို ရန်ကုန်မြို့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၌ အဖ ဦးအေးမောင်၊ အမိ ဒေါ်သိန်းရင်တို့က ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ဘသန်း (ဓမ္မိက) ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေများ ရေးသားခဲ့သောကြောင့် ဓမ္မိကဦးဘသန်းဟု လူသိများခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့ စိန်ပေါဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် စတင်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ၁၀ တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ကြားစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ အထုတ်ခံရသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ၁၉၃၆ ကျောင်းသားသပိတ်၌ တက်ကြွစွာပါဝင်ခဲ့သည်။ ယင်းနှစ်တွင်ပင် ဥပစာအပိုင်း(ခ) စာမေးပွဲ ကျန်း ဖြီးနောက် ဘုံဘေဘားမားကုမ္ပဏီ၌ စာရေးဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းတွင် ဗြိတိသျှ အမြောက်တပ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ဒုတိယပတ် စစ်သင်တန်းတက်ရန် ရွေး ချယ်ခံရပြီး ဥရောပသား မဟုတ်သူများတွင် စစ်ရေးဂုဏ်ထူး ပထမဆင့်ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် A.B.R.O. ခေါ် အရန် တပ်ရင်း အမှတ် (၁)၌ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရ၍ မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထို့နောက် ဗြိတိသျှတပ်များ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆုတ်ခွာသွားချိန်တွင် ဆက်လက်လိုက်ပါခြင်းမရှိဘဲ ကသာမြို့၌ နေရစ်ခဲ့သည်။

ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ဗမာ့တပ်မတော် စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံး ဘာသာပြန်ဌာန၌ အရပ်သား အရာရှိအဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၄ ခုနှစ်အတွင်း ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကာလအတွင်း တိုင်း(၇)မှနေ၍ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းလက်အောက်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကနွီကွန်ဖရင့် (KANDY CONFERENCE) အတွက် အကြောင်းအချက်များ ကူညီပြုစုပေးခဲ့ရသည်။

ဓမ္မိက ဦးဘသန်းသည် ဗမာ့တပ်မတော်၌ စစ်မှုထမ်းခဲ့ရာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ကြီး၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်မှူးစသည်ဖြင့် တပ်မတော်အကြီးအကဲ တာဝန်များကိုယူခဲ့ပြီး ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် တပ်မတော်၌ အမှုထမ်း နေစဉ်ကာလအတွင်း ဒုတိယလက်ထောက် စစ်ရေးချုပ်၊ လက်ထောက် စစ်ရေးချုပ်၊ လက်ထောက်စစ်ထောက်ချုပ်၊ တပ်မတော် မော်ကွန်းတိုက် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ပညာရေးနှင့် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးဌာန ဝါဒရေးရာ ညွှန်ကြား ရေးမှူး စသည့် တာဝန်များကိုပါ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ဖြင့် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစား ယူခဲ့သည်။

ဦးဘသန်းသည် ကျောင်းသားဘဝကပင် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်း၌ အဆွေသန်း ကလောင်အမည်ခံ၍ ကဗျာများ၊ ဆောင်းပါး များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီခေတ်အတွင်း ပထမဆုံးထုတ်ဝေခဲ့သော အားကစားနှင့် စာပေ မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည့် ဘဝသစ်မဂ္ဂဇင်း (New Life) ကို မြဒေါင်းညို (ဒေါက်တာအောင်သိန်း)နှင့် မစ္စတာဖရင့်ဟတ်စကင်း (မြန်မာ နိုင်ငံ ကျန်းမာရေးနှင့်ကြံ့ခိုင်ရေးအသင်း အတွင်းရေးမှူး)တို့နှင့်အတူ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် O.M. (Open Mind) စာစောင်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရေးသားပြုစုထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်များမှာ-

The Roots of the Revolution	တော်လှန်ရေး၏ ဇာစ်မြစ်များ မြန်မာ့စစ်သမိုင်း အတိုချုပ် (အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်)
The System of Correlation of Man and his Environment	လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ အညမညသဘောတရား (အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်)
Last letters from Stalingrad	စတာလင်ဂရက် စစ်မြေစခန်းမှ မှာတမ်းများ
Jonathan Livingston Seagull	ယောနသံစင်ရော် (မြန်မာပြန်)
Dare to be Free	ရဲဘော် ရဲသော်မသေ (မြန်မာပြန်)
Spycatcher-3	သူလျှိုဖမ်းတဲ့ သူလျှို (မြန်မာပြန်)
Those Devils in Baggy pants	စစ်ဦးဘီလူး (မြန်မာပြန်)
The Prophet	နှုတ်ကောင်းခွန်းမြိန် သုခမိန် (မြန်မာပြန်)
Understanding	အချစ်ကိုယုံ ပုံပါငဲ့အလုံး (မြန်မာပြန်)

၁၉၆၈ ခုနှစ်မှစ၍ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ စာနယ်ဇင်း ရှစ်စောင်တွင် သူ၏ပင်ရင်းနှင့် ဘာသာပြန်ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ ပုံပြင်၊ ဝတ္ထုတို၊ ပြဇာတ် စုစုပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

ဦးဘသန်း (ဓမ္မိက)သည် ဗြိတိသျှ ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်လေးခု၊ ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံက ပေးအပ်သော ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ချီးမြှင့်သော အရေးတော်ပုံတံဆိပ် (ဒုတိယဆင့်) (The Star of Revolution of Independence, Second Degree)နှင့် မော်ကွန်းဝင်များ ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီက ဦးဘသန်း(ဓမ္မိက)အား နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ (ပထမဆင့်) ချီးမြှင့်အပ်နှင်းခဲ့သည်။

ဦးဘသန်း(ဓမ္မိက)သည် သမိုင်းကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင်၊ လောကနတ် အလှပညာဆိုင်ခန်း၏ အကျိုးဆောင်ဦးစီး (၁) နှင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများတွင်လည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်အေးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားသမီးလေးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ (ပထမဆင့်)နှင့် အခြားဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများ အပ်နှင်းခြင်းခံရသော အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်သူ ဦးဘသန်း (ဓမ္မိက)သည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီးဒေါ်အေးနှင့် သားသမီးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိပ်မက်ရ ဗျာဒိတ်

ဤဒဿနီ၊ စာပန်းချီ၊ နယ်တီအစ ဖြစ်လတ္တံ့။
ဤလိုစာမျိုး၊ ဒီရေတိုး၊ ဖြိုးဖြိုးဖြန့်လျက် တက်လတ္တံ့။
တက်သည့်စာပြင်၊ လေးခေတ်တွင်၊ ရှစ်ခွင်အရပ် ဖုံးလတ္တံ့။
ထုတလက်ခုပ်၊ စာသမုဒ်၊ မယုတ်မခန်း ရှိလတ္တံ့။

နဝမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်
အမှာ

ဖေဖေ၏ ဘာသာပြန်လက်ရာဖြစ်သော “ယောနသံစင်ရော်” ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ အကျွမ်းတဝင် သိရှိပြီးဖြစ်၍ အထူး မိတ်ဆက်ပေးရန် လိုမည်မထင်ပါ။ သို့သော် သိရှိထားကြပုံချင်းကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြချေ။ တစ်ဦး တစ်ယောက်အဖို့ပင် “ယောနသံစင်ရော်”ကို ဖတ်ရာ၌ တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် အသိချင်းမတူကြ။ တစ်ခါဖတ်၊ တစ်မျိုးသိ အရသာအမျိုးမျိုး ရှိနေသည်။

ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီးသက်လုံက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဤသို့ ထုတ်ဖော် ရေးသားခဲ့သည်။

‘ယောနသံစင်ရော်သည် သာမန် ပုံဝတ္ထုမဟုတ်ပါ။
ခေတ်တိုင်း၊ ခေတ်တိုင်း လူမျိုးတိုင်း၊ လူမျိုးတိုင်းတွင်
ရှိခဲ့သော၊ ရှိဆဲဖြစ်သော၊ နောင်တွင်လည်း ရှိဦးမည်ဖြစ်သော
အမှန်တရားကြီး အကြောင်းများကို ဖော်ပြထားသည့်
လက်စွဲစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။
အထပ်ထပ်ဖတ်လျှင် အသစ်သစ်နားလည်မည်။
ဖြူစင်သော အလင်းရောင်နှင့်တူ၍ အရောင်ရှိသော
မှန်ကိုခံ၍ ကြည့်လျှင် မှန်ကိုစွဲသောအရောင်
မြင်ရမည့် မှန်ကူကွက်များစွာရှိသော
စိန်တုံးကြီးနှင့်လည်း တူပါသည်။’

ဆရာကြီးသက်လုံ၏ ရေးသားချက်ကား တိုတိုနှင့်လိုရင်းကို ထိမိလှသည်။ အမှန်တရားမည်သည် မိုးသည်လည်းမဟုတ်၊ ဆန်းသည်လည်းမမည်၊ တိုးပွားသည်လည်း မဆိုသာ၊ ဆုတ်ယုတ်သည်ဟုလည်း မပြောနိုင်၊ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သည့် သဘောလည်းမရှိ၊ မပျက်စီး မဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော၊ အမြဲထားစဉ် ရှင်သန်တည်မြဲခြင်း သဘောရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် “ယောနသံစင်ရော်”သည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်မှ ယခုတိုင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် မရိုးနိုင်၊ မဟောင်းနိုင် လူအများ၏ နှလုံးသားထဲ

www.burmeseclassic.com

တွင် ရှင်သန်ဆဲ၊ ယုံသန်းဆဲဖြစ်သည်။

ဖေဖေ၏ ဘာသာပြန်ဆိုဟန်မှာလည်း အများသူငါ ပြန်ဆိုနေကြဖြစ်သော Adaptation ခေါ် ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုပုံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ Free Translation ခေါ် လိုရင်းကိုချိုး၍ ပြန်ဆိုပုံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ မူရင်းစာကို အနက် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် တိတိကျကျ၊ မိမိရရ တစ်လုံးမကျန် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဘာသာပြန်ဆိုသော Literal Translation ဖြစ်သည်။ အရေးအသား၊ အပြောအဆိုအရာ၌ တိကျကျစ်လျစ်၍ ဝေါဟာရကြွယ်လှသည်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ ပြန်ဆိုရသည် ဆိုစေကာမူ မြန်မာစာကို လိုသည်ထက်ပို၍ မသုံးချေ။ ယခင်က ဘာသာပြန်အရာတွင် ကျော်ကြားခဲ့သော ဆရာကြီးသခင် ဘသောင်း၏ ‘ပန်းသာ မစာဥ’၊ ဆရာကြီးဇော်ဂျီ၏ ‘မဟာဆန်ချင်သူ’ စာအုပ်များကဲ့သို့ မြန်မာစာကို လူအများ နားယဉ်သော စကားလုံးများဖြင့် မြန်မာဆန်ဆန် ပြန်ဆိုထားသည်။ စကားလုံးအရွေးကောင်း၍ ဘာသာပြန် ပညာရပ် သုတေသနစာတမ်း (Monograph) သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဘာသာတစ်ရပ်ဖြင့် ရေးသားထားသောစာကို မူရင်းအရေးအသားအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်အောင် ပြန်ဆိုရေးသား ရသော အလုပ်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။ ရေအတိမ်အနက်ကို ကြာရိုးကြာပင်မြင်လျှင် သိရသည်ဆိုသကဲ့သို့ ဘာ သာပြန်စာအုပ်ကောင်း တစ်လက်ဖြစ်ရန် ပြန်ဆိုသူ၏ ကြိုးပမ်းချက်များကို မူရင်းစာကို သိမြင်ပါမှ သိရလေသည်။ ဤတွင် ဖေဖေ၏ ကြိုးပမ်းချက်များကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် ‘ယောနသံစင်ရော်’ကို အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ယှဉ်တွဲလျက် Parallel Text အဖြစ် နဝမအကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

ဖေဖေ ရေးသားထားရစ်ခဲ့သော စာများကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာစွာဖြင့် ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ‘ရှင်မတောင်စာပေ’နှင့် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သော မောင်အရင်းသဖွယ် အားကိုးအားထားပြုရသည့် ဆရာဦးမြသိန်း(Paul) အားလည်းကောင်း၊ မွန်မြတ် သောစိတ်ထားဖြင့် လူအများဖတ်ရှုနိုင်ရန် စာအုပ်အဖြစ် ဖန်တီးထုတ်ဝေခဲ့သော ဦးမျိုးဆင့်နှင့် ရှင်မတောင်စာပေ အဖွဲ့သားများ အားလည်းကောင်း ဘသန်း(ဓမ္မိက)၏ ကျန်ရစ်သူ သားသမီးများကိုယ်စား ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ် ပါသည်။

ယောနသံစင်ရော်ကို အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ယှဉ်တွဲဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ထူးကဲသော စာပေရသများနှင့် ဉာဏ်အလင်း များ ရရှိခံစားနိုင်ပါစေ။

ခင်သန်းအေး
ဘသန်း(ဓမ္မိက)၏ သမီးကြီး

www.burmeseclassic.com

စာသားတစ်မျက်နှာလျှင် ငွေကျပ်တစ်သန်း တန်နှင့်နေသော
ဤအံ့ဘနန်း စာအုပ်မူရင်း ယောနသံစင်ရော်၏
ထူးထွေဆန်းပြားပုံ ၆ ချက်

၁။ ဖြစ်ပေါ်လာပုံအထူး ။ ။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံသည်မှာ သူသည် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားသူဖြစ်၍ ပြုစုသူမှာ သူမဟုတ်ကြောင်း၊ ပြုစုသူသည် ဤကမ္ဘာမြေမှ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

၂။ ကျော်ကြားလာပုံအထူး ။ ။ ကြော်ငြာအတွက် အထူးတလည် ငွေကုန်ကြေးကျမခံရဘဲ လေညာတွင် ပန်းရှိ လေအောက်ကသိ ဆိုသလို၊ စာပေသတင်း နှုတ်လေညင်း သက်သက်သာ တွင်ကျယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၃။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ထူးပုံ ။ ။ စာအနေ ကျဉ်းသလောက် စာအနက် ကျယ်သည်။ ကြီးငယ်မဟူ ဖတ်ရှုသူတိုင်းသည် လောကီလောကုတ် အကျိုးအတွက် မိမိတို့အကြိုက် စရိုက်ဝါသနာ အထုံအလိုက် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြပြီး ပီတိဖြစ်လျက် စံနှုန်းပြုဖွယ်၊ အတုယူဖွယ် အချက်များကို တွေ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

၄။ စာဖတ်ပရိသတ်ထူးပုံ ။ ။ လူ့အလွှာအကုန်နှင့် လူတန်းစားအားလုံးကို အုပ်ခြုံစပ်ဟပ်မိနေလေသောကြောင့် ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းတွင် ဆယ်ကျော်သက်များမှသည် သက်ကြီးရွယ်အိုများအထိ၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူများမှသည် ပါမောက္ခများအထိ၊ အလုပ်သမားများမှသည် ဒါရိုက်တာ မန်နေဂျာများအထိ၊ ဘာသာရေး အယုံအကြည်မရှိသူများမှသည် ဘာသာမျိုးစုံ ဝိုင်းချုပ်၊ ဝိုင်းအုပ်များအထိ ကုန်သည် လယ်လုပ် ပွဲစားမကျန် ဝယ်ကြ၊ ဖတ်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ ဖောက်သည်ချကြ၊ ဝေဖန်ကြ၊ ရှုတ်ချကြ၊ ချီးမွမ်းကြ၊ လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးကြနှင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

၅။ ငွေစည်ပုံအထူး ။ ။ ရနှင့်ပြီး ဒေါ်လာ ၇၄ သိန်း ညီမျှ ကျပ်ငွေ ၄ ကုဋေထဲတွင် နိုင်ငံတကာအား ထပ်မံ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဖြူးခွင့်၊ ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခွင့်များကို ရောင်းချ၍ ရသောငွေများနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး၍ ပြသသောအခါ ပေါ်လာ မည့် အမြတ်ငွေ၏ ရာခိုင်နှုန်း ၅၀ တို့ မပါဝင်သေးချေ။ ယင်းငွေများ မပါသေးဘဲ လောလောဆယ် စာတစ်လုံး ကျပ် ၅၀၀၀ နှုန်း စည်နှင့်နေသည်။

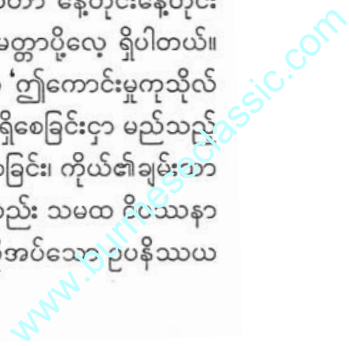
၆။ အရောင်းရ သက်တမ်းရှည်ပုံအထူး ။ ။ ကမ္ဘာ့ စာအုပ်လောကတွင် အရောင်းရဆုံး မည်သည့်စာအုပ်ပင်မဆို ထုတ်ဝေသောအခါမှစ၍ ၄၊ ၅ ၆ လ သာလျှင် အရောင်းရဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် ဆက်ပါနေနိုင်သည်။ ဤစာအုပ်မှာ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ယခု ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတိုင်အောင်လည်း ကမ္ဘာ့ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ် ၁၀ အုပ် စာရင်းစဉ်ကြီးတွင် ဆက်တိုက် ပါဝင်မြဲ ပါနေဆဲဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်
ပြန်ဆိုသူ၏ နိဒါန်း

ဤစာအုပ် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ပြန်ဆိုသူ အနေဖြင့် စာအုပ်၏နောက်ပိုင်းမှာ စာရှုသူတို့ကို ဖတ်ရှုနေခိုက်နဲ့ ဖတ်ရှုပြီးတဲ့အခါများမှာ ဘယ်လို ခံစားကြရတယ်၊ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြတယ်၊ ဘယ်လို ထင်မြင်ကြတယ် စသည် တို့ကို ကျွန်တော့်ထံ ရေးသားပေးပို့ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါတယ်။ စာပေါင်း ၉၇ စောင် ရပါတယ်။ ရေးသား ပေးပို့ကြတဲ့ ရဟန်း သံဃာ ရှင်လူအပေါင်း လူကြီး လူလတ် လူငယ် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးအပေါင်းကို အလွန်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒုတိယ အကြိမ်ထုတ် စာအုပ်မှာ သူတို့ရဲ့ထင်မြင်ချက် စသည်များကို ထည့်သွင်းရိုက်နှိပ်ဖို့ သဘောတူကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရေးသားပေးပို့ ကြတဲ့ စာတွေထဲက ကောက်နုတ်ချက်များကို ဒီစာအုပ်ရဲ့ ရှေ့ပိုင်းမှာ ဆုံသလောက် မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ခံစားချက်၊ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ချက်များကို တင်ပြလိုပါတယ်။ ဒီ ယောနသံစင်ရော် စာအုပ်လေးရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်အဖို့တော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှပါပေတယ်။ တတ်များတတ်နိုင်ရင် တစ်အုပ်လုံးကို ရွှေပေလွှာတွေပေါ်မှာ ကျောက်မျက်ရွဲစာလုံးတွေနဲ့ ကမ္ဘာ့ ထိုးထားချင်လှပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် ခရီးနှင့်ခဲ့ရတဲ့ တရားဓမ္မရှာ လမ်းမတော်ကြီးမှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့ ခရီးညွှန်ကျောက်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပါ။

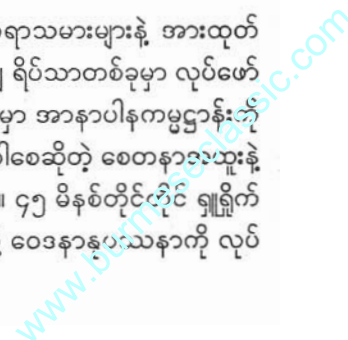
ကျွန်တော်ဟာ အသက်လေးဆယ်နီးပါးမှာ ဆရာတော်မြတ် အရှင်ဇနကာဘိဝံသပြုစုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားအဘိဓမ္မာ ကျမ်းငယ်တစ်ဆူကို ဖတ်ရှုရာကစပြီး တရားဓမ္မဘက်ကို စိတ်ညွတ်လာပါတယ်။ ထိုအချိန်ကစပြီး တရားနှလုံး မသွင်းခဲ့တဲ့ နေ့ရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ တပ်မတော်ထဲ အမှုထမ်းနေစဉ်ကရော၊ ပင်စင်ယူပြီးတဲ့အခါမှာပါ ကျွန်တော်ဟာ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း လယ်တီဆရာတော် စီကုံးရေးထားရစ်တဲ့ မဟာသရဏာဂုံ ဘုရားရှိခိုးကို ပရိတ်အနေဖြင့်ရွတ်ဆိုပြီး မေတ္တာပို့လေ့ ရှိပါတယ်။ သည့်နောက် အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုကို ရွတ်ဆိုပြီး ဆန္ဒာဓိပတိ ထူထောင်လေ့ရှိပါတယ်။ ထူထောင်ပုံကတော့ 'ဤကောင်းမှုကုသိုလ် ၏ အကျိုးဖလအနေအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ယခုဘဝအတွင်းပင် တရားထူးတရားမြတ်ကို မလွဲမသွေ ရရှိစေခြင်းငှာ မည်သည့် အဖျက်အဆီးမျိုး၊ မည်သည့် အတားအဆီးမျိုး၊ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျိုးမျှ မရှိဘဲ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာ ခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံလျက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တရားနှလုံး သွင်းမိရပါစေသတည်း။ တစ်နေ့သောအခါ၌လည်း သမထ ငါပဿနာ တရားများကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ရပါစေသတည်း။ ထိုအတွက် လိုအပ်သော ဥပနိဿယ

တို့သည်လည်း အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်လာပါစေသတည်း။ ထိုသို့အားထုတ်၍ တရားထူးတရားမြတ်ကို ဧကန်မုချ ရရပါစေ သတည်း။ တရားထူးတရားမြတ်ကို ကျွန်ုပ်မရမချင်း ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို မည်သည့်ဘေးရန်၊ မည်သည့်ရောဂါ၊ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျှ မဖျက်ဆီးနိုင်ပါစေသတည်း။ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြုပြီး အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပရိယတ်စခန်းတစ်ထောက်မှာဆိုရင် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ဂိုဏ်းဂဏအရွေး ဝယ်ယူပြီး အလုပ်အားလပ်ခိုက် အကြားကြားကာလမှာ ဖတ်ရှုလေ့ရှိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမသာမက တခြားဘာသာရေး စာအုပ်ကောင်းမွန်သရွေ့ကိုလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင့် လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ ထေရဝါဒစာအုပ်များသာမက မဟာယနဝါဒ စာအုပ်များကိုလည်း ဝယ်ယူပါတယ်။ မဟာယနကျမ်းများကတော့ ဖတ်နားမလည်နိုင်အောင် ခက်ခဲကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာ စာအုပ်များကို ဘယ်လိုဖတ်လို့မှ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အစိုးရ အမှုထမ်းနေစဉ်ပင် လက်သန်းအဋ္ဌကထာသင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းကို တက်ပါတယ်။ ပင်စင်ယူတဲ့အခါ ပိဋကတ်မြန်မာပြန်ရေး၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ပါ တစ်စုံစီဝယ်ယူပြီး အမပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်မှာ သုံးလကြာမျှ ဇောက်ချလေ့လာပါတယ်။ ထိုစဉ် ကပင် မင်္ဂလသုတ်အဖွင့် ကျမ်းလေးတစ်ခုကို အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပြုစုရေးသားပြီး ကိုယ်ပိုင်ဓမ္မစေတီ လေးတစ်ဆူအဖြစ် အထပ်ထပ်အခါခါ ယခုတိုင်အောင် ဖတ်ရှုဆည်းကပ်နေလေ့ ရှိပါတယ်။ ပင်စင်ယူပြီးနောက် သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း ကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်တက်ပါတယ်။ ပင်စင်စောစောယူပြီး ဝယ်ယူစုဆောင်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို အားရပါးရဖတ်မယ် ဟဲ့လို့ စိတ်ထဲခဲပြီး ကျွန်တော့်ပိုငွေအားလုံးလိုလိုဟာ စာအုပ်ဝယ်တာနဲ့ ကုန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဒုက္ခကြီး တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဆောင်းကုန်လို့ နွေပေါက်လာလားဆိုရင် ပိဋကတ်ဘာသာပြန်စာအုပ်များနဲ့ အခြားလက်ရွေးစင် စာအုပ် ကောင်းများကို ဝိရိကြီးနှစ်လုံး၊ ဝိရိဇယ်နှစ်လုံး၊ ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံး၊ ကျွန်းသေတ္တာငယ်တစ်လုံးအပြင် စာအုပ်စင်နှစ်ခုက ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ်နေထိုင်တဲ့ရပ်ကွက်မှာ အကယ်၍များ မီးတွင်းကိစ္စဖြစ်ရင် သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းဖို့လွယ်အောင် စိန်ပြောင်း လက်နက်ကျည်ဆန်သေတ္တာ ဆယ်လုံးထဲ ပြောင်းထားပြီးနောက် မိုးတွင်းကျတော့ အဲဒီစာအုပ်တွေကို ဝိရိသေတ္တာနဲ့ စင်တွေ ပေါ် ပြန်ထည့်ရ တင်ရတဲ့ဒုက္ခကြီးပါပဲ။

ကျွန်တော့် ပဋိပတ်စခန်းတစ်ထောက်မှာဆိုရင်လည်း စွန်းလွန်းအာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဆရာသမားများနဲ့ အားထုတ် ဖူးပါတယ်။ ဘယ်အထိ အားထုတ်ဖူးပါသလဲ ဆိုရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်သွားရောက်နေကျ ရိပ်သာတစ်ခုမှာ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် အရာရှိကြီးသုံးယောက်နဲ့ စာရေးဆရာမကြီး ခေါ်ခင်မျိုးချစ်နဲ့အတူ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့မှာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ပါတယ်။ တရားအားမထုတ်ဖူးတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို သဒ္ဓါတရားတက်ကြွပါစေဆိုတဲ့ စေတနာဒွေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ထွက်သက်ဝင်သက် ရှူရှိုက်မှုကို အပြင်းအထန်လုပ်ပါတယ်။ ၄၅ မိနစ်တိုင်တိုင် ရှူရှိုက် အလုပ်ကို လုပ်ပြီးလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်က 'ကဲ... ခန္ဓာကိုယ်စိုက် ဝေဒနာလိုက်ကြပေတော့လို့ ဝေဒနာနဲ့ပဲ သနာကို လုပ်

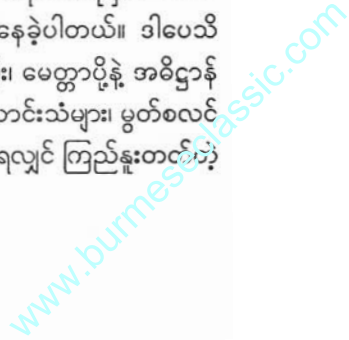

ခိုင်းတဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ ဘာဝေဒနာမျိုးကိုမျှ ရှာမတွေ့ရုံသာမကသေး ကျွန်တော်ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး (ဦးခေါင်း၊ ပခုံး၊ လက်၊ ခြေ၊ တင်ပါး စသည်တို့)နဲ့ ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ ကြမ်းပြင်ပါ ရုပ်လောကတစ်ခုလုံး ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ပျောက်ကွယ်နေပါတယ်။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်တိုင်တိုင် ကျွန်တော့်စိတ်က ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုက်ရှာနေလိုက်တာ တွေ့ကိုမတွေ့ပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ စိတ်လေးတစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာတော်က 'တော်ချင်တော်ကြပေတော့'လို့ ဆိုလိုက်လို့ ကျွန်တော့် မျက်စိတွေကို ဖွင့်လိုက်တော့မှ မူလနဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ပရိယတ်ပဋိပတ်စခန်းကနေ ရှေ့ကိုမတိုးနိုင်ဘဲ တန့်နေပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးပါး တရားဓမ္မလိုက်စားလာခဲ့တာ ဘယ်လိုအသိဉာဏ်မျိုးမျှလည်း ထူးမလာတော့ စိတ်ပျက်စပြုလာပါတယ်။

ပထမ ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီး ရေးသားထားရစ်ခဲ့တဲ့ ဝိစိတြဝန္တနာဘုရားရှိခိုးထဲမှာ 'မြင်းမိုရ်တောင်ခြေ မြိုင်ရဝေကို ရောက်လာကြတဲ့ ကျား၊ ကျားသစ် အစရှိတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေဟာ မကိုက်မသတ် မညှဉ်းဆဲဘဲ နေတတ်ကြလို့ အဲဒီ ဘေးအပေါင်းကင်းရာ မြင်းမိုရ်တောင်ခြေမှာ ယုန်ငယ်လေးတွေတောင် ခြင်္သေ့ယောင်ယောင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြေးလွှားနေနိုင် ကြတယ်။ ထိုနည်းတူစွာပဲ ဗုဒ္ဓရဲ့သာသနာကို ရောက်လာကြရင် သာမန်ပုထုဇဉ်များတောင် တရားထူးတရားမြတ် ရနိုင်ကြတာမို့ အရိယာယောင်ယောင် သွားလာနေထိုင်ကြတယ်'လို့ ပါရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်တရားရှာ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဲဒီဖြေသည် စရာလေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဆိုနေကျ၊ ရွတ်နေကျ အဓိဋ္ဌာန်စကားများကို ရွတ်ရွတ်ဆိုဆိုသာ နေရတယ်။ ဘာအသိ၊ ဘာဉာဏ် မျှလည်း ထူးမလာပါ။ မိမိကိုယ်မိမိ ရိုးရိုးသားသားလေး ပြန်စစ်ဆေးကြည့်တော့ 'ပိုးစာရွက်ကိုစားပြီး ပိုးချည်ကို မထုတ်တတ် သေးဘဲ ပိုးစာရွက်ကိုသာ ပြန်ထုတ်နေတဲ့ ပိုးလိုသာ၊ ပန်းဝတ်ရည်ကို စုပ်ယူပြီး ပျားရည်မထုတ်တတ်သေးဘဲ ပန်းဝတ်ရည်ကို သာ ပြန်ထုတ်နေတဲ့ ပျားလို'သာ ဖြစ်နေသေးကြောင်း တရားစာတွေဖတ်၊ တရားတွေနာ၊ တရားတွေအားထုတ်ပြီး တရားကို တော့ မတွေ့နိုင်ဘဲ တရားစာနဲ့ တရားစကားတွေကိုသာ ပြန်ရွတ်နိုင်တဲ့ အင်မတန်မှ နိမ့်သေးတဲ့ အဆင့်မှာသာ တဝဲလည်လည် ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့လာရပါတယ်။

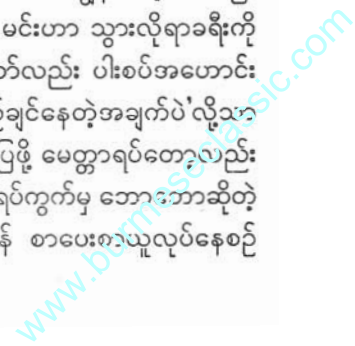
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တရားဓမ္မဟာ ငါနဲ့တော့ မထိုက်ပါဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ဘယ်တရားစာကိုမှလဲ မဖတ် တော့ ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုမှလဲ မစီးဖြန်းတော့ဘဲ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ ကဗျာနဲ့ပန်းချီကိုသာ လိုက်စားနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေသိ ကျွန်တော့်မှာ တရားဓမ္မဓာတ်ခံတော့ အထိုက်အလျောက် ရှိနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ရွတ်နေကျ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့နဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ကိုတော့ ရွတ်မြဲအတိုင်းရှိပါတယ်။ ငယ်ရွယ်ကတည်းက ဘုရားကျောင်းကန်များမှ ကြေးစည်၊ ခေါင်းလောင်းသံများ၊ မွတ်စလင် ဗလီများမှ အာဇာနည်ရွတ်သံများ၊ ခရစ်ယာန်၊ ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းကန်များမှ ဓမ္မဂီတသံများကို ကြားရလျှင် ကြည့်နူးတတ်တဲ့ ခံစားမှုလည်း ရှိမြဲရှိနေပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်နှစ်ကြာတော့ (၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလလောက်ထင်ပါရဲ့။) တစ်နေ့မှာ ဦးစီးအကျိုးဆောင် လူကြီးအဖြစ် ကျွန်တော် ဖွင့်လှစ်လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ လောကနတ် အလှပညာဆိုင်ခန်းမှာ ဆိုင်ခန်းဝင် ပန်းချီအနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ကိုပေါ်ဦးသက်က (Jonathan Livingston Seagull) ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ပါးပါးလေးတစ်အုပ်ကို ကျွန်တော့်ထံ ယူ ဆောင်လာပြီး 'ဦးလေးရယ်. . နိုင်ငံခြားပြန် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဒီစာအုပ်ဟာ အနောက်တိုင်းမှာ အင်မတန်မှ နာမည်ကြီးနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အနုပညာရှင်တွေ အင်မတန်ဖတ်ဖို့ကောင်းတဲ့ စာအုပ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် တို့ကို အကျဉ်းချုပ်ပြောပြပါ'လို့ မေတ္တာရပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ လေး၊ ငါးလလောက်တုန်းက ဒီစာအုပ် အကြောင်းကို တိုင်းမမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖတ်မိပြီး ဖတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ စာအုပ်ကို အိမ်ယူသွားပြီး တစ် ထိုင်တည်း အပြီးဖတ်လိုက်ပါတယ်။ ဖတ်ရင်း မကြာခဏ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ကျွန်တော့်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကိုပေါ်ဦးသက်နဲ့ သူ့ပန်းချီဆရာ မိတ်ဆွေအချို့ကို ဆိုင်ခန်းမှာ ပြန်ဖောက်သည်ချပါတယ်။ ဒီတော့ သူတို့က 'ဦးလေးရယ်. . စာအုပ်လေးက ပါးပါးလေးပါ။ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဦးလေး ဘာသာပြန်ပေးရင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အင်မတန် အကျိုးကျေးဇူးမှာပဲ'လို့ ထပ်ပြောပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖတ်တုန်းကတည်းက ပြန်ဆိုချင်တဲ့စိတ် ပေါက်နေ တာမို့ ဒီတာဝန်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီလောက်သာ အိပ်ပြီး ကျန်အချိန်တွေမှာ တခြား ဘာအလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ ဘာသာပြန်လိုက်တာ ပထမမူကြမ်းကို ခုနစ်နေ့၊ ခုနစ်ညနဲ့ ပြီးသွားပါတယ်။ ဘာသာပြန်ခိုက်မှာလည်း အချို့အပိုဒ် တွေကျရင် ကြက်သီးထထလာလို့ ရပ်ရပ်နေရပါတယ်။ ဟ. . တယ်ထူးဆန်းပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိပါတယ်။ ကျွန်တော် အင်မတန်မှ နှစ်သက်တဲ့အပိုဒ်တွေကို မူရင်းအင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲမှာ မင်နီနဲ့ မျဉ်းတားမိပါတယ်။ အဲဒီလို မင်နီနဲ့ တားထားတဲ့ စာကြောင်းအများစုဟာလည်း နဂိုမူရင်းအတိုင်း တိတိကျကျ ပြန်သာပြန်လိုက်ရတယ် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သဘောမပေါက်ခဲ့တဲ့ အမှန်ပါ။

ပုံနှိပ်စာအုပ်ထွက်တော့ အရေးထဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သားလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ထံလာပြီး 'အန်ကယ်. . ဒီစာအုပ်ထဲက စိတ်မြန်သလောက် အပျံမြန်နိုင်ဖို့ မင်းစလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကတော့ မင်းဟာ သွားလိုရာခရီးကို ရောက်နှင့်နေပြီလို့ သိလိုက်ခြင်းပဲ'လို့ ဆိုထားတာကို ရှင်းပြစမ်းပါလို့ လာမေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်အဟောင်း သားနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ 'ငါလည်း မရှင်းတတ်ဘူး။ အဲဒီအချက်ဟာ ငါလည်း နားလည်ချင်နေတဲ့အချက်ပဲ'လို့သာ ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံလိုက်ရပါတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်ထဲကလည်း အချို့က အခြားအပိုဒ်တွေကို ရှင်းပြဖို့ မေတ္တာရပ်တော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ မရှင်းတတ်လို့ တော်တော် အနေရအထိုင်ရခက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ရန်ကုန်၊ အလုံရပ်ကွက်မှ ဘောဘောဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ပါပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် စာပေမိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ အပြန်အလှန် စာပေးစာယူလုပ်နေစဉ်

တစ်နေ့ကျ သူက ကျွန်တော့်ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး သူဟာ တောင်ကြီးက ဦးမောင်မောင်ရဲ့ သမီးပါလို့ ပြောပါတယ်။

ဦးမောင်မောင် (တောင်ကြီး-ရွှေလိမ္မော်)ဆိုသူမှာ ကျွန်တော်နဲ့ စွန်းလွန်းတရားအားထုတ်ဖက် ဖြစ်ဖူးပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးဆုံမိကြတာက ၁၉၆၅ ခုနှစ်လောက်က တောင်ကြီးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်က သူ့ကို 'ခင်ဗျား ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာစာအုပ်တွေ တော်တော်များများကြီး လေ့လာနေတယ်လို့ ကိုအောင်ကြီးပြောလို့ သိရတယ်။ ကျုပ်လည်း စာအုပ်တွေဝယ်ပြီး ဖတ်ကြည့်တယ်။ နားကို မလည်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားနားလည်ရင် ပြောပြစမ်းပါ'လို့ ပြောတော့ သူက 'ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟောစဉ်ဟောကွက်တွေက တော်တော်ခက်တယ်။ ဇင်တရားမနာခင် ကျုပ် အခုပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ပါဦး' လို့ဆိုပြီး စိတ်အတိုင်းတိုင်း တရားကို ပြောပြပါလေရောဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကျောက်သင်္ဘောဆရာတော်ကြီးတရားကို အဝေးကသာကြားဖူးပြီး လုံးဝ လက်မခံနိုင်တာ ဖြစ်နေတာမို့ သူ့ကို 'ဟာ . . ခင်ဗျားဟာက ဘဝင်စိတ်ကို နိဗ္ဗာန်လုပ်ဟောနေတဲ့ တရားကြီးပဲ။ တောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ဗျာ'လို့ ပက်ပက်စက်စက်ကြီး ပြောမိလိုက်ပါတယ်။ သူကလည်း ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး။ အဲဒီကတည်းက သူ့နဲ့ကျွန်တော် အဆက်ပြတ်သွားတာ ဆယ်နှစ်လောက်ကြာမှ သူ့သမီးနဲ့ ခုနကပြောခဲ့သလို ပြန်ဆက်မိပါတယ်။

ယောနသံစင်ရော်စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်းမိမဂ္ဂဇင်းနဲ့ ဟော်ရိုင်းဇွန်မဂ္ဂဇင်းထဲ ဝေဖန်ထားတာကို တစ်ခါတုန်းက ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ ဝေဒကျမ်းတို့၊ ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းတို့ (အစ္စလာမ်သာသနာပွား)စူဖီဝါဒတို့၊ ဗုဒ္ဓဝါဒတို့၊ တရုတ်တာအိုဝါဒတို့၊ ခရစ်ရှုနာမူရ်တီဝါဒတို့၊ ခရစ်ယာန် ဓမ္မအဘိညာဉ်ရပုဂ္ဂိုလ် မစ္စတစ်ခံများရဲ့ အပြောအဆို၊ အဆုံးအမတို့ကို ရောမွှေထားတဲ့ စာအုပ်လို့ စာအုပ်ဝေဖန်ချက်တွေထဲပါရှိတာ ကျွန်တော် သွားသတိရပါတယ်။ ဦးမောင်မောင်တစ်ယောက်တော့ ဒီစာအုပ်ထဲပါတဲ့ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်တဲ့ အချို့စာပိုဒ်တွေကို ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ရှင်းပြနိုင်မှာပဲလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့သမီးဘောဘောထံက တောင်းယူထားလိုက်မိတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ရန်ကုန်၊ အလုံရပ်ကွက်နေ ဦးမောင်မောင်ထံကို ယောနသံစင်ရော် စာအုပ်တစ်အုပ်ယူသွားပြီး 'ကဲ . . ကိုမောင်မောင်ရေ၊ ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျားဖတ်ပြီးပလားတော့ မသိဘူး။ ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတွေ အများကြီးပါတယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ။ တောင်ကြီးမှာတုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောခဲ့မိတာတွေ အခု ဘွားခတ်တယ်ဗျာ။ ရှင်းပြနိုင်ရင် ရှင်းပြစမ်းပါဆိုတော့ ဦးမောင်မောင်က သူ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးကြောင်း လည်းပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော် မင်နီနဲ့ မျဉ်းတားထားတဲ့ စာကြောင်းတွေကို ဒိုးခနဲ၊ ဒေါက်ခနဲ ခရားရေသွန် ရှင်းပြပါလေရော။ ရှင်းပြတာတွေဟာ သိပ်နားထောင်လို့ကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို 'ကျုပ်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျား တရားသဘောပေါက်ပြီလား'လို့ ပြောဖွင့်မေးလိုက်ပါတယ်။ သူကလည်း 'ပေါက်ပြီဗျာ။ တောင်ကြီးတုန်းကတော့ ကျုပ် သိပ်မဟောတတ်သေးဘူး။ ခုတော့ ခင်ဗျားလို ဂန္ထပုဒ်ဒါနီကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုတောင် ကျုပ်က ချွတ်နိုင်ပြီဗျာ'လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး ပြောပါတယ်။ ညဉ့်နက်လို့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်လာပြီး တစ်ညလုံး

စဉ်းစားပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ သူ့ဆီပြန်သွားပြီး 'ကဲ. . ကိုမောင်မောင်၊ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခင်ဗျားအပ်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဟောချင်သလို ဟောဗျာ။ ကျုပ် တပည့်ခံတယ်။ စိတ်တော့ ရှည်ပါဗျာ။ ကျုပ်က နေ့လုံးပေါက်၊ ညလုံးပေါက် နာချင်တယ်။ ဆွေးနွေးချင်တယ်ဗျာလို့ လုံးလုံး သူ့ကိုအပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော့်ကို သူတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်သေးဘဲ သူ့ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးစောလွင်ဆိုတာရယ်၊ နောက်ပြီး ရန်ကုန်အနောက် ပိန္နဲကုန်း၊ သုခပဋိပဒါရိပ်သာ က ဘိက္ခုလေးပါး ရှင်ဦးဩသေ (မြင်းခြံဆရာတော်-အခုတော့ ဟင်္သာတမြို့၊ ဒုတိယပခန်းဆရာတော်)၊ ရှင်ဦးကုန္ဒာစာရ၊ ရှင်ဦးသာသနပါလ၊ ရှင်ဦးဇိနတို့ပါ ဝိုင်းညှပ် ဟောကြ၊ ပြောကြပါတယ်။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို စာလုံးလုံးမဖတ်နဲ့ဦးလို့ မှာထားကြပါတယ်။ ရှင်ဦးကုန္ဒာစာရကဆိုရင် 'ဒကာကြီး သိပ်ကို အာရုံစိုက်စိုက်ပြီး နာနေတာကိုး။ တရားဆိုတာ ပေါ့ပေါ့လေး နာကြားရတယ်'လို့ မကြာခဏ သတိပေးပါတယ်။ ဒီလို နဖူးတိုက်ဒူးတိုက် တရားဆွေးနွေးကြတာ စခါစ သုံးပတ်လောက်တုန်း ကဆိုရင် ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်ခုံလိုက်၊ စောဒကတက်လိုက်နဲ့ တစ်ခါတလေများ ည ၇ နာရီ လောက်က စတာ နောက်တစ်နေ့ မိုးထိန်ထိန်လင်းမှ ပြီးပါတယ်။

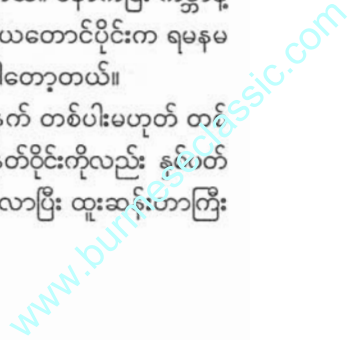
အဲဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်လလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် ဦးဆောင်ဦးရွက်အနေနဲ့ တည်ထောင်ထားတဲ့ လောကနတ်ပန်းချီခန်း မှာ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တရားနီးနှောဝိုင်းလေးတစ်ခု လုပ်ကြရရင် ကောင်းမယ်လို့ ဦးမောင်မောင်က အကြံပေး တာနဲ့ သူရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ စက်ရှင်မင်းကြီးဟောင်း ဦးစောလွင်ရယ်၊ သမဝါယမမင်းကြီးဟောင်း ဦးညီညီဆိုသူရယ် စိုင်း ပြင်း လုပ်ကိုင်ကြပါတယ်။ အခုဆို အကြိမ်ပေါင်း ၄၅ ကြိမ်တောင် ရသွားပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ တရားဝိုင်းက ထူးပေဆန်းပေသည်ဆိုတဲ့ တရားဝိုင်းတစ်ခုပါ။ အသင်းအပင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်တွေချည်းပဲ စုဝေးပြီး တရားဓမ္မဆွေးနွေးတဲ့ တရားဝိုင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာသာရေးစာပေတစ်မျိုးမျိုးမှာ လေ့လာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးကို ဖိတ်ပြီး အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က တရားဟောပြီး ကျန်ပရိသတ်က ဗဟုသုတဖြစ်ရုံ အပျော်တမ်း တရား နာကြတဲ့ တရားပွဲမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူမျိုးစုံ၊ ဘာသာမျိုးစုံ တက်ကြပါတယ်။ တက်ရောက်သူ ဦးရေကတော့ ၁၀ယောက် က ၃၀ ယောက်အထိလောက်။ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဟာ ဘာသာအယူလမ်းစဉ် ဂိုဏ်းသစ်တစ်ခု တီထွင်ဖို့ ဘာသာတရားအမျိုး မျိုးကို လေ့လာညှိနှိုင်းနေတဲ့ ဝိုင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျမ်းကိုးကျန်းကားများနဲ့ ကိုယ့်အယူအဆများကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အနိုင်အနွှံ့ စကားအချေအတင် ပြောဆိုကြတဲ့ တရားငြင်းခုံဝိုင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ အပူဇော်ခံလိုခြင်း၊ ဆရာလုပ်လိုခြင်း၊ အများ အထင် ကြီးစေလိုခြင်း၊ ကျော်စောလိုခြင်း၊ ဩဇာအာဏာ သက်ရောက်လိုခြင်း၊ ဂိုဏ်းထောင်လိုခြင်း၊ တပည့်တပန်း မွေးလိုခြင်း၊ ငါ့ အထင်၊ ငါ့အယူအဆသာ မှန်တယ်လို့ တရားသေဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဖိုးပြောချင်၊ ဖိုးဟောချင်တွေကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့ ဝိုင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ လောကနတ်တရားဝိုင်းဟာ အများကိုဖိတ်ခေါ်တဲ့ ဝိုင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ တရားဓမ္မကို ဘယ်ပုံဘယ်လည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လိုက်စားသဘောပေါက်လိုတဲ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေအချင်းချင်း ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံ၊ ကိုယ်သိကိုယ်မြင် ကိုယ်သ

ဘောပေါက် သစ္စာဓမ္မတွေကို ဘာသာအယူဝါဒတစ်မျိုးမျိုးရဲ့ အသုံးအနှုန်း အပြောပညတ်တွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိနှုတ်တွေ၊ အာ
တွေ၊ လျှာတွေ၊ စကားတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ရင်ဖွင့်ပြီး နှီးနှောဖလှယ်ကြတဲ့ တရားဝိုင်းမျိုး
ဖြစ်ပါတယ်။ စာလွတ်ကျမ်းလွတ် မီးဖိုချောင်သုံးစကားနဲ့ပြောလည်း ကျွန်တော်တို့တရားဝိုင်းက လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ
လက်က သုံးဆောင်ပုဒ် သုံးပုဒ် ထားရှိပါတယ်။ သဗ္ဗဓမ္မ သမနုတ္တာ-အလုံးစုံသော တရားများကို အညီအမျှလေးစား၏။
ပညတ်ပြောထူသစ္စာဟူ မှန်မူတစ်ခုတည်း၊ ပညတ်ပြောမတူ တရားဟူ သိမူတစ်ခုတည်းဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်တွေကို လက်ကိုင်ပြု
ထားပါတယ်။ တရားဝိုင်းမှာ နားထောင်တဲ့လူတွေက တင်ပြသူရဲ့ စကားလုံးပညတ်တွေကို ဂရုထားတာထက် တင်ပြသူ ညွှန်
ပြတဲ့ သဘောပရမတ်ကိုသာ သိဖို့မြင်ဖို့ ပိုပြီးဂရုပြုကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တရားဝိုင်းကို တက်ရောက်နေကျ လူတွေဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တော်တော်ရိုင်းပင်းကူညီကြပါတယ်။
တစ်ဦးမှာ တစ်မျိုးမျိုးလိုနေတာတွေ ရင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အပြောအဆို ဘယ်စာအုပ်မှာပါတယ်၊ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါလို့ ကိုယ့်ရှိတဲ့
ရှားရှားပါးပါး စာအုပ်တွေ ငှားဖတ်ခိုင်းလေ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး မကြားဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေ ဥပမာ-ခင်ဗျား
ဂျေးခရစ်ရှနာမူရ်တီဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အဲလ်ဒပ်စ်-ဟပ်စလီက ‘ခုနေများ ဗုဒ္ဓဂေါတမ
သက်တော်ထင်ရှားရှိနေရင် ဂျေး-ကရစ်ရှနာမူရ်တီလို့ပဲ ဟောပြောနေမှာပဲ’ လို့ ဆိုဖူးပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော် ပြဇာတ်ရေးဆရာ
ကြီး ဘားနဒ်ရှောကလည်း ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်လောက်ကတည်းက ‘ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးနိုင်တဲ့ လောကမုနိ The World
Teacher လို့ ခရစ်ရှနာမူရ်တီကို သမုတ်ပါတယ်။ တရားဓမ္မလိုက်စားသူတစ်ဦးက ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေပါရဂူကြီး ဒေါက်တာ
စူဇကီးကို ‘သစ္စာဓမ္မ အမှန်တရားကို ဇီကန်မုချသိတဲ့ အလင်းဉာဏ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတလေများ အခုခေတ်မှာ ရှိပါသလား’လို့
မေးတဲ့အခါ ဒေါက်တာစူဇကီးက ‘ရှိနေပါတယ်။ ဂျေးကရစ်ရှနာမူရ်တီပေါ့’လို့ ဖြေပါတယ်။ (ဂျေးကရစ်ရှနာမူရ်တီသည် မဒါရာစီ
လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခု အသက် ၈၀ ကျော်ပြီ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိ
သည်။) ဂျေးကရစ်ရှနာမူရ်တီဟာလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ဘာသာဝင်မျှ မဟုတ်ဟု ကြေညာခဲ့သော်လည်း ဗုဒ္ဓဂေါတမကိုမူ
ပရမတ်သစ္စာကို အနီးကပ်ဆုံး ထုတ်ဖော်ဟောပြောနိုင်သူဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ကြည်ညိုကြောင်း ဝန်ခံဖူးပါတယ်။ နောက်ပြီး ကမ္ဘာနဲ့
တစ်ဝန်း ဘာသာဝင်အမျိုးမျိုး၊ လူမျိုးမျိုးက ရဟန္တာတစ်ပါးရယ်လို့ လာရောက်ဆည်းကပ်ကြရတဲ့ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းက ရမနမ
ဟာရ်ရှိလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဲ့ အဟောအပြော အဆုံးအမတွေကို ဒီတရားဝိုင်းကျမှပဲ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတော့တယ်။

အထက်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ဦးမောင်မောင်၊ ဦးစောလွင်တို့နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးလေးပါးအနက် တစ်ပါးမဟုတ် တစ်
ပါးပါးနဲ့ နေ့စဉ်ရက်ဆက်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ရက်တစ်ကြိမ်၊ သုံးရက်တစ်ကြိမ်ဆိုသလို ဆက်တွေ၊ လောကနတ်ဝိုင်းကိုလည်း နှင်ပတ်
တစ်ကြိမ် ဆက်လုပ်နဲ့ သုံး၊ လေးလကြာတော့ ကျွန်တော်အသိဉာဏ်ရဲ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဟာ ကျယ်ပြန့်လာပြီး ထူးဆန်းတာကြီး
တစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ်။

ထူးဆန်းတာကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘာသာရေးလိုက်စားမှု၊ ဘာသာရေးအယူတွေ မရှိတော့ခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်သွားခြင်းပါပဲ။ အယူကင်းတော့ လူလင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့ဗျာ။ ကမ္ဘာ့ဘာသာကြီးတိုင်းထဲမှ ဂိုဏ်းအယူအစွဲ အမှိုက်သရိုက်ချော်တွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး ငွေသားအနှစ်ကို တွေ့ရှိလာတဲ့ဉာဏ် ဆိုပါတော့။ ဘာသာရေး အယူအမြင်၊ ပညတ်အခေါ်တွေကို ဖယ်ရှားပြီး သာသနဓမ္မပရမတ်ကို မြင်တဲ့ဉာဏ် ရလာပါတယ်။ ဝိစိကိစ္ဆာသံသယတွေလည်း ပျောက်ကုန်ပါတယ်။ 'တရားကို မမြင်တဲ့သူဟာ ငါ့ကို ဖူးမြင်ရတယ်မမည်။ တရားကိုမြင်တဲ့သူဟာ ငါ့ကို ဖူးမြင်ရတယ်'လို့ ဗုဒ္ဓက ဝတ္ထုလိရဟန်းကို ဟောတာဟာ ဒီလိုဉာဏ်အမြင်မျိုးကို ဟောတာပါကလား။ သမ္မာကျမ်းစာ ဓမ္မသစ်ထဲရှိတဲ့ 'ကောင်းကင်ဘုံနိုင်ငံသည် သင့်အတွင်း၌ ရှိတော်မူ၏'ဆိုတာလည်း ဒါကိုပဲ ညွှန်တပ်ပါကလား။ ကိုရမ်ကျမ်းမြတ်မှာလာတဲ့ 'ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမြင်တဲ့သူဟာ အလ္လာဟ်လ်ကို မြင်တဲ့လူဖြစ်တယ်'လို့ ဆိုတာလည်း ဒါကိုပဲ ပြတာပါကလား။ ဝေဒကျမ်းတွေထဲက 'ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်း'ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာလည်း ဒါကိုပဲပြောတာ ဖြစ်နေပါကလား။ 'လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ ဗုဒ္ဓိသဘာဝ (Buddha Nature)ဟာ နဂိုပကတိအားဖြင့် စင်ကြယ်နေဘိသည်'ဆိုတဲ့ ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာစကားတွေဟာလည်း ဒါကိုပဲပြောတာ ဖြစ်နေပါကလားလို့ ကျွန်တော်ဟာ တရားလိပ်ပတ်လည်သွားပါတယ်။ လုပ်ကြံဆတာသာဖြစ်တဲ့ စကားပညတ်တံတိုင်းကို ဖောက်ထွင်းပြီး အဟုတ်အမှန်ပြတာဖြစ်တဲ့ ပရမတ်သဘောတွေကို အမြဲမြင်နေနိုင်တဲ့ မျက်လွှာမဲ့ဉာဏ်မျက်စိမျိုး ပေါက်လာတယ်ဆိုပါတော့။

ကဲ . . ဒီနိဒါန်းဟာ ရေးရင်းရေးရင်း တော်တော်ကို ရှည်သွားပါပြီ။ နိဂုံးသတ်ဖို့ တော်ပြီ။ ရေးကောင်းတိုင်း ဆက်ရေးရရင် ယောနသံစင်ရော်စာအုပ်ရဲ့ သုံး၊ လေးပြန်လောက်တော့ အသာလေး ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အထက်မှာဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီ ယောနသံစင်ရော် စာအုပ်လေးက တရားကိုစရပြီး ချမ်းသာအစစ်ဆီကို ချမ်းသာတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ပို့ဆောင်တတ်ကြတဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကောင်းသမားကောင်းတွေက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ညွှန်ပြကြတဲ့ သမထမနှောတဲ့ သုဒ္ဓိဝိပဿနာခေါ် ဉာဏ်လမ်းသက်သက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် တလူလူတဖွားဖွား ဖြစ်နေတဲ့ တရားအာသာ (ဝါ)တရားဓမ္မဆာလောင်မှု အပူကြီးဟာ ငြိမ်းသွားပါတယ်။ ဓမ္မအာသာတင်းလင်းဖြစ်နေတာ အခုတော့ ပြတ်စဲသွားပါတယ်။ ငါတော့ဖြင့် ဘဝကို ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး နေနိုင်တဲ့ လူ့ကိစ္စပြီးစီးတဲ့ လူလင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ၊ ငါ့အဓိဋ္ဌာန် အောင်ပြီ။

'ဒုက္ခ'နယ်ကြွယ်
လောကနယ်အတွင်းမှာလှ
'ဆင်းရဲသူ' ချည်း။ ။

သူချင်းတူပေမယ့်

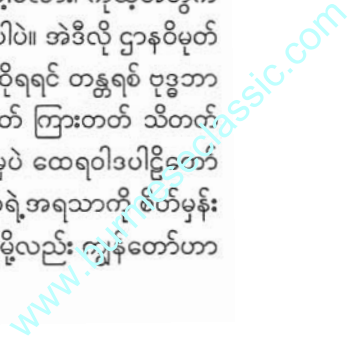
အယူကင်း လူလင်းမှု ရွှင်ပျော်လျက်သာပ

ရင်တော်ဝယ် နိဗ္ဗာန်ပိုက်ပါလို့

ဟိုက်တယ်လို့မငြီး။ ။

လို့တောင် စာတစ်ပုဒ်ချိုးဖူးပါတယ်။ (ဒီအတွေ့အကြုံ၊ ဒီအသိမျိုးကို ဒီစာအုပ်ထဲမှာတော့ ‘ယောနသံစင်ရော်သည် အပျော်ကြီးပျော်လွန်း၍ ဖြစ်တယ်ဟေ့ ဟု အော်လိုက်မိ၏။ ဤအသံသည် သူ မြေကြီးဘုံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ သူ၏နှုတ်မှ ပထမဦးဆုံး ထွက်မြည်တွန်မြူးသော ဥဒါန်းကျူးခြင်းအသံပေတည်း’ဟု ဆိုထားလေသည်။ မေးနဒ်စင်ရော်ကလည်း ‘ငါ့ယုံနိုင်သဟေ့’လို့ ဥဒါန်းကျူးပါတယ်။) ရွတ်နေကျ အဓိဋ္ဌာန်ကိုလည်း မရွတ်တာကြာပါပြီ။ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ကို ပြောင်းရွတ်ဖို့တောင် စိတ်ကူးနေမိပါတယ်။

‘ယောနသံ... ချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်လုပ်ငန်းကို မင်းဆက်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်နေပေတော့’လို့ စင်ရော်အဘိုးအိုချွန်းက ပြောဆိုတဲ့ အန္တိမနောက်ဆုံးစကားလို ကျွန်တော်ဟာ ခုဆို ရောက်နေရတဲ့ နေရာတိုင်းကို ချစ်တတ်လာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေရာလို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ‘ဒီနေရာ’ဟာ ဒီနေရာမဟုတ်တော့ကြောင်း၊ နေရာဌာနဆိုတာ ရွေးလို့မရကြောင်း အမှန်အတိုင်း အဟုတ်သိလာလို့ပါ။ နောက်ပြီး တွေ့နေရတဲ့ လူတိုင်းကိုလည်း ချစ်တတ်လာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းတယ်ဆိုတာဟာ မရှိတော့တဲ့အတိတ်ကို ပြန်လှန်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် မဖြစ်သေးတဲ့ အနာဂတ်မှာ ဒီလူက ငါ့ကို ဘာလုပ်ဦးမယ်လို့ ကြုံတွေးခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်တတ်ကြောင်း၊ အတိတ်နဲ့အနာဂတ်ဆိုတာလည်း စိတ်ကူးသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီအချိန်လို့ နာရီရဲ့စက္ကန့်တံကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ‘ဒီအချိန်’ကာလမဟုတ်တော့ကြောင်း၊ ဘဝဆိုတာဟာ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့သာ နေလို့ရကြောင်း အမှန်အတိုင်း အဟုတ်သိလာလို့ပါ။ နောက်ပြီး လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တိုင်းကိုလည်း ချစ်တတ်လာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလုပ်တစ်ခုကို သေသေချာချာ ပီပီပြင်ပြင် မလုပ်နိုင်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ လုပ်နေတဲ့အလုပ် အောင်မှအောင်ပါ့မလား၊ သို့မဟုတ် လုပ်ကျိုးမှနပ်ပါ့မလား၊ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမှ ရှိပါ့မလား အလိုရာဂအတွေး ဝင်နှောင့်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း အဟုတ်သိလာလို့ပါ။ အဲဒီလို ဌာနဝိမုတ်ကာဝိမုတ် ရာဂဝိမုတ်နဲ့ နေလာနိုင်ခြင်း (ဝါ)ဘဝ၏ တရားဝှက်ကို သိမြင်လာခြင်းကို တခြားတစ်နည်းဆိုရရင် တန္တရစ် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဆိုရိုးတစ်ခုရှိသလို ‘နေရာတိုင်းကို နိဗ္ဗာန်၊ အသံတိုင်းကို မန္တာန်၊ လူတိုင်းကို ဗောဓိဉာဏ်’လို့ မြင်တတ် ကြားတတ် သိတတ်လာပါတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ အရာရာတိုင်းဟာ အပူဇော်ခံထိုက်တာတွေချည်း ဖြစ်လာပါတယ်။ အခုမှပဲ ထေရဝါဒပါဠိတော်များရဲ့ အရသာကို တကယ်ခံစားလာတတ်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ တရားစာတွေကိုဖတ်ပြီး သစ္စာရဲ့အရသာကို ဖိတ်မှန်းနဲ့သာ မြည်းရုံသာမြည်းရပြီး ခုတော့ လျှာတွေအာတွေ အားရပါးရပြီး စားသုံးနေနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်တော်ဟာ

ပါဠိတော်တွေကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး ဟိုမိုစမ်ပုံဝတ္ထုတို့ရဲ့ တရားနက်များကိုလည်း အခုမှ တိုးလျှိုးပေါက် သိမြင်လာပါတယ်။

နောက်ပြီး မိမိပဲ လောက၊ မိမိပဲ လောကကိုကျော်လွန်တဲ့ဟာကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရယ်၊ ပရမတ်တရားတွေဟာ မိမိ ကိုယ်တွင်းသဏ္ဍာန်မှာ အချို့က အကြောင်းအားလျော်စွာ ပေါ်လွင်လာကာ သူ့သဘောနဲ့သူ၊ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ဆောင်ရွက်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားကြတယ်။ ပရမတ်တရားတစ်မျိုးကတော့ အကြောင်းအကျိုးကလွတ်ပြီး မပြောင်းမလဲ မပျောက်မပျက်ဘဲ အမြဲရှိနေတယ်။ ဒီပရမတ်တရားအားလုံးဟာလည်း တစ်စပ်တစ်ထပ် တစ်ပေါင်းတည်း (Whole) လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သင်းက နိမ့်လို့ ဘယ်ဟာက ပိုမြင့်တယ်လို့မဟုတ်ဘဲ တညီတစ်ပြေးတည်း (Equal) လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဗျတ္တိ (ပေါ်လွင်တဲ့ အရည်အချင်း)တွေသာ ပျောက်ပျောက်သွားပြီး သတ္တိ(ငုတ်ကွယ်နေတဲ့အစွမ်း)တွေကတော့ မတုံးကောင်း၊ မဆုံး ကောင်း အမြဲ (Eternal) လည်း ရှိနေတယ်ဆိုတာတွေ သိလာပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဘိဓမ္မာတုံးကြီး အဘိဓမ္မာခဲကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့လာပါတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့် တရားဓမ္မရာတော်ပုံခရီးဟာ ပထမ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ စာအုပ်နဲ့ စတင်ပြီး ဒုတိယ ပရိယတ် ပဋိပတ်လိုက်စားခြင်း၊ တတိယ စိတ်ပျက်ပြီး တရားဓမ္မကို ကိုယ်နဲ့မထိုက်ပါဘူးလို့ လက်မြောက်ထားလိုက်ခြင်း၊ စတုတ္ထ ယော နသံစင်ရော် စာအုပ်က တရားစကို ပြန်ဖော်ပေးခြင်း၊ ပဉ္စမ ကိုယ်တွေ့အဘိဓမ္မာအဆင့်သို့ ရောက်လာခြင်းရယ်လို့ ခရီးငါး ထောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ဒီ ယောနသံစင်ရော် စာအုပ်လေးဟာ ကျွန်တော်အဖို့ အင်မတန်မှကြီးတဲ့ ဥပနိဿယ အထောက်အကူတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီစာအုပ် ဖတ်ရှုသူအပေါင်းလည်း တရားစကိုရပြီး ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းများနဲ့ တွေ့ကြပါစေ။ တွေ့ပြီးနောက်လည်း သည်ကမ္ဘာပေါ် သည်ဘဝမှာပဲ နိဗ္ဗာန်သာဝှမ်း ဟိုမှာဘက်ကမ်းကို သာသာလေး တက်လှမ်းနိုင်ကြပြီး တစ်ဖန် လောကအာရုံတွေဆိုတဲ့ ရေတွေကိုပဲ လှေလုပ်ပြီးတော့ လွတ်မြောက်တဲ့ မနောကိုပဲ ရွက်ထူလို့ ဘဝဒိမြစ်ကြီးထဲမှာ တေးတကျူကျူနဲ့ ရေစုန်ရွက်တိုက် ရေကြောလိုက်နေနိုင်ကြပါစေ။ တစ်နည်း တရုတ်ဗုဒ္ဓဝါဒီပညာရှိကြီးတစ်ဦး ပြောသလို၊ 'တိမ်လို့လွင်လို့ ရေလိုစီးနိုင်'တဲ့ (အနာဘောဂစရိယာ) ဘယ်အလို ဘယ်ရမ္မက်မျိုးကိုမျှ နှလုံးသွင်းပိုက်ထားခြင်းမရှိတဲ့ အကျင့် စရိုက်ဖြင့် ဘဝကို ရှင်သန်စွာ နေထိုင်လာနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ရပါတယ်။

ဒီလိုသာ ဆုတောင်းလိုက်ရတယ်။ စာရှုသူအားလုံးဟာ တစ်နေ့တာ၊ တစ်နေ့တာမှာ ဒီဆုနဲ့ပြည့်နေတာက များပါတယ်။ ပြည့်နေတာကို သိဖို့သာလိုပါတယ်။ သိလိုက်ရင်လည်း ဘဝရဲ့တရားဝှက်ကို မြင်သွားပြီး လူ့ကိစ္စ ပြီးမြောက်ပါတယ်။ သူ့ကိစ္စ ပြီးမြောက်တယ်ဆိုတာလည်း အထက်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို၊ သုံးမျိုးချစ်တတ် နေကျိုးနပ်လာလို့ ကိုယ့်ဒုလ္လဘ ဘဝကို ကိုယ်ကျေနပ်ခြင်းပါပဲ ခင်ဗျာ။

ပထမပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်
စာမိတ်ဆက် စကားချီး

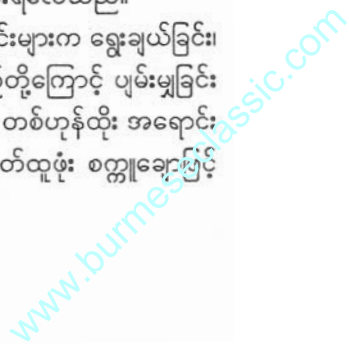
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိလျက်ရှိသော စာအုပ်တစ်အုပ်သည် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလမှစ၍ ယခုတိုင်အောင် ကမ္ဘာ့ရသ စာပေသမိုင်းနှင့် ကမ္ဘာ့စာအုပ်လောကတွင် အံ့တစ်ပါးဟု ဆိုရလောက်အောင် ထွန်းကားကျော်ကြားလျက် ရှိနေ သည်။

စာသား စာမျက်နှာ ၃၉ မျက်နှာခန့်သာ ရှိသော်လည်း ရှစ်နှစ်ကြာမှ အပြီးသတ်နိုင်သည်။ သရုပ်ဖော်ပန်းချီနှင့် စာတံပုံများ ၅၄ မျက်နှာ ပါရှိသည်။

အုပ်ရေအများဆုံး ရောင်းရသော စာအုပ်လည်း ဖြစ်ရုံသာမက ဝင်ငွေအများဆုံး ရရှိသော စာအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ စ၊ထွက်ခါစတွင် ထုတ်ဝေသော စာအုပ်တိုက်ကြီးများက ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ အထူးတလည် ကြော်ငြာခြင်းလည်း မပြု။ မည်သည့် ဝေဖန်ရေးဆရာကမျှလည်း ထိုစာအုပ်ပါးပါးကလေးကို ဝေဖန်ထိုက်သည့် စာအုပ်စာရင်းတွင်ပင် ထည့်၍ မတွက်။

သို့တစေလည်း လေညာက ပန်းရှိ လေအောက်က သိ ဆိုသလို၊ ဝယ်ဖတ်သူတစ်ဦးမှ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးသို့ အဆင့်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း ပျံ့နှံ့၍ ပထမ တစ်ဆယ့်ခြောက်လအတွင်းတွင် အုပ်ရေ တစ်သိန်းလေးထောင် ရောင်းရလေသည်။

ထို့နောက် လူသိများလာခြင်း၊ သတင်းစာများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများက ဖော်ပြဝေဖန်ခြင်း၊ စာအုပ်အသင်းများက ရွေးချယ်ခြင်း၊ ကမ္ဘာကျော် လိုက်ဖဲမဂ္ဂဇင်းများနှင့် ရီးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက်စ် မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အတိုချုပ် ရေးထည့်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ပျမ်းမျှခြင်း အားဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် အုပ်ရေငါးသောင်းနှုန်းမှ တစ်နေ့လျှင် အုပ်ရေခြောက်သောင်းနှုန်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး အရောင်း တိုးသွက်လျက် လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၂ ခုနှစ် အကုန်အထိ ပေါင်း ၁၀ ကြိမ်တိုင်တိုင် ထုတ်ဝေရ၍ ကတ်ထူဖုံး စက္ကူချောဖြင့် အုပ်ရေပေါင်း တစ်သိန်းကျော် ရောင်းရပြီးလေပြီ။

ယခု ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် (လပေါင်း ၃၄ လ ကြာပြီးသည့်တိုင်အောင်) လည်း ကမ္ဘာတွင် အရောင်းအတွင်ဆုံး စာအုပ် ၁၀ အုပ် စာရင်းကြီး၌ နံပါတ် ၅ ချိတ်ဆွဲနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ယခုနှစ်တွင်လည်း အဖုံးပါး စက္ကူအပေါစားဖြင့် ကမ္ဘာ့ စာအုပ်ဆိုင်များ၌ သန်းချီ၍ အရောင်းသွက်မြဲ သွက်နေဦးမည့် စာအုပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ မူလက ကတ်ထုဖုံး နှစ်မျိုးဖြင့် ထွက်၍ တစ်မျိုးကို ၇ ဒသမ ၅ ဒေါ်လာခွဲ (၃၇ ကျပ် ၅၀ ပြား)၊ တခြားတစ်မျိုးကို ၄ ဒသမ ၉၅ ဒေါ်လာ (၂၄ ကျပ် ၇၅ ပြား) ဖြင့် ရောင်းချသည်။

မူလကတ်ထုဖုံးနှစ်မျိုးဖြင့် စာအုပ်ရောင်းရငွေ ဒေါ်လာ ခြောက်သန်းနှစ်သိန်းကျော်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခွင့်ကို ရောင်း၍ရပြီးငွေ ဒေါ်လာငွေတစ်သိန်း၊ အဖုံးပါး ဈေးချိုချိုဖြင့် ထုတ်ဝေခွင့်ကိုရောင်း၍ ရပြီးငွေ ဒေါ်လာတစ်သန်းတစ်သိန်း စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ ၇၄ သိန်း ညီမျှသော လေးကုဋေကျော်ကို ၁၉၇၂ ခုနှစ်အတွင်းက ရရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထိုစာအုပ်မှာ စာသားတစ်မျက်နှာလျှင် လောလောဆယ် ကျပ်တစ်သန်းကျော်၊ စာတစ်ပိုဒ်လျှင် ကျပ်နှစ်သိန်းကျော်၊ စာတစ်လုံးလျှင် ကျပ်ငါးထောင်ကျော် တန်နှင့် နေသော စာတစ်အုပ် ဖြစ်နေပေသည်။

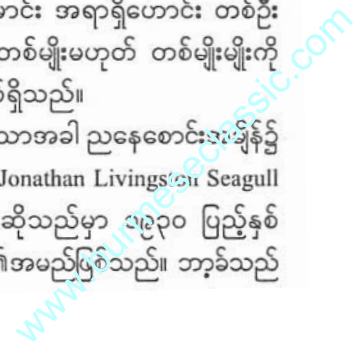
အထက်ငွေဂဏန်းများတွင် နိုင်ငံခုနစ်နိုင်ငံအား ရိုက်နှိပ်ရောင်းချခွင့်နှင့် ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခွင့်များကို ရောင်းချ၍ရ သော ငွေများသည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး၍ ပြသသောအခါ ရလာဦးမည့် အမြတ်ငွေ၏ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် လည်း ကောင်း မပါသေးချေ။

ထိုစာအုပ်ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံသားတစ်ဦးဖြစ်သော ရစ်ချ်ဘာ့ခ်ဆိုသူက ရေးသားသည်။ အမေရိကန် မက်မင်လင် စာအုပ်တိုက်ကြီးက ထုတ်ဝေသည်။ စာအုပ်၏အမည်မှာ Jonathan Livingston Seagull ဖြစ်သည်။

ပုံဝတ္ထု ဇာတ်ဆောင်သူများမှာ လူများမဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်စင်ရော်များသာ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူထံမှ စာအုပ်တိုက်ကြီး တော်တော်များများထံသို့ ထိုပုံဝတ္ထုစာမူကို ပေးပို့ခဲ့ရာ တစ်တိုက်ကမျှ လက်မခံဘဲ နောက်ဆုံး မက်မင်လင် ကုမ္ပဏီကျတော့မှ လက်ခံရိုက်နှိပ်သည်။

ရစ်ချ်ဘာ့ခ်သည် စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်၍ အမေရိကန်လေတပ်မှ လေယာဉ်မောင်း အရာရှိဟောင်း တစ်ဦး လည်း ဖြစ်သည်။ လေကြောင်းအတတ်ပညာတွင် အလွန်ဝါသနာကြီး၍ အမြဲပင် လေယာဉ်တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးမျိုးကို မောင်းနေလေ့ရှိသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်တစ်စင်းဖြင့် အမြဲတမ်း ခရီးထွက်လျက်ရှိသည်။

ဤစာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းလေသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်အတွင်း တစ်နေ့သောအခါ ညနေစောင်းဒူးမျက်နှာ တူးမြောင်းတစ်ခု၏ ကမ်းပါးပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နေခိုက် စာရေးသူ၏ နောက်ဘက်ဆီမှ Jonathan Livingston Seagull ဟူ၍ ပြတ်သားထင်ရှားစွာ ပြောလိုက်သော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသတဲ့။ Livingston ဆိုသည်မှာ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်း ဆယ်စုနှစ်အတွင်းက ထင်ပေါ်ကျော်စောသော လေယာဉ်အပြိုင်မောင်းသမား တစ်ဦး၏အမည်ဖြစ်သည်။ ဘာ့ခ်သည်

ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထလာလေသတဲ့။ သူသည် အိမ်သို့ ချက်ချင်းပြန်၍ အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ထိုထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားသည်။ သည့်နောက် သူက နှုတ်ဖြင့် ဤသို့ဆိုလိုက်သတဲ့။ “ဒီမှာ အသံရှင်ရဲ့။ ခင်ဗျား ခုနက ပြောလိုက်တာကိုတော့ ကျုပ် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိလိမ့်မယ်လို့ အကယ်၍ ခင်ဗျားကြီးက ထင်နေမိရင်တော့ ခင်ဗျားကြီးဟာ စိတ်မနှံ့သူဘဲ။ ဘာဆိုလိုတယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျိုးဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

ထိုအခါ ထိုအသံသည် ပြန်ပေါ်လာ၏။ ဘာခံသည် ရုပ်ရှင်တစ်ခုကို ကြည့်နေရသည့်နှယ် ယောနသံစင်ရော် ပုံဝတ္ထုကို မြင်ကြားရလေသတဲ့။ ဘာခံလည်း သူ၏ အစိမ်းရောင်ဘောလံပင်ဖြင့် ကြားသမျှ၊ မြင်သမျှကို လိုက်ရေးသည်။ ပုံဝတ္ထု၏ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ယောနသံစင်ရော်ကို ပင်လယ်စင်ရော် ငှက်ပရိသတ်က ဖဲကြည့်လိုက်သည့်အခန်းသို့ ရောက်လာသောအခါ အသံသည် တိတ်သွားလေတော့သတဲ့။

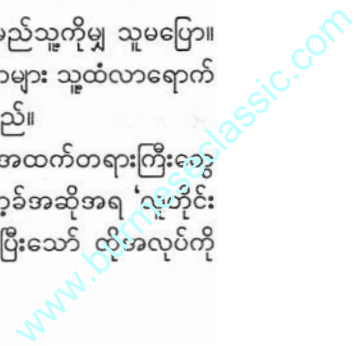
ဘာခံသည် မည်သို့ပင် ကြိုးစားကြိုးစား ထိုပုံဝတ္ထုကို ဆက်ရေး၍မရ။ မည်သို့ အဆုံးသတ်ရမည်ကိုလည်း သူ ကြံ၍မရ ဖြစ်နေသောကြောင့် စာမူစာလုံး သုံးထောင်ကျော် (ဤစာအုပ်၏ အပိုင်းတစ်)ကို ပစ်ထားလိုက်ပြီးနောက် အခြားစာအုပ်သုံးအုပ်ကို ပြုစုလေတော့သတဲ့။

နောက် ရှစ်နှစ်မျှကြာသော် ၁၉၆၇ ခုနှစ် ဆောင်းဥတုအတွင်း တစ်နေ့သောအခါ နံနက် ငါးနာရီခန့်တွင် ပင်လယ်စင်ရော်များအကြောင်း အိပ်မက်တစ်ခု မက်လေသည်။

သူသည် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထ၍ လက်နှိပ်စက်ကို ယူပြီးလျှင် အဆိုပါ လက်စတန်းလန်း ကျန်ရစ်လေသော ယောနသံစင်ရော် ပုံဝတ္ထုကို ဆက်ရေးရန် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။ သူသည် မူလအသံရှင် ‘ပုံပြင်ပြုစုသူ’ ကိုပင် ရည်မှန်းလျက် ‘ဒီမှာ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပါ။ ယောနသံစင်ရော်အကြောင်း ပြောစရာရှိနေရင် ဆက်ပြောစမ်းပါ’ ဟု ပြောလိုက်သတဲ့။ နောက်တစ်ကြိမ်လည်း ဤသို့ပင် သူ ပြောပြနေသေးသတဲ့။ ပြောတိုင်းလည်း အသံသည် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုနှစ်ကြိမ်ပြီးသည့်နောက် အသံသည် မည်သည့်အခါမျှ နောက်ထပ်ပေါ်မလာတော့ဘဲ။

ဘာခံသည် သူ့အား လူတကာက လူကြောင်တစ်ဦးဟု သမုတ်ကြမည်စိုး၍ ဤအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ သူမပြော။ ပုံဝတ္ထုစာအုပ် ရောင်းကောင်းလာ၍ မိတ်ရင်းဆွေရင်း ရဲဘော်ရဲဘက် သတင်းစာဆရာများ၊ စာရေးဆရာများ သူ့ထံလာရောက် မေးမြန်းစုံစမ်းကြသောအခါကျမှ ဤအသံအကြောင်းကို အတည်တန်း ရိုးရိုးသားသား ပြောပြလေသည်။

ရစ်ချဒ်ဘာခံ ကိုယ်တိုင်က သူ၏စာအုပ်သည် ပုံဝတ္ထုသာဖြစ်၍ ဂန္ထီရအချက် အလွန်နက်သော အထက်တရားကြီးတွေ မပါရှိပါဟု ဆိုသည်။ ဤစာအုပ်၏ ထုတ်ဖော်ပေးကမ်းလိုသော သတင်းစကား လက်ဆောင်မှာ ဘာခံအဆိုအရ ‘လူတိုင်း လူတိုင်းသည် မည်ကဲ့သို့သော အလုပ်မျိုးကို မိမိလုပ်လိုကြောင်း ကိုယ်တိုင်တွေ့အောင် စိစစ်ရှာဖွေပြီးသော် လိုအလုပ်ကို

သေသေကျေကျေ ဇွဲနပဲဖြင့် လုပ်အပ်သည်' ဟူလို။

ဤစာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူက ဤသို့လည်း ပြောသေးသည်။ သူသည် ဤစာအုပ်ကို ရေးသူသာဖြစ်၍ ပြုစုသူမှာ သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံက အသံရှင်သာလျှင် ဤစာအုပ်ပြုစုသူ အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လေးလေးနက်နက် ပြောလေ့ရှိသည်။ ဤစကားမှာ ယုံရခက် မယုံရခက် စကားမျိုးဖြစ်သော်လည်း ဘာခံစိတ် သွားရောက်တွေ့ဆုံ မေးမြန်းဖူးသော စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာများသည် သူထံမှ ယုံ၍သာလျှင် ပြန်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဘာခံသည်လည်း စိတ်ဖောက်ပြန် သွားခြင်း လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြု။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အပြုအမူများလည်း အချွတ်အယွင်း အပြောင်းအလဲ မရှိ။

စာအုပ်သည် ပုံဝတ္ထုသာဖြစ်သည်ဟု ဘာခံက ဆိုစေကာမူ စာအုပ်ဖတ်သူများသည် မိမိတို့ ဝါသနာစရိုက်အလိုက်၊ အာသာဆန္ဒအလိုက်၊ အမြင်အယူအလိုက် အမျိုးမျိုး အနက်အဓိပ္ပာယ် ကောက်ကြသည်။ ကလေးသူငယ်များသည် မိုးကောင်း ကင်ရှိ တိမ်တိုက်တိမ်လိပ်များကိုကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးလျက် ဟိုဟာက ဆင်ရုပ်၊ သည်ဟာက မြင်းရုပ် စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ဘာ သာ ကိုယ့်ဆန္ဒ အစွဲအလမ်းအတိုင်း မြင်ကြ၊ ကြည့်ကြ၊ ပြောကြသကဲ့သို့ ထိုနည်းတူပင် ဤစာအုပ်ဖတ်ရှုသူများလည်း စာ အုပ်ပါ ပုံဝတ္ထု၌ အမျိုးမျိုး အထွေထွေ အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို မြင်ကြ၊ မှတ်ကြ ဖြစ်နေသည်။

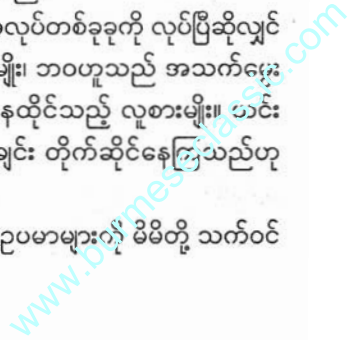
ပန်းချီပညာရှင်တစ်ဦးက ဤပုံဝတ္ထုသည် ပင်လယ်စင်ရော်များအကြောင်း မဟုတ်၊ ပန်းချီပညာရှင်တစ်ဦးအဖို့ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် ပန်းချီမှုအထာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့အောင်ရှာဖွေ အကြောင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ကုန်စည်ထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးကမူ ဤပုံဝတ္ထုသည် ကြီးမြင့်တိုးပွားရန် အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြမှု၊ အောင်မြင်မှု၊ ခေါင်းဆောင်မှု၊ စွန့်စားမှု၊ တီထွင်မှု၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်လေ့လုပ်ထရှိမှု၊ သစ္စာရှိမှု၊ မျှဝေခံစား စံစားမှု၊ ပညာသင်ကြားမှုနှင့် သင်ယူမှု အများအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်မှု၊ မေတ္တာပွားမှု စသည်တို့ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုသော ပုံဝတ္ထုဟု ဆိုသည်။

ရေးဘရက်ဘရီဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးကလည်း ရစ်ချ်ဘာခံသည် ဤပုံဝတ္ထုဖြင့် သူ့အား မိုးပုံနေမိအောင်၊ နုပျိုလာ အောင် ပြုလုပ်သည့်အတွက် စာရေးသူကို အထူးပင် လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ကိုယ်မှန်နေသည်ဟု သိမိလျှင် တစ်ခြင် တစ်ရွေးစာမျှ လျှော့မပေးတတ်သော လူစားမျိုး၊ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ပြီးဆိုလျှင် ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လို အကျိုးမျှမရှိစေကာမူ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သော လူစားမျိုး၊ ဘဝဟူသည် အသက်ပေး ခြင်း၊ ဝမ်းကျောင်းခြင်း အလုပ်သာမဟုတ်ဘဲ ပြီးပြည့်စုံအောင်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု သက်ဝင်နေထိုင်သည့် လူစားမျိုး။ ယင်း လူစားမျိုးများသည် ဤပုံဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင် ယောနသံစင်ရော်နှင့် အမြဲပင် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်နေကြသည်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ဦးက ဆိုသည်။

ဘာသာ အယူဝါဒများ လိုက်စားသောသူများကလည်း ဤပုံဝတ္ထုတွင် ပါရှိသော အနှိုင်းပြ ဥပမာများကို မိမိတို့ သက်ဝင်

ယုံကြည်ရာ တရားဓမ္မများထဲမှ အနှိုင်းခံ ဥပမေယျများနှင့် ယှဉ်ထပ်ကာ သဘောကျလေသည်။

ပြန်ဆိုသူသည် မိတ်ဆွေသုံးဦးအား မူရင်းစာအုပ်ကို ငှားရမ်းဖတ်ရှုစေပြီး သူတို့၏ ခံစားမှုကို မေးကြည့်ရာ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ပြောဆိုကြသည်။

အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေက -

‘မိန်းမများဟာ ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်း၊ စိန်နားကပ်ဆင်စတဲ့ သမားရိုးကျ အဆင့်မှ အထက်ကို တစ်ဆင့်တက်လိုက်ရင် ယောနသံစင်ရော်လို ဒုက္ခများတော့တာပဲ’ ဟု ဆိုသည်။

အခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦးကလည်း ‘ဒီဝတ္ထုမျိုးဟာ ရိုးရိုးဆယ်တန်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လွယ်တဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းလေးတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့် ရစ်ချဒ်ဘာဒ်ဟာ ဒီလို စိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုးကို ဖတ်ချင့်စဖွယ် စိကပတ်ကုံး စက္ကူထက် အကွရာတင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတာကတော့ ထူးဆန်းတယ်။ အံ့ဩစရာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

အခြားတစ်ဦးကလည်း သမထအလုပ် ဝါသနာပါသူမို့ ‘ယောနသံစင်ရော်ဟာ လေတိုးတဲ့ သူ့ကိုယ်ဧရိယာကို နည်းနိုင် သလောက် နည်းအောင်၊ ကျဉ်းနိုင်သလောက်ကျဉ်းအောင် လုပ်ရတာဟာ ကျုပ်တို့ ကသိုဏ်းနဲ့ အနုဿတိသမထ အလုပ်မှာ စိတ်အပြင်ကြီးကို စိတ်အမျှင်ကလေး ဖြစ်သွားအောင် စိတ်ကို ကျုံ့ရတာကို ဆိုလိုတာပျ’ ဟု ပြန်ဆိုသူအား အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြ သည်။

ဤသည့်သာဓက အနည်းငယ်မျှဖြင့် ယောနသံစင်ရော် စာအုပ်သည် (ပုံဝတ္ထု စစ်မှန်လျှင် စံနှုန်းပြုပါစမြ၊ ပုံဝတ္ထုဟူလျက် အတူမူရခြင်း ကင်းဖွယ်မရှိ၊ ကင်းသော် ပုံဝတ္ထုခေါ်ဖွယ်မရှိဟူသော) ပုံဝတ္ထုကောင်း၏ လက္ခဏာနှင့် အထူးအံ့ဩလောက်အောင် ပြည့်စုံနေပေသည်။

ဤ ယောနသံစင်ရော် ပုံဝတ္ထုစာအုပ် ထွက်လာသောအခါ စာအုပ်ဆိုင်များအဖို့ ပြဿနာတစ်ခုလည်း ဖြစ်လာသည်။ ထိုစာအုပ်ကို မည်သည့်စာပေ အမျိုးအစားအဖြစ် တည်ခင်းတင်ပြရန်ဟူသော ပြဿနာတည်း။ အချို့စာအုပ်ဆိုင်များက ထို စာအုပ်ကို ကလေးများအတွက် စာအုပ်များဌာနတွင်ထား၍ အချို့ကမူ ဝတ္ထုစာအုပ်များ ဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန် သစ်ပင်များဆိုင်ရာ ဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ ဒဿနဗေဒဆိုင်ရာ စာအုပ်များဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်များဌာနတွင်လည်းကောင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ခွဲခြားပြသထားကြသည်။

ကမ္ဘာ၏ အနောက်ဘက်တစ်ခြမ်းတွင် ဤယောနသံစင်ရော် စာအုပ်ပြာ ပါးပါးကလေးကို ဆယ်ကျော်သက်များမှသည် သက်ကြီးရွယ်အိုများအထိ၊ ကျောင်းသားများမှသည် ပါမောက္ခများအထိ၊ အလုပ်သမားများမှသည် မိန်းမငယ်၊ ဒါရိုက်တာများအထိ၊ ဘာသာရေး အယုံအကြည် မရှိသူများမှသည် ဘာသာမျိုးစုံ ဂိုဏ်းချုပ်ဂိုဏ်းအုပ်များအထိ၊ ကုန်သည်လယ်လုပ် ပွဲစား မကျန်အောင် စာပေသတင်း နှုတ်လေညင်း သက်သက်ကြောင့် ဝယ်ကြ၊ ဖတ်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ ဝေဖန်ကြ၊ ရှုတ်ချကြ၊ ချီးမွမ်းကြ။

ထောက်ခံကြ၊ လက်ဆောင်ပေးကြနှင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အမှန်ဖြစ်နေကြသည်။

ဤသို့ ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ဤစာအုပ်သည် ယခုတိုင်အောင် အရောင်းကောင်းမြဲ ကောင်းလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ကမ္ဘာရှိ ဘာသာစကားအားလုံးသို့ မကြာမီအချိန်အတွင်း ပြန်ဆိုပြီးသားဖြစ်ဖို့ အလားအလာလည်း ရှိပေသည်။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးသည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ထုနှစ်လက်မခန့်ရှိသော ဤစာအုပ် အပြင်ကြီးဖြင့် လျှံဖုံးလွှမ်းမိုးခြင်း ခံရလိမ့် မည်ဟူ၍ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ရဲဝံ့စွာ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သည်မှာ သူပြောသလောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်သော်လည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်နေမည်လားမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤစာအုပ်သည် ရိုးရိုးဖတ်သွားရုံဖြင့် ယောနသံနှင့်အတူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့၊ စွန့်စွန့်စားစား၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ဖြစ်ရသည့် စာမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ ဖတ်ရင်း သတိထား၍ လေးလေးနက်နက် ကြံစည်တွေးတောခြင်းဖြင့်လည်း သာလွန်ပိုကဲ၍ နှလုံးမွေ့လျော်ရသည့် စာမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ပြန်ဆိုသူအဖို့မူ လူသတ္တဝါအတွက် မျှော်လင့်ချက်သည် လူသတ္တဝါ၌သာရှိ၏ဟူသော အဆုံးအမ အချို့အပေါ်တွင် မေတ္တာပွားများခြင်း၊ အသွန်အသင် သကာလောင်းထားသည့် အဆင့်အထိအောင် စာအနေကျဉ်းသော်လည်း စာအနက် ကျယ်ပြောဘိသည်တကားဟု တအံ့တဩ တွေ့ရ၍ အလွန်ပင် စိတ်ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်မိသည်။

ပြန်ဆိုရာ၌ မြန်မာပြန် မယုတ်မလွန်ရအောင် သတိကြီးစွာထား၍ ပြန်ဆိုခဲ့ရသည်။ သာမန် ဘာသာပြန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ တိတိကျကျ၊ မိမိရရဖြစ်အောင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် အားထုတ်ပြန်ဆိုခဲ့သည်။

သို့ပါ၍ အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ဖတ်လိုလျှင်လည်း ဖတ်ပါ။ စာကြီးပေကြီး သဘောဖြင့် ဖတ်လိုလျှင်လည်း ဖတ်ပါဟူ သော စကားလက်ဆောင်ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရပါသည်။

၁၅၊ ၅၊ ၁၉၇၃။

ဘသန်း (ဓမ္မိက)

မှတ်ချက် ။ ။ မူရင်းစာအုပ်နှင့် သက်ဆိုင်သော သတင်းအချက်အလက်များ ကို ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလနှင့် ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် တိုင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ဟော်ရှိုင်ဇွန် မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးမှ ရရှိပါသည်။

အပိုင်း (၁)

တို့တစ်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိမှု အမှောင်ကြီးထဲက
ဆွဲပင့် မ တင်နိုင်သားပဲ။ တို့တစ်တွေဟာ မွန်မြတ်မှု၊
အသိဉာဏ်ရှိမှု၊ တတ်ကျွမ်းမှုများနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့
သတ္တဝါတွေ ဖြစ်လာအောင် တို့ကိုယ်တိုင်
လုပ်ယူနိုင်သားပဲ။ တို့တစ်တွေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး
ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်သားပဲ။

ငှက်အုပ်လောကကို

ဝှံ့ကပိုခြင်း

It was morning, and the new sun sparkled gold across the ripples of a gentle sea.

A mile from shore a fishing boat chummed the water, and the word for Breakfast Flock flashed through the air, till a crowd of a thousand seagulls came to dodge and fight for bits of food. It was another busy day beginning.

But way off alone, out by himself beyond boat and shore, Jonathan Livingston Seagull was practicing. A hundred feet in the sky he lowered his webbed feet, lifted his beak, and strained to hold a painful hard twisting curve through his wings. The curve meant that he would fly slowly, and now he slowed until the wind was a whisper in his face, until the ocean stood still beneath him. He narrowed his eyes in fierce concentration, held his breath, forced one . . . single . . . more . . . inch . . . of . . . curve . . . Then his feathers ruffled, he stalled and fell.

Seagulls, as you know, never falter, never stall. To stall in the air is for them disgrace and it is dishonor.

But Jonathan Livingston Seagull, unashamed, stretching his wings again in that trembling hard curve—slowing, slowing, and stalling once more—was no ordinary bird.

Most gulls don't bother to learn more than the simplest facts of flight—how to get from shore to food and back again. For most gulls, it is not flying that matters, but eating. For this gull, though, it was not eating that mattered, but flight. More than anything else, Jonathan Livingston Seagull loved to fly.

အချိန်သည်ကား နံနက်ခင်း။ သစ်လွင်သော နေမင်းသည် သိမ်မွေ့လှသော ပင်လယ်ပြင်၏ အိရရိလှိုင်းငယ်များကို ရွှေအဆင်းတလက်လက်ဖြင့် ပြုံးပြက်တင့်လှမ်းနေစေ၏။

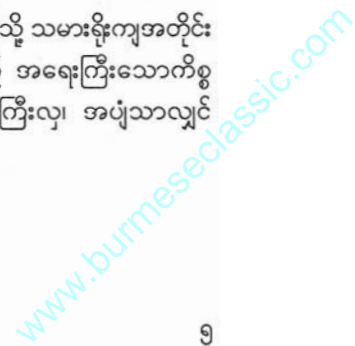
ကမ်းခြေမှ တစ်မိုင်အကွာတွင် တံငါလှေတစ်စင်းသည် ပင်လယ်ရေကို ဖက်နမ်းမွေ့ယမ်းလျက်ရှိ၏။ ငှက်စင်ရော် အပေါင်းအဖို့ နံနက်စာ သစ်စည်ရိုက်သံသည် လေထုကို ဖြတ်ကျော်လာ၍ အကောင်တစ်ထောင်ကျော် ပါရှိသော ပင်လယ် စင်ရော် ငှက်တစ်အုပ်သည် ပေါ်လာပြီးသော် အစာများကို သူ့ထက်ငါ တိုးဝေလှယက်နေကြကုန်၏။ စင်ရော်များအဖို့ ပျားပန်း ခပ်မျှ အလုပ်များသော နေ့တစ်နေ့၏ အစပေတည်း။

သို့သော်လည်း ယောနသံစင်ရော်မူကား လှေနှင့်လည်းမနီး၊ ကမ်းနှင့်လည်း ဝေးကွာသောနေရာတွင် သူ့ချည်းတစ်ကောင် ထီးတည်း အပျံလှေကျင့်နေလေ၏။ ပေတစ်ရာအမြင့် ကောင်းကင်တွင် သူ့ခြေထောက်များကို အောက်သို့ချ၍ နှုတ်သီးကို မော့ကာ တောင်ပံများကို ကိုင်းညွတ်လာအောင်ပြုလျက် ခက်ခဲနာကျင်စွာဖြင့် အပျံလှေကျင့်နေ၏။ တောင်ပံများကို ကိုင်းညွတ် လာအောင် ပြုလုပ်ခြင်းသည် အပျံနှေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်လေသည်။ သူ့မျက်နှာကို လေပြည်လေညင်း သာသာကလေး တိုးကာမျှ သာ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်သည် သူ့အောက်တည့်တည့်၌ တန်ရပ်နေဟန် ရှိလာသည့်တိုင်အောင်လည်း ကောင်း သူသည် အရှိန်ကို လျှော့၍လျှော့၍ ချနေ၏။ သူသည် မျက်စိများကိုမှေးကာ ကြောက်ဖွယ်လိလိ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လျက် အသက်အောင့်၍ တောင်ပံများကို တစ်လက် . . . မ . . . မျှ ပို၍ ကိုင်းညွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ သူ့အမွှေးများသည် ထောင်ကြွလာပြီးလျှင် သူသည် ရုပ်သေးကြီးပြတ် ဘုံးဘုံးကြီး အောက်သို့ကျလေ၏။

ပင်လယ်စင်ရော်တို့ဟူသည် အပျံတွင် မည်သည့်အခါမျှ တိမ်းယိုင်ခြင်း မရှိရိုးအမှန်။ ပင်လယ်စင်ရော်တို့အဖို့ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် ရှက်ဖွယ်လိလိဖြစ်၍ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ကျဘိ၏။

သို့သော်လည်း ယောနသံစင်ရော်သည် ကလေကဝ ကောက်အရ ငှက်ပြိန်းတစ်ကောင်မဟုတ်။ မရှက်မကြောက်ဘဲ ခက်ခက်ခဲခဲ ကိုင်းညွတ်ကာသာ အရှိန်အဟုန် လျှော့ရာလျှော့ရာမှ အတောင်များ လေခို၍ တစ်ဖန်ကျပြန်သော်လည်း အရှုံး မပေးဘဲ တစ်ဖန်ထပ်၍ အားသစ်လှေရှိသော ငှက်စွမ်းကောင်းပေတည်း။

ပင်လယ်စင်ရော် အမြောက်အမြားသည် ကမ်းခြေမှသည် အစာရိုရာသို့ အစာရိုရာမှသည် ကမ်းခြေသို့ သမားရိုးကျအတိုင်း သာ ပျံတက်ကြ၏။ ထို့ထက်ပို၍ အပျံတတ်အောင် ဂရုမမူကြ။ ငှက်စင်ရော်များအဖို့ ပျံသန်းမှုသည် အရေးကြီးသောကိစ္စ မဟုတ်။ သူတို့အဖို့ အစာစားမှုသာလျှင် အရေးကြီး၏။ ယောနသံစင်ရော်အဖို့မူ အစားက ကိစ္စမကြီးလှ၊ အပျံသာလျှင် ကိစ္စကြီးဖြစ်၏။ ပျံသန်းခြင်း အတတ်ပညာကိုသာလျှင် အရာရာထက် သူ ပို၍မြတ်နိုး၏။

This kind of thinking, he found, is not the way to make one's self popular with other birds. Even his parents were dismayed as Jonathan spent whole days alone, making hundreds of low-level glides, experimenting.

He didn't know why, for instance, but when he flew at altitudes less than half his wingspan above the water, he could stay in the air longer, with less effort. His glides ended not with the usual feet-down splash into the sea, but with a long flat wake as he touched the surface with his feet tightly streamlined against his body. When he began sliding in to feet-up landings on the beach, then pacing the length of his slide in the sand, his parents were very much dismayed indeed.

"Why, Jon, why?" his mother asked. "Why is it so hard to be like the rest of the flock, Jon? Why can't you leave low flying to the pelicans, the albatross? Why don't you eat? Son, you're bone and feathers!"

"I don't mind being bone and feathers, mom. I just want to know what I can do in the air and what I can't, that's all. I just want to know."

"See here, Jonathan," said his father, not unkindly. "Winter isn't far away. Boats will be few, and the surface fish will be swimming deep. If you must study, then study food, and how to get it. This flying business is all very well, but you can't eat a glide, you know. Don't you forget that the reason you fly is to eat."

Jonathan nodded obediently. For the next few days he tried to behave like the other gulls; he really tried, screeching and fighting with the flock around the piers and fishing boats, diving on scraps of fish and bread. But he couldn't make it work.

သူ၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆသည် သူ့အား အခြားစင်ရော်များနှင့် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်စေ၏။ တစ်နေ့ကုန် တစ်ကောင် ထီးထည်း အကြိမ်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍ အနိမ့်တွင် အတောင်ဖြန့်လျက် ဆန်းဆန်းကျယ်ကျယ် လေဟုန်စီး အမျိုးမျိုးကို စမ်း သပ်လေ့ကျင့်နေသော ယောနသံကိုကြည့်၍ သူ့မိဘများကသော်ပင် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်လာကြ ၏။

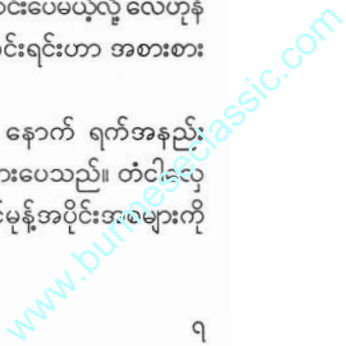
သူ့အဖို့ အသိဉာဏ်တစ်မျိုး တိုးလာ၏။ ဘာ့ကြောင့်ဟူ၍မူ သူ မသိ။ ရေပြင်အထက် သူ့တောင်ပံ တစ်ဖက်စာမျှပင် မရှိလှသော အမြင့်မျိုး၌ သူပျံလေလျှင် သူသည် လေထဲ၌ အားသိပ်မစိုက်ရဘဲ ပို၍ ကြာကြာနေနိုင်၏။ အခြားစင်ရော်များ လုပ်နေကျအတိုင်း ခြေစုံချ၍ ရေပြင်သို့ ဆင်းသက်ခြင်းမျိုးကိုလည်း သူ ပြုလေ့ပြုထ မရှိ။ ခြေစုံကို ကိုယ်နှင့် တစ်ပြေးတညီတည်း ဖြစ်အောင် နောက်သို့ ပစ်ကပ်လျက်သာ ရေပြင်သို့ သူ လျှောဆင်းလေ့ရှိ၏။ ကမ်းခြေသို့ အကပ်တွင်လည်း သူသည် ဤ နည်းနှင့်နှင့် ခြေများကို တွဲလောင်းမချဘဲ လျှောဆင်း၏။ ခြေထောက်၍ မှီသောနေရာမှစ၍ ကုန်းဘက်သို့လည်း သဲပြင်ပေါ် တွင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလေ့ရှိ၏။ ဤစင်ရော်မဆန်သော အကျင့်မျိုးကို မြင်ကြရသော သူ့မိဘများသည် သူ့အပေါ် အကြီးအကျယ် အမှန်ပင် စိတ်ပျက်ကြ၏။

သူ့မိခင်က သူ့အား ဤသို့မေး၏။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ယောရယ်။ ဒီအုပ်ထဲက မိရိုးဖလာ တခြားငှက်တွေလို စင်ချင်းမျှမျှ ရော်ချင်းတူတူ ဖြစ်လာအောင်လုပ်ဖို့ မင်းအတွက် ဘောက်မယ်ကြောင့် ခက်နေရတာတုံး။ မင်းဟာ ပယ်လီကင်ငှက်၊ အယ်လ် ဝက်ထရော့စ်ငှက်များကို ဘောက်မယ်ကြောင့် တုတုပြီး အနိမ့်ပျံကျင့်ကျင့် နေတာတုံး။ ဘောက်မယ်ကြောင့် အစားကိုလည်း မစားတော့တာလဲ။ ယောနသံရယ်... မင်းဟာ အရိုးနဲ့အမွေးချည်း လျှပ်လျှပ်သာ ရှိတော့တယ်”

“အရိုးနဲ့အမွေးချည်းပဲ ရှိတော့တာကို ကျွန်တော်မမူပါဘူး မေမေရယ်။ ကျွန်တော် လေထဲမှာ ဘာကိုလုပ်နိုင်ပြီး ဘာကို မလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာကိုသာ ကျွန်တော် သိချင်နေတာပါပဲ။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်သိချင်နေလို့ပါ”

သူ့မိခင်ကလည်း သူ့အား သနားသောအားဖြင့် ဤသို့ ဆို၏။ “ဆောင်းဥတုလည်း မဝေးတော့ဘူး။ လှေတွေလည်း အလာ နည်းတော့မယ်။ ရေပြင်က ငါးတွေလည်း ရေနက်ထဲ ပြောင်းကူးကြတော့မယ်။ မင်းဟာ အတတ်တစ်ခုခုကို လေ့လာမှ ဖြစ် မယ်ဆိုရင် အစားအတတ်နဲ့ အစားရဖို့အတတ်ကိုသာ လေ့လာစမ်းပါ။ ဒီ အပျံအလုပ်ဟာ ကောင်းတော့ ကောင်းပေမယ့်လို့ လေဟုန် စီးတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုတာ စားရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းလည်း သိသားပဲမဟုတ်လား။ မင်း ပျံရတဲ့အကြောင်းရင်းဟာ အစားစား မှုအတွက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မင်း မမေ့စမ်းပါနဲ့။”

ယောနသံသည် ဤချေချွတ်ဆုံးမချက်ကို လက်ခံသောအမှုအရာဖြင့် ရိုကျိုးစွာ ခေါင်းညိတ်၏။ နောက် ရက်အနည်း ငယ်ခန့်တွင် သူသည် အခြားစင်ရော်များနည်းတူ နေထိုင်ပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားတော့၏။ တကယ်ပင် ကြိုးစားပေသည်။ တံငါလှေ များနှင့် ဗောတံတားတိုင်များ တစ်ဝိုက်တွင် အော်ကာဟစ်ကာ ရန်ဖြစ်ကာ ငါးအတုံးအတစ်များနှင့် ပေါင်မုန့်အပိုင်းအစများကို ထိုးသုတ်ကာနေ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဤအလုပ်မျိုးကို ဆက်၍လုပ်မနေနိုင်။

It's all so pointless, he thought, deliberately dropping a hard-won anchovy to a hungry old gull chasing him. I could be spending all this time learning to fly. There's so much to learn!

It wasn't long before Jonathan Gull was off by himself again, far out at sea, hungry, happy, learning.

The subject was speed, and in a week's practice he learned more about speed than the fastest gull alive.

From a thousand feet, flapping his wings as hard as he could, he pushed over into a blazing steep dive toward the waves, and learned why seagulls don't make blazing steep powerdives. In just six seconds he was moving seventy miles per hour, the speed at which one's wing goes unstable on the upstroke.

Time after time it happened. Careful as he was, working at the very peak of his ability, he lost control at high speed.

Climb to a thousand feet. Full power straight ahead first, then push over, flapping, to a vertical dive. Then, every time, his left wing stalled on an upstroke, he'd roll violently left, stall his right wing recovering, and flick like fire into a wild tumbling spin to the right.

He couldn't be careful enough on that up-stroke. Ten times he tried, and all ten times, as he passed through seventy miles per hour, he burst into a churning mass of feathers, out of control, crashing down into the water.

အမိပွယ်မရှိသည့် အလုပ်မျိုးဟု သူထင်မိသည်။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ စင်ရော်အို အငတ်ကြီးတစ်ကောင်က သူ့ကို လိုက်ထိုးလို့ သူ အလုအယက် ကြိုးစား ရယူထားတဲ့ ငါးအငယ်ကလေးတစ်ကောင်ကို တမင်တကာ ချပေးလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီ အစားအတွက် ကုန်ရတဲ့အချိန်တွေကို အပုံလေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်သာ ကုန်လွန်စေဖို့ကောင်းတာ။ လေ့လာစရာ၊ သင်ယူစရာ နိဿရည်းတွေကလည်း အများကြီးတောင်မှပဲ။

များမကြာမီ ယောနသံစင်ရော်သည် ပင်လယ်ထဲ၌ သူချည်းထီးတည်း ဖြစ်နေပြန်၏။ ဆာလောင်လျက်၊ ပျော်ရွှင်လျက် အပုံပြန်၍ လေ့ကျင့်လျက်ရှိ၏။

သူ လေ့ကျင့် သင်ယူနေသည်ကား လျင်မြန်မှုဖြစ်၏။ ရက်သတ္တပတ် တစ်ဝက်ခန့်မျှသာ လေ့ကျင့်ပြီးသေး၏။ သို့လေ့ကျင့် ကာမျှလျှင် သူသည် အလျင်အမြန်ဆုံးဟူသော အသက်ရှင်ဆဲ စင်ရော်ထက်ပင် လျင်မြန်ခြင်းအကြောင်းကို ပို၍ သိရှိတတ်ကျွမ်း လာ၏။

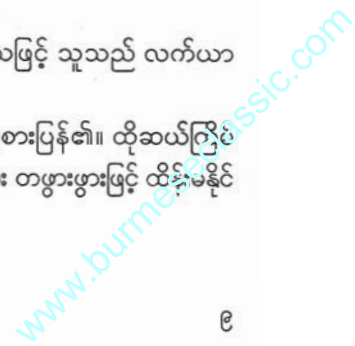
ပေတစ်ထောင်အမြင့် အာကာယံတွင် သူသည် သူ၏တောင်ပံများကို အစွမ်းကုန် ရိုက်ခတ်လျက် အရှိန်ယူပြီးနောက် ထိုအရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရုတ်ခြည်း ဇောက်ထိုးပြုကာ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး အောက်သို့ ပင်လယ်လှိုင်းများဆီသို့ မီးပွင့်လှမတတ် စိုက်ထိုးဆင်းသက်၏။ ဤသို့ စိုက်ထိုးဆင်းသက်မှုမှာ စင်ရော်ငှက်များအဖို့ အလွန်အလွန်ခဲယဉ်းသော အလုပ်မျိုးဖြစ်ကြောင်းကို သူသည် ဤတစ်ကြိမ်မျှဖြင့် သိ၏။ ခြောက်စက္ကန့်ကာလအတွင်းပင် သူသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၇၀ နှုန်းဖြင့် လှုပ်ရှားနေ၏။ ဤ နှုန်းသို့ရောက်လျှင် ငှက်များအဖို့ စိုက်ထိုးကျဆင်းနေရာမှ အပေါ်သို့ ပြန်၍ ကော့တက်နိုင်အောင် တောင်ပံများ အနေအထားကို အပြောင်းရ၊ အထိန်းရ အလွန်ပင်ခက်ခဲ၏။

သူသည် အကြိမ်ကြိမ် ဤသို့ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင် သတိထားသော်ငြားလည်း၊ မည်သို့ပင် အစွမ်းကုန် အားသစ်သော်ငြားလည်း အမြန်နှုန်း ကြီးလာတိုင်း၊ ကြီးလာတိုင်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ဖြစ်၏။

ပေတစ်ထောင်အမြင့် အာကာဗေသို့ သူ တက်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ရှေ့တည့်တည့် အားကုန်ပျံ၏။ ထို့နောက် အောက်သို့ ဇောက်ထိုးထောင်လိုက်ကြီး စိုက်ချလိုက်၏။ ပြန်၍ ကော့တက်ရာတွင် သူ၏လက်ဝဲဘက် တောင်ပံသည် လေခိုသွား၍ သူသည် လက်ဝဲဘက်ဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လူးလိမ့်သွား၏။

သူ၏ လက်ယာဘက်တောင်ပံဖြင့် ပြန်၍ ထိန်းလိုက်ရာတွင် ထိုတောင်ပံလည်း လေခိုသွားပြန်သဖြင့် သူသည် လက်ယာ ဘက်ဆီသို့ ဂျင်ကဲ့သို့ ပတ်ချာလည်လျက် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ် ပြန်အတက်တွင်လည်း သူ သတိလစ်သွားပြန်၏။ ဆယ်ကြိမ်မြောက်အထိ သူ ကြိုးစားပြန်၏။ ထိုဆယ်ကြိမ် စလုံးတွင်ပင် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ခုနစ်ဆယ်နှုန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါတိုင်း၊ အခါတိုင်း သူသည် အမွှေးများ တဖွားဖွားဖြင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်ကာ ပင်လယ်ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ခွေးကျကျ၏။

The key, he thought at last, dripping wet, must be to hold the wings still at high speeds—to flap up to fifty and then hold the wings still.

From two thousand feet he tried again, rolling into his dive, beak straight down, wings full out and stable from the moment he passed fifty miles per hour. It took tremendous strength, but it worked. In ten seconds he had blurred through ninety miles per hour. Jonathan had set a world speed record for seagulls!

But victory was short-lived. The instant he began his pullout, the instant he changed the angle of his wings, he snapped into that same terrible uncontrolled disaster, and at ninety miles per hour it hit him like dynamite. Jonathan Seagull exploded in midair and smashed down into a brick-hard sea.

When he came to, it was well after dark, and he floated in moonlight on the surface of the ocean. His wings were ragged bars of lead, but the weight of failure was even heavier on his back. He wished, feebly, that the weight could be just enough to drag him gently down to the bottom, and end it all.

As he sank low in the water, a strange hollow voice sounded within him. There's no way around it. I am a seagull. I am limited by my nature. If I were meant to learn so much about flying, I'd have charts for brains. If I were meant to fly at speed, I'd have a falcon's short wings, and live on mice instead of fish. My father was right. I must forget this foolishness. I must fly home to the Flock and be content as I am, as a poor limited seagull.

သူသည် ရွဲရွဲစိုသော ရေဝတ်လုံကြီးဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဤသို့ထင်မိ၏။ ဤအခက်၏ သော့ချက်သည် အမြန်နှုန်းကြီး လာသောအခါ တောင်ပံများကို မလှုပ်နိုင်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ တောင်ပံများကို အကြိမ်ငါးဆယ်အထိ ရိုက်ခတ်ပြီးလျှင် မလှုပ်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပေနှစ်ထောင်အမြင့် ဝလာဗွေသို့တက်၍ ကြိုးစားပြန်၏။ အောက်သို့ စိုက်ချပြန်၏။ နှုတ်သီးကိုအောက်စိုက်လျက်၊ တောင် ပံများကို အကုန်ဖြန့်လျက် တစ်နာရီလျှင် မိုင်ငါးဆယ်နှုန်းကို ကျော်သည့်အခါမှစ၍ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားနိုင်၏။ အလွန် အလွန် အားထုတ်ရလေ၏။ ဤအကြိမ်၌မူ သူ အောင်မြင်၏။ ဆယ်စက္ကန့်ကာလအတွင်း သူသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်ကိုးဆယ် နှုန်းသို့ ရောက်ရှိလေ၏။ ယောနသံစင်ရော်သည် စင်ရော်များအဖို့ ကမ္ဘာ့အလျင်နှုန်း စံချိန်သစ် တင်လိုက်လေပြီ။

သို့သော် ဤအောင်မြင်ခြင်းသည် ခဏတာမျှသာ ကြာ၏။ စိုက်ဆင်းနေရာမှ ပြန်၍မတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့တောင်ပံများ၏ ထောင့်ချိုးကို ပြင်လိုက်သည့် အခြားမဲ့၌ ယခင်အကြိမ်များအတိုင်းပင် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ မရှုမလှ ဖြစ်ရပြန်၏။ တစ်နာရီလျှင် မိုင်ကိုးဆယ်နှုန်းသို့ ရောက်လေသော် လေထုသည် သူ့အား ဒိုင်းနမိုက်အတူ ထိခိုက်လာ၏။ ယောနသံစင်ရော်သည် လေထဲ တွင်ပေါက်ကွဲကာ ပင်လယ်ပြင် အုတ်ခင်းပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျရချေ၏။

သူ သတိပြန်ရလာသောအခါ နေရောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ ကြာလှချေပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ဝယ် လရောင်ထဲ၌ မော့နေ၏။ သူ့တောင်ပံများသည် နှုတ်ခမ်းနားများ စုတ်ပြတ်နေသော ခဲချောင်းများသဖွယ် လေးလံလာ၏။ ထိုတောင်ပံများ ထက်ပင် ပို၍လေးသော အလေးချိန်မျိုးဖြင့် ဆုံးရှုံးမှုသည် သူ့ကျောပြင်ပေါ်ဝယ် ပိုမိုတွန်းချလျက်ရှိ၏။ ထိုအလေးချိန်က သူ့အား ပင်လယ်အောက်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်အောင် ဆွဲချသွားနိုင်ပါစေဟူ၍ပင် မာန်လျှော့ကာ မထုံတက်သေးနှင့် ဆန္ဒ ပြုမိ၏။ ဒါမှသာ ကိစ္စငြိမ်းလိမ့်မည်။

ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားစဉ် သူ့အတွင်းသဏ္ဍာန်ထဲ၌ ထူးဆန်း၍ လိုဏ်သံပါသော အသံဩကြီးတစ်ခုကို ကြားရ၏။ “ဝေလည် ကြောင်ပတ်လုပ်နေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲကွာ။ ငါဟာ စင်ရော်တစ်ကောင်ပဲ။ ငါ့သဘာဝကို ငါလွန်ဆန်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ယုံသန်း ခြင်းအတတ်ကို ဒါလောက်တောင် ငါတတ်ကျွမ်းရမယ်ဆိုရင် ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်များအစား လေကြောင်းအတတ် ပုံစံချပ် တွေသာ ရှိရမှာပေါ့။ ငါ ဒါလောက်တောင် မြန်မြန်ကြီးယုံနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့မှာ သိမ်းငှက်များလို အတောင်များ တို့နေရမှာပေါ့။ ငါး ကိုမစားဘဲ ကြွက်ကိုသာ စားနေရမှာပေါ့။ ငါ့အဖေပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီ မိုက်တွင်းနက်မှုကို ငါ မေ့ပစ်ရမယ်။ ရိုးရိုး သာမန် စင်ရော်တစ်ကောင်အဖြစ်နဲ့ပဲ ငါ ရောင့်ရဲနေနိုင်ရမယ်”

The voice faded, and Jonathan agreed. The place for a seagull at night is on shore, and from this moment forth, he vowed, he would be a normal gull. It would make everyone happier.

He pushed wearily away from the dark water and flew toward the land, grateful for what he had learned about work- saving low-altitude flying.

But no, he thought. I am done with the way I was, I am done with everything I learned. I am a seagull like every other seagull, and I will fly like one. So he climbed painfully to a hundred feet and flapped his wings harder, pressing for shore.

He felt better for his decision to be just another one of the Flock. There would be no ties now to the force that had driven him to learn, there would be no more challenge and no more failure. And it was pretty, just to stop thinking, and fly through the dark, toward the lights above the beach.

Dark! The hollow voice cracked in alarm. *Seagulls never fly in the dark!*

Jonathan was not alert to listen. It's pretty, he thought. The moon and the lights twinkling on the water, throwing out little beacon-trails through the night, and all so peaceful and still...

Get down! Seagulls never fly in the dark! If you were meant to fly in the dark, you'd have the eyes of an owl! You'd have charts for brains! You'd have a falcon's short wings!

There in the night, a hundred feet in the air, Jonathan Livingston Seagull—blinked. His pain, his resolutions, vanished.

Short wings. *A falcon's short wings!*

ထိုအသံသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လေ၏။ ပင်လယ်စင်ရော်များအဖို့ ညအခါ ကျက်စားရန်နေရာသည် ကမ်းခြေသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်မှစ၍ ယောနသံသည် သာမန် စင်ရော်တစ်ကောင်အဖြစ်နှင့်သာ နေတော့မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်၏။ သူ့မိဘများနှင့် သူ့အဖော်အားလုံးတို့လည်း သူ့ပြောင်းလဲလာမှုကို ကျေနပ်ကြပြီးလျှင် စိတ်နှလုံးပို၍ ချမ်းမြေ့ကြလိမ့်မည်။

သူသည် နံ့ချည့်ချည့်ဖြင့် မှောင်မည်းနေသော ရေပြင်မှ အပေါ်သို့ပျံတက်၏။ သူ တတ်ပြီးသားဖြစ်သည့် သိပ်အားမစိုက်ရသော အနိမ့်ပျံနည်းအတတ်ကို သူ ပြန်၍ ကျေးဇူးတင်မိ၏။

အနိမ့်ပျံ ပျံနေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို သူသတိရ၍ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ငါဟာ အရင်တုန်းက ငါမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ အရင်တုန်းက တတ်ခဲ့ဖူးသမျှကို ငါဟာ မကျင့်သုံးရတော့ဘူး။ တခြားစင်ရော်တွေနဲ့ ငါဟာ အတူပဲမဟုတ်လား။ တခြားစင်ရော်တွေလိုပဲ ငါ ပျံရမယ်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပေတစ်ရာအမြင့်သို့ တက်ပြီးလျှင် ကမ်းဘက်ဆီသို့ တွင်တွင်ကြီး ဝေဟင်ခရီးနှင့်လေ၏။

ငှက်အုပ်ထဲမှ ရိုးရိုးငှက်တစ်ကောင်အဖြစ်နှင့်သာ နေတော့မည်ဟူ၍ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးမှ သူ့မှာ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကို အတတ်အဆန်းတတ်စေချင်လို့ အပျံဆန်း၊ အသန်းဆန်းလုပ်ခိုင်းခဲ့သည့် ဆန္ဒကြီးနှင့် သူသည် ယခု အဆက်ပြတ်လေပြီ။ ယခုလို လုံးလုံးလက်လျှော့လိုက်မှ အရှုံးဟူသည်လည်း မရှိတော့။ ဘာကိုမျှမစဉ်းစားဘဲ ကမ်းခြေပေါ်ရှိ မီးရောင်များ ရှိရာဆီသို့ မှောင်ကြီးထဲ ပျံသန်းနေရသည်မှာ လှလိုက်လေခြင်း။

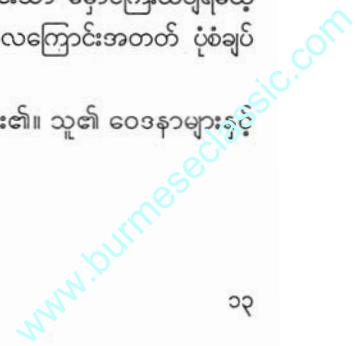
မှောင်ကြီးထဲမှာ၊ ဤသို့ အော်လိုက်သော အသံမောင်းကြီးသည် မိုးချန်းလိုက်သကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြည်ဟိန်းလိုက်၏။ ပင်လယ်စင်ရော်များဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ မပျံဘူးကွ။

ယောနသံသည် ထိုအသံကို နားစွင့်လိုက်ရန် သတိမရှိ။ ကြည့်ရ၊ မြင်ရသည်မှာ လှလိုက်ပလေဟူသာ သူ တွေးနေ၏။ ရေပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော လရောင်နှင့် မီးရောင်များသည် သူ့အဖို့ ညကာလအတွင်း ထိုးပြလျက်ရှိသော လမ်းပြမီးတန်းကလေးများသဖွယ် စီရရီ ရှိဘိ၏။ တိတ်ဆိတ်၍ သာတောင့်သာယာရှိ၏။

အောက်ကိုဆင်းပျံကွ။ စင်ရော်မျိုးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ မပျံဘူးကွ။ မင်းသာ မှောင်ကြီးထဲပျံရမယ့် ငှက်မျိုးဖြစ်နေရင် မင်းမှာ ဇီးကွက်မျက်စိတွေ ရှိရမှာပေါ့။ မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်များအစား လေကြောင်းအတတ် ပုံစံချပ်တွေသာ ရှိရမှာပေါ့။ မင်းဟာ သိမ်းငှက်လို အတောင်တိုရမှာပေါ့။

ပေတစ်ရာအမြင့် ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် ယောနသံသည် ကျည်းတည့်ကြောင်တောင် ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ ဝေဒနာများနှင့် အဓိဋ္ဌာန်များသည် ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။

အတောင်တိုများ၊ သိမ်းငှက်၏ အတောင်တိုများ။

That's the answer! What a fool I've been! All I need is a tiny little wing, all I need is to fold most of my wings and fly on just the tips alone! *Short wings!*

He climbed two thousand feet above the black sea, and without a moment for thought of failure and death, he brought his forewings tightly in to his body, left only the narrow swept daggers of his wingtips extended into the wind, and fell into a vertical dive.

The wind was a monster roar at his head. Seventy miles per hour, ninety, a hundred and twenty and faster still. The wing-strain now at a hundred and forty miles per hour wasn't nearly as hard as it had been before at seventy, and with the faintest twist of his wingtips he eased out of the dive and shot above the waves, a gray cannonball under the moon.

He closed his eyes to slits against the wind and rejoiced. A hundred forty miles per hour! And under control! If I dive from five thousand feet instead of two thousand, I wonder how fast...

His vows of a moment before were forgotten, swept away in that great swift wind. Yet he felt guiltless, breaking the promises he had made himself. Such promises are only for the gulls that accept the ordinary. One who has touched excellence in his learning has no need of that kind of promise.

By sunup, Jonathan Gull was practicing again. From five thousand feet the fishing boats were specks in the flat blue water, Breakfast Flock was a faint cloud of dust motes, circling.

ဒါဟာ ငါရှာနေတဲ့ အဖြေပေါ့။ ငှက်အနှယ် မလိမ်မိုး၊ မလိမ္မာ ဖြစ်လိုက်လေခြင်း ဟယ်။ ငါ့မှာ ခု လိုအပ်နေတာက အတောင်တိုတိုကလေးပဲ၊ ငါလုပ်ရမှာက ငါ့အတောင်ကို တိုအောင် ကျုံ့ထားပြီး အတောင်ဖျားကလေးတွေနဲ့သာ ပျံဖို့ဟာပဲ။ အတောင်တိုများ။

သူသည် မည်းနက်သော ပင်လယ်ထက်ဝယ် ပေနှစ်ထောင်မြင့်အောင် ပျံတက်ပြီးလျှင် ဖြစ်မဖြစ်ကိုလည်း သူမတွေ့။ သေဘေးကိုလည်း သူမခံဘဲ တောင်ပံများ၏ ရှေ့ပိုင်းများကို သူ့ကိုယ်လုံး၌ တင်းကျပ်စွာကျုံ့ကပ်၍ တောင်ပံများ၏ ဓားမြှောင်ပုံရှိ အစွန်းဖျားများကိုသာ လေထဲတွင်ဖြန့်လျက် အောက်သို့ ဇောက်ထိုးဆင်းလေ၏။

လေသည် သူ၏ဦးခေါင်းအား ဘီလူးသဘက်သဖွယ် မြည်ဟည်းတိုက်ခတ်၏။ တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၇၀၊ မိုင် ၉၀၊ မိုင် ၁၂၀ . . . ထိုထက်ထိုထက် မြန်သောနှုန်းဖြင့် တစ်ဟုန်တည်း ထိုးဆင်းနေ၏။ ယခု တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၄၀ နှုန်းတွင် ယခင် မိုင် ၇၀ နှုန်းမှာကဲ့သို့ အတောင်များထိန်းရသည်မှာ မခက်လှ။ အတောင်ဖျားများကို လှည့်လိုက်သည်ဆိုရုံမျှ လှည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် အလျားလိုက်အပျံ့အသွယ်သို့ ပြောင်းညှင်းသာယာစွာ ပြောင်းလိုက်ပြီးလျှင် လရောင်အောက်၌ အမြောက်ဆန်တစ်လုံးပမာ လှိုင်းများပေါ်တွင် လျှပ်၍ မီးခိုးရောင်တန်းတစ်တန်း သမ်းသွားသကဲ့သို့ ပျံသန်း၏။

လေဆန်ဖြစ်၍ မျက်စိများကို တစ်အားမှေးလျက် သူ အပျော်ကြီး ပျော်လေသတည်း။ တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၄၀ ကွ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သူ ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်လေ၊ ပေနှစ်ထောင်အမြင့်အစား ပေငါးထောင်အမြင့်ကသာ ငါထိုးဆင်းရင် ဘယ်က လောက်အထိ မြန်လေမလဲ မသိ။

ယခင် ခဏက သူပြုခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်များကိုလည်း သူ သတိမရတော့။ လေအဟုန် တံမြက်လှည်းတွင် ထိုအဓိဋ္ဌာန်များ ပါသွားချေပြီ။ ထိုအဓိဋ္ဌာန်များ မအောင်မြင်ခြင်းအတွက် နောက်တစ်ဖန် နောင်တရခြင်း သူမဖြစ်၊ လိပ်ပြာမသန်ခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့ကတိ သူ့ဖျက်လိုက်သည်ကို သူ ဝမ်းမနည်း။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် သာမန်ဘဝမျိုးကို လက်ခံသော စင်ရော်မျိုးသာလျှင် ဤလို ကတိများကို မဖျက်ခံ။ အပျံအတတ်တွင် ထိပ်တန်းသို့ရောက်နေသော သူတစ်ဦးအဖို့ ဤကတိမျိုးကို ထိန်းရန်မလို။

နေထွက်လျှင်ထွက်ချင်း ယောနသံစင်ရော်သည် အပျံကျင့်နေလေပြီ။ ပေငါးထောင်အမြင့် အာကာဘောင်မှ သူ့အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သော် တံငါလှေများသည် စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေသော ပင်လယ်ပြာအခင်းပေါ်တွင် အစက်ပြောက်လေးများသာ ဖြစ်နေ၏။ နံနက်စာ အရှာထွက်ကြသော စင်ရော်ငှက်အုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည်နေသော မှုန်မွှားမွှား ဖုန်မှုန်တိမ်လိပ်များသာ ဖြစ်နေ၏။

He was alive, trembling ever so slightly with delight, proud that his fear was under control. Then without ceremony he hugged in his forewings, extended his short, angled wingtips, and plunged directly toward the sea. By the time he passed four thousand feet he had reached terminal velocity, the wind was a solid beating wall of sound against which he could move no faster. He was flying now straight down, at two hundred fourteen miles per hour. He swallowed, knowing that if his wings unfolded at that speed he'd be blown into a million tiny shreds of seagull. But the speed was power, and the speed was joy, and the speed was pure beauty.

He began his pullout at a thousand feet, wingtips thudding and blurring in that gigantic wind, the boat and the crowd of gulls tilting and growing meteor-fast, directly in his path.

He couldn't stop; he didn't know yet even how to turn at that speed.

Collision would be instant death.

And so he shut his eyes.

It happened that morning, then, just after sunrise, that Jonathan Livingston Seagull fired directly through the center of Breakfast Flock, ticking off two hundred twelve miles per hour, eyes closed, in a great roaring shriek of wind and feathers. The Gull of Fortune smiled upon him this once, and no one was killed.

By the time he had pulled his beak straight up into the sky he was still scorching along at a hundred and sixty miles per hour. When he had slowed to twenty and stretched his wings again at last, the boat was a crumb on the sea, four thousand feet below.

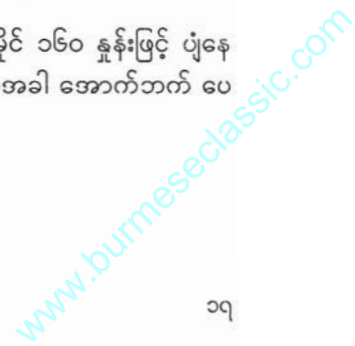
သူ့အသက်နှင့် သူ့ကိုယ် မြဲလျက်ပင် ရှိနေ၏။ ပီတိဖြင့် အနည်းငယ် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လျက် ကြောက်စိတ်ထိန်းထား နိုင်ခြင်းကိုလည်း ဂုဏ်ယူလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့်ဘဲ တောင်ပံများ၏ ရှေ့ပိုင်းကို အတွင်းသို့ကပ်ကာ တောင်ပံ၏ အမြိတ်အနားများကိုသာ ဖြန့်လျက် အောက်ရိပ်ပင်လယ်ပြင်သို့ ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ပေလေးထောင်ကို ကျော်ကျ လာသောအခါ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော အမြန်နှုန်းကို ရလေ၏။ လေထုသည် အသံဖြင့်အတိပြီးသော မဟာရံတံတိုင်းကြီးပမာ ဖြစ် လာ၏။ မည်သို့ပင် ဖိတိုးသော်လည်း ထိုတံတိုင်းကား မရွေ့။ သူသည် အောက်တည့်တည့်သို့ တစ်နာရီလျှင် ၂၁၄ မိုင်နှုန်းဖြင့် ယခု ကျဆင်းနေ၏။ ထိုအခိုက်၌ သူ့အတောင်များသာ အကယ်၍ ပွင့်သွားလိုက်လျှင် သူသည် တစ်သန်းမျှလောက်သော အစိတ် အမြွှာများအဖြစ်သို့ ဖရိုဖရဲ ဖွာကြဲသွားလိမ့်မည်ကို သူသိ၍ သူသည် ယုံလွှားငှက်ပမာ အတောင်များကို ပိတ်လိုက်၏။ အရှိန် အဟုန်ဟူသည် တန်ခိုးအာဏာပေတည်း။ အရှိန်ဟူသည် ပီတိချမ်းသာပေတည်း။ အရှိန်အဟုန်ဟူသည် သောတ အလှတရား အစစ်ပေတည်း။

အမြင့်ပေတစ်ထောင် တိမ်ယံအာကာသသို့ သက်ဆင်းမိသောအခါ သူသည် တောင်စုံကိုဖြန့်လိုက်၏။ သူ့တောင်ပံဖျားတို့ သည် လေအဟုန်ကို တဖတ်ဖတ်ရိုက်ခတ်လျက် ပုံသဏ္ဍာန်မသဲကွဲတော့ဘဲ မှုန်မွှားမွှား၊ မှေးတေးတေးသာ ရှိတော့၏။ သူ့ မျက်စိထဲတွင် လှေနှင့် စင်ရော်ငှက်အုပ်တို့သည် ကြယ်ဥက္ကာပျံများပမာ သူ့ထံသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ကြီး တစ်ရှိန်ထိုး တိုးဝင်လာနေ ကြဟန် မြင်ရ၏။ ငှက်အုပ်သည်လည်း သူ့လမ်းကြောင်း တည့်တည့်ကြီးတွင် ရှိနေ၏။

ခက်ကပြီ။ ရပ်၍လည်း မရ။ သူ့ရရှိနေသော အမြန်နှုန်းမျိုး၌ မည်ကဲ့သို့ ယိမ်းကွေ့ရသည်ကိုလည်း သူ မသိသေး။ တိုက်မိလျှင် ပွဲချင်းပြီးသေမှာ သေချာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

နေထွက်ပြီး မကြာမီကလေး ထိုင်နံနက်ခင်း၊ ထိုအချိန်၌ သူ့အဖြစ်ဆိုးသည်ကား ယောနသံစင်ရော်သည် နံနက်စာ အစာ ရှာထွက်လာသည့် စင်ရော်အုပ်၏ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်အတွင်းသို့ တစ်နာရီလျှင် ၂၁၂ မိုင်နှုန်းဖြင့် မျက်စိများစုံမှိတ်ကာ လေရော၊ တောင်ပံမွှေးများပါ အသံဟည်းခြိမ်းလျက် တရကြမ်းကြီး ရမ်းကားနေ၏။ ဤအကြိမ်မူ ကောင်းကျိုးပြုတတ်သော စင်ရော်နတ်ဒေဝါသည် သူ့အား သနားသောအားဖြင့် ပြုံး၍စောင့်မလိုက်၏။ မည်သူမျှ မသေ။

ကောင်းကင်တိမ်ယံဘက်ဆီသို့ သူ့နှုတ်သီးကို မော့လိုက်သည့်အခါတွင် သူသည် တစ်နာရီ မိုင် ၁၆၀ နှုန်းဖြင့် ယုံနေ လျက်သား ရှိနေသေး၏။ မိုင်နှစ်ဆယ်နှုန်းသို့ လျှော့ချလိုက်ပြီးလျှင် တောင်ပံများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အောက်ဘက် ပေ လေးထောင်အနိမ့်ရှိ ပင်လယ်ပြင်တွင် တံငါလှေသည် ပေါင်မုန့်တစ်ဖုံစာ အရွယ်သာ ရှိ၏။

His thought was triumph. Terminal velocity! A seagull at *two hundred fourteen miles per hour!* It was a breakthrough, the greatest single moment in the history of the Flock, and in that moment a new age opened for Jonathan Gull. Flying out to his lonely practice area, folding his wings for a dive from eight thousand feet, he set himself at once to discover how to turn.

A single wingtip feather, he found, moved a fraction of an inch, gives a smooth sweeping curve at tremendous speed. Before he learned this, however, he found that moving more than one feather at that speed will spin you like a rifle ball ... and Jonathan had flown the first aerobatics of any seagull on earth.

He spared no time that day for talk with other gulls, but flew on past sunset. He discovered the loop, the slow roll, the point roll, the inverted spin, the gull bunt, the pinwheel.

When Jonathan Seagull joined the Flock on the beach, it was full night. He was dizzy and terribly tired. Yet in delight he flew a loop to landing, with a snap roll just before touchdown. When they hear of it, he thought, of the Breakthrough, they'll be wild with joy. How much more there is now to living! Instead of our drab slogging forth and back to the fishing boats, there's a reason to life! We can lift ourselves out of ignorance, we can find ourselves as creatures of excellence and intelligence and skill. We can be free! *We can learn to fly!*

သူ၏ အောင်မြင်မှုကိုသာ သူ တမြို့မြို့ တွေးနေမိ၏။ အဆုံးစွန်သော အမြန်နှုန်းဖြင့် ပျံနိုင်လေပြီ။ မင်ရော်ငှက်မ တစ်ထောင် တစ်ကောင်ဖွားကလေးတော့ဖြင့် တစ်နာရီလျှင် ၂၁၄ မိုင်နှုန်းဖြင့် ပျံနိုင်လေပြီဟေ့။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့သော အရာပေတည်း။ စင်ရော်တို့သမိုင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကြီးဆုံးမင်္ဂလာ၊ ရတောင့်ရခဲ အခါအခိုက်ပေတည်း။ ယောနသံစင်ရော်အဖို့ ထိုအခါမှစ၍ ခေတ်သစ်တံခါးသည် ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်လေပြီ။ တစ်ကိုယ်တည်း လေ့ကျင့်ရာစခန်းသို့ ပျံသွားပြီးလျှင် ပေရှစ်ထောင်အမြင့် ဝေဟင်သို့တက်၍ အောက်သို့ဦးစိုက်ထိုးရန် သူ့တောင်ပံများကို ရုပ်သိမ်းကာ သူသည် တစ်ဟုန်ထိုး ထိုး၍ လှည့်နည်း၊ တိမ်းနည်း၊ ဝိုက်နည်းများကို တတ်အောင် လေ့ကျင့်လေတော့သတည်း။

တောင်ပံများမှ အမွေးတစ်ချောင်းကို တစ်ဆံခြည်မျှ အနေအထား ပြောင်းလိုက်ရုံဖြင့် ကြောက်ခမန်းလိလိ အမြန်နှုန်းဖြင့် ကျယ်ပြန့်သော စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို ကောင်းကင်ထက်၌ ချောမောစွာ ရေးဆွဲနိုင်ကြောင်း သူ တွေ့ရှိလာ၏။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ မတွေ့မီက အမွေးတစ်ချောင်းတစ်မျှင်ထက် ပို၍ အနေအထား အပြောင်းမှားခဲ့လျှင် သေနတ်ကျည်ဆန်ပမာ ခရုပတ်လည် သွားတတ်ကြောင်းလည်း သူ ကြံဖူး၏။ ဤသို့ဖြင့် ယောနသံစင်ရော်သည် ဤမြေကြီးဘုံတွင် ကောင်းကင်ကျွမ်းဘားအစွမ်းကို ပထမဦးဆုံးပြနိုင်သည့် တကယ့် စင်ရော်ငှက်ကျော် ငှက်မော် ဖြစ်လာ၏။

ယောနသံသည် အခြား ပင်လယ်စင်ရော်များနှင့် စကားစမြည်ပြောရန်ပင် အချိန်မထားဘဲ နေစုံးစုံး ဝင်သွားပြီးသည့် တိုင်အောင်လည်း အပျံမရပ်သေး။ သူသည် ထောင်လိုက် စက်ဝိုင်းပုံ ပျံနည်းကိုလည်းကောင်း၊ အရစ်ကျသော ဝက်အူပုံ ပျံနည်းကိုလည်းကောင်း၊ လက်ဝဲရစ် ဂျင်လည်ပုံ ပျံနည်းကိုလည်းကောင်း၊ စင်ရော်ငှက်များ၏ အတောင်ရွက်ဖွင့် ပျံနည်းကိုလည်းကောင်း၊ စကြာပြတင်းငယ်ပုံ ပျံနည်းကိုလည်းကောင်း တတ်ကျွမ်းလေ့ကျက်လာ၏။

ကမ်းပေါ်ရှိ စင်ရော်အုပ်ထဲသို့ သူ ပြန်ရောက်ရှိသောအခါ မိုးစုံးစုံးချုပ်လေပြီ။ အလွန်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းရိလျက် မူးနောက်နောက် ရှိနေ၏။ သို့တစလည်း အပျော်ကြီးပျော်၍ ထောင်လိုက်စက်ဝိုင်းပုံ ကျွမ်းတစ်ပတ်ထိုးကာ ဝက်အူရစ်ပုံ ကိုယ်ကို အသာလှိုမိုးမှ ခြေများကို မြေချ၏။ ယောနသံသည် ဤသို့လျှင် ကြံစည်တွေးတောမိ၏။ အလျင်နှုန်း အဟုန်တံတိုင်းကြီးကို ငါ ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့သည်ကို သင်တို့ကြားသိကြလျှင် အရူးအမူး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြမှာပဲ။ ဘဝဆိုတာဟာ အသက်မွေးခြင်း ဝမ်းကျောင်းခြင်းအတတ် တတ်ရုံနဲ့ ပြီးရတာမဟုတ်၊ ဘဝဆိုတာ အသက်ရှင်နေနိုင်အောင်သာ လုပ်နေဖို့ မဟုတ်သေး၊ တခြား တတ်စရာတွေလည်း အများကြီး ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို သင်းတို့ သိလာကြမှာပဲ။ နေ့ရှိသရွေ့ တံငါလှေများနဲ့ ကမ်းခြေအကြား ကူးချည်သန်းချည်နှင့် ပျင်းရိငွေ့လှာအောင် လုပ်လုပ်နေရတာချည်းထက် ဘဝဆိုတာမှာ ဒီထက် ယုတ္တိရှိတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကြီးနဲ့ပါလား။ တို့တစ်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမသိမှု အမှောင်ကြီးထဲက ဆွဲပင့် မ၊တင် နိုင်သားပဲ၊ တို့တစ်တွေဟာ မွန်မြတ်မှု၊ အသိဉာဏ်ရှိမှု၊ တတ်ကျွမ်းမှုများနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်လာအောင် တို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ယူနိုင်သားပဲ။ တို့တစ်တွေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်သားပဲ။ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်အောင် အပျံတတ်ဖို့ လှုံ့သင်ယူနိုင်စွမ်း ရှိသားပဲ။

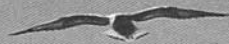

The years ahead hummed and glowed with promise.

The gulls were flocked into the Council Gathering when he landed, and apparently had been so flocked for some time. They were, in fact, waiting.

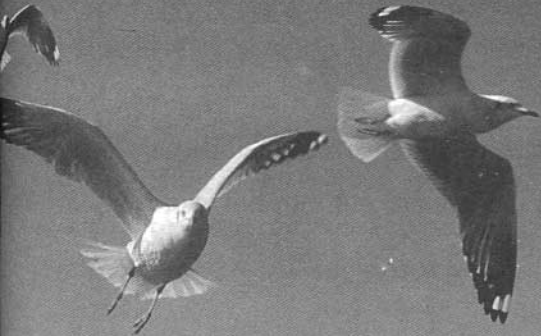
အနာဂတ်ကာလမှာ နှစ်များသည် ဆုလှော်ကတိအပြည့်နှင့် တဝင်းဝင်းတောက်လျက် အသံတကြော်ကြော်ဖြင့်လည်း ဖိတ်ခေါ်လျက် ရှိ၏။

ပင်လယ်စင်ရော်များသည် ယောနသံ ဆင်းလာသောအခါ ငှက်ညီလာခံအတွက် စုရုံးပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ ကြိုတင်၍ စုဝေးနေနှင့်ကြသည်မှာ ထင်ရှား၏။ အမှန်စင်စစ်ကား စုရုံးကြပြီးနောက် သူ့အလာကို စောင့်မျှော်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အကြံ ခံရခြင်း

ငြိုးငွေ့ပျင်းရိခြင်း၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊
အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းဟူသော ဓလေ့စရိုက် သုံးမျိုး
ရှိနေလေသည့်အတွက် စင်ရော်တို့သည်
ဤမျှလောက် သက်တမ်းတိုကြရ၏ဟု
ယောနုသံသည် သိရှိလာ၏။

"Jonathan Livingston Seagull! Stand to Center!" The Elder's words sounded in a voice of highest ceremony. Stand to Center meant only great shame or great honor. Stand to Center for Honor was the way the gulls' foremost leaders were marked. Of course, he thought, the Breakfast Flock this morning; they saw the Breakthrough! But I want no honors. I have no wish to be leader. I want only to share what I've found, to show those horizons out ahead for us all. He stepped forward.

"Jonathan Livingston Seagull," said the Elder, "Stand to Center for shame in the sight of your fellow gulls!"

It felt like being hit with a board. His knees went weak, his feathers sagged, there was roaring in his ears. Centered for shame? Impossible! The Breakthrough! They can't understand! They're wrong, they've wrong!

"...for his reckless irresponsibility," the solemn voice intoned, "violating the dignity and tradition of the Gull Family..."

To be centered for shame meant that he would be cast out of gull society, banished to a solitary life on the Far Cliffs.

"...one day, Jonathan Livingston Seagull, you shall learn that irresponsibility does not pay. Life is the unknown and the unknowable, except that we are put into this world to eat, to stay alive as long as we possibly can."

“ယောနသံစင်ရော်၊ အလယ်ကိုကြွပါ” စင်ရော်အကြီးအကဲများ၏ ဤအသံသည် ပွဲသဘင် အခမ်းအနားတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်သော အသံမျိုးပမာ တည်ကြည်ခုံညားလှ၏။ အလယ်သို့ကြွ၍ ရုပ်ပါဆိုသော ဤအပြောမျိုးကို ရှက်ဖွယ်လိလိ သိက္ခာချက်ပြုခြင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ စင်ရော်သူရဲကောင်းများကို သူကောင်းပြုသောပွဲမျိုးတွင် အချီးအမြှောက်ကံ အပြုခံဖို့ အလယ်သို့ ကြွစံပါဟု ဆိုလေ့ရှိ၏။ သူ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို တဖွားဖွား ခံတွင်းမဆဲ ချီးအံ့ပြောဖို့သာ ဖြစ်မှာပဲဟူသော အထင်ဖြင့် ယောနသံက ဤသို့တွေးမိ၏။ မနက်က အစာရှာထွက်ကြတဲ့ ငှက်အုပ်ထဲ ငါဖြတ်ပျံမိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အလျင်နှုန်း အဟုန်တံတိုင်းကို ငါထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့တာကို သူတို့မြင်လိုက်ကြလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဘာဂုဏ်တွေကိုမှ မလိုပါဘူး။ ငါတွေ့လာခဲ့သမျှကို၊ ငါတတ်လာခဲ့သမျှတွေကိုသာ သူတို့ကို ဝေမျှပေးလိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒပဲ ရှိပါတယ်။ တို့တစ်တွေအားလုံးကို မျက်နှာတူရွှမ့ ငုံ့လင့်စောင့်မျှော်နေတဲ့ ဆုလာဘ်ကြီးတွေဆီကိုသာ ညွှန်ပြလိုတာပါပဲ။ ယောနသံသည် အလယ်ဗဟိုသို့ ချီလေ၏။

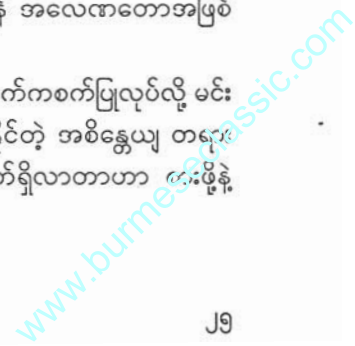
စင်ရော်ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဤသို့ ဆိုလိုက်၏။ “ဟေ့ . . . ယောနသံစင်ရော်၊ မင့်အဖော် စင်ရော်တွေ မြင်သာအောင် သိက္ခာချက် အပြုခံဖို့ အလယ်ကိုသွားပြီး ရပ်စမ်းပါ”

ယောနသံသည် ပျဉ်ထူထူတစ်ချပ်ဖြင့် အရိုက်ခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ဒူးများလည်း ယိုင်လာ၏။ သူ့ အမွေးများလည်း နွဲ့ယိုင် တွဲအိကုန်၏။ သူ့နားထဲ၌ မောင်းသော အသံကြီးတစ်ခု မြည်ဟိန်းလာ၏။ သိက္ခာချက် အပြုခံရဖို့ ငှက်ဗဟိုမှာ သူ ရပ်နေရပြီ။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဘယ်နှယ် အလျင်နှုန်း အဟုန်တံတိုင်းကြီးကို ထိုးဖောက်အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဟာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ သူတို့ နားမလည်ကြပါဘူး။ သူတို့ မှားကြလေပြီ။ သူတို့ မှားကုန်ကြပြီ။

ခုံညားသော အသံကြီးက ဆက်၍ ဆိုလိုက်သည်မှာ “သူ့ရဲ့ ပိုးစိုးပက်စက် ရောက်တတ်ရာရာ တာဝန်မဲ့ အပြုအမူကြောင့် သူဟာ စင်ရော် အိမ်ထောင်စုကြီးရဲ့ ဂုဏ်နဲ့ အစဉ်အလာတွေကို ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီး စော်ကားခဲ့တာမို့ . . . ”

သိက္ခာချက် အပြုခံရခြင်းသည် သူ့အဖို့ စင်ရော်တို့ဘောင်မှ ကြဉ်ခြင်းဖယ်ခြင်း ခံရပြီးနောက် ဝေးလှစွာသော ကျောက်ကမ်းပါးစောက်များ မဲဇာများသို့ သွား၍ ကိုယ်ထည်းသာချည်း တစ်ယောက်တည်းလျှင်၊ အထီးကျန် အလေဏတောအဖြစ် ဘဝဆုံးရမည် ဖြစ်သတည်း။

အသံကြီးက ဆက်ဆိုပြန်၏။ “ယောနသံစင်ရော်၊ တစ်နေ့ကျ မင်းသိလိမ့်မပေါ့။ တာဝန်မဲ့ ကပက်ကစက်ပြုလုပ်လို့ မင်းအတိအကျိုးမှမရနိုင်၊ ဘဝဆိုတာဟာ မသိရသေးတဲ့ အရာလို့မှတ်၊ ဘဝဆိုတာဟာ သိလည်းမသိနိုင်တဲ့ အစိန္တေယျ တရားတစ်ပါးရယ်လို့ မှတ်။ သိတာနဲ့သိနိုင်တာတစ်ခုတည်းကတော့ ဒီမြေကြီးဘုံထဲ တို့တစ်တွေ ရောက်ရှိလာတာဟာ ကူးဖို့နဲ့ အသက်နဲ့ကိုယ် ကြာကြာမြဲနိုင်သလောက် မြဲအောင် နေသွားနိုင်ဖို့ပဲ”

A seagull never speaks back to the Council Flock, but it was Jonathan's voice raised. "Irresponsibility? My brothers!" he cried. "Who is more responsible than a gull who finds and follows a meaning, a higher purpose for life? For a thousand years we have scabbled after fish heads, but now we have a reason to live—to learn, to discover, to be free! Give me one chance, let me show you what I've found..."

The Flock might as well have been stone.

"The Brotherhood is broken," the gulls intoned together, and with one accord they solemnly closed their ears and turned their backs upon him.

Jonathan Seagull spent the rest of his days alone, but he flew way out beyond the Far Cliffs. His one sorrow was not solitude, it was that other gulls refused to believe the glory of flight that awaited them; they refused to open their eyes and see.

He learned more each day. He learned that a streamlined high-speed dive could bring him to find the rare and tasty fish that schooled ten feet below the surface of the ocean: he no longer needed fishing boats and stale bread for survival. He learned to sleep in the air, setting a course at night across the offshore wind, covering a hundred miles from sunset to sunrise. With the same inner control, he flew through heavy sea-fogs and climbed above them into dazzling clear skies... in the very times when every other gull stood on the ground, knowing nothing but mist and rain.

စင်ရော်တို့၏ ငှက်ညီလာခံတွင် အဘယ်မည်သော စင်ရော်မျိုးမှ ခွန်းတုံ့ပြန်၍ နှုတ်လှန်ထိုးခြင်း ပြုရိုးမရှိ။ သို့သော်လည်း ယောနသံသည် ဤသို့ထုချေ၏။ “ဘယ့်နှယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် တာဝန်မဲ့ ပြုလုပ်တယ်တဲ့လား။ ကျွန်တော့် ညီများအစ်ကိုများတို့၊ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘဝရဲ့ကိစ္စတွေကို တွေ့ရှိရပြီး လိုက်နာကျင့်သုံးတဲ့ စင်ရော်တစ်ကောင်တလေထက် ဘယ်သူက ပိုပြီး တာဝန်သိ ဖြစ်နိုင်ပါသေးသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်မျှ ငါးခေါင်းများနောက်ကိုချည်း တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့ကြရာက အခုမှသာ ဘဝရဲ့ယုတ္တိရှိမှုကို တွေ့လာရတာပါ။ သတ္တဝါဆိုတဲ့ ဘဝကို ရလာကြရတာဟာ သင်ယူဖို့ တွေ့ရှိဖို့ လွတ်ဖို့ ကျွတ်ဖို့ပဲ ဆိုတာလေဗျ။ ကျွန်တော် ခုတွေ့ထားတာကို ပြပါရစေဦး။ ဒီတစ်ကြိမ်လောက်တော့ ခွင့်ပြုပါ”

ငှက်အုပ်ကြီးသည် ကျောက်ခဲကျောက်တုံးများကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ကြီးနေကြ၏။

စင်ရော်အပေါင်းသည် ‘မင်းဟာ တို့မျိုးရိုးကို ဖော်ကားမော်ကား ဖျက်ဆီးပစ်တာပဲ’ ဟု တစ်သံတည်း အုန်းအုန်းဖြဖြ ထွက်ဆိုကြပြီးလျှင် နားများကိုပိတ်လျက် သူ့ကို ကျောခိုင်းသွားကြကုန်၏။

ယောနသံစင်ရော်သည် သူ၏ နေ့ညများကို တစ်ကောင်ထီးတည်း ကုန်လွန်စေရငြားလည်း ဝေးလံလှသော ချောက်ကမ်း ပါးစောက်များသို့ ရောက်ရုံသာမက ထို့ထက် ကျော်လွန်၍ပင် ကျယ်ပြန့်စွာ ကျင်လည်ကျက်စားရ၏။ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ဝမ်းနည်းမှုကား အထီးကျန်အဖြစ်နှင့် နေရခြင်းမဟုတ်။ ပျံသန်းခြင်း အတတ်၏ ဘုန်းကျက်သရေသည် စင်ရော်အပေါင်းအပေါ် ဖြိုးဝေရန် စောင့်မျှော်နေသည်ကို အခြားသော စင်ရော်တို့က မယုံနိုင် ဖြစ်နေခြင်းသာတည်း။ သူတို့ခမျာ မျက်စုံဖွင့်၍ ကြည့်မြင်ရန် ငြင်းဆိုနေကြခြင်းတည်း။

ယောနသံသည် ပျံသန်းခြင်းအတတ်ကို တစ်နေ့တခြား ပို၍ပို၍ တတ်လာ၏။ လေတိုးသည့် သူ့ကိုယ်ဧရိယာကို နည်း နိုင်သလောက်နည်းအောင် အတောင်များကို ပိတ်လျက်၊ ကိုယ်အလျားကိုလည်း ဆန့်ထုတ်ကာ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် အောက်သို့ ထောင်လိုက်ထိုးဆင်းခြင်းသည် သူ့အား ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်၏ အောက်ဆယ်ပေ၌ စုဝေးသွားလာနေလေ့ရှိသည့် ငါးမြို့များအတွင်းသို့ ရောက်သွားစေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်အောက် ဆယ်ပေအရပ်တွင် လျှာအရသာထူးကို သူ ခံစားရ၏။ အသက်ရှင်နေရန်အတွက် တံငါလှေများနှင့် ပေါင်မုန့်သိုးများကို သူ မလိုတော့။ လေထဲတွင်ပင် သူ အိပ်တတ်လာ၏။ ကမ်း အလွန်၌ တိုက်ခိုက်နေသော လေကြောင်းကို ညဉ့်အခါဖြတ်သန်း၍ နေဝင်မှ နေထွက်အတွင်း မိုင်တစ်ရာခန့် ပေါက်ရောက် နိုင်၏။ ဤသို့သော အတွင်းအဖွဲ့တူ တန်ခိုးမျိုးဖြင့်ပင် သူသည် ထူထပ်သော ပင်လယ်၊ နှင်းတိုက်၊ နှင်းတောများကို ထိုးဖောက် ဖြတ်သန်း၍ မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် တောက်ပကြည်လင်နေသော အထက်ကောင်းကင်ယံသို့လည်း ပျံတက်နိုင်၏။ တခြား စင်ရော်တိုင်း၊ စင်ရော်တိုင်းအဖို့ မြေကြီးပေါ်တွင် ရပ်လျက်သာ မင်းလွင်မိုးနှင်းတို့မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမျှမသိနိုင်သော အချိန်အခါ ရာသီမျိုးတွင် သူ့အဖို့မူ နေမင်းသည် သာလျက်ရှိ၏။

He learned to ride the high winds far inland, to dine there on delicate insects.

What he had once hoped for the Flock, he now gained for himself alone; he learned to fly, and was not sorry for the price that he had paid. Jonathan Seagull discovered that boredom and fear and anger are the reasons that a gull's life is so short, and with these gone from his thought, he lived a long fine life indeed.

They came in the evening, then, and found Jonathan gliding peacefully and alone through his beloved sky.

The two gulls that appeared at his wings were pure as starlight, and the glow from them was gentle and friendly in the high night air. But most lovely of all was the skill with which they flew, their wingtips moving a precise and constant inch from his own.

Without a word, Jonathan put them to his test, a test that no gull had ever passed. He twisted his wings, slowed to a single mile per hour above stall. The two radiant birds slowed with him, smoothly, locked in position. They knew about slow flying.

He folded his wings, rolled and dropped in a dive to a hundred ninety miles per hour. They dropped with him, streaking down in flawless formation.

At last he turned that speed straight up into a long vertical slow-roll. They rolled with him, smiling.

He recovered to level flight and was quiet for a time before he spoke. "Very well," he said, "who are you?"

မြင့်မားသောကောင်းကင်ယံမှ လေဟုန်များကို စီးနင်းလျက် သူသည် ကမ်းခြေနှင့်ဝေးသော အတွင်းပိုင်း ကုန်းအရပ် ဒေသများသို့လည်း သွားရောက်ကာ ချိုမြိန်သောခဲဖွယ် ပိုးကောင်၊ မွှားကောင်များကို မြိုးမြိုးမြက်မြက် သုံးဆောင်ရ၏။

စင်ရော် တစ်သိုက်တစ်အုပ်လုံးအတွက် သူ တစ်ချိန်က မျှော်လင့်မိသောအရာကို ယခု သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရရှိ နေလေပြီ။ ပျံသန်းခြင်းအတတ်ကို သူ သင်ယူဆည်းပူးခဲ့၏။ သင်ယူရာ၌ ခံခဲ့ရဖူးသော ဒုက္ခများကို သူ အမှုမထား၊ ဝမ်းနည်း ခြင်းလည်း မရှိ။

ငြီးငွေ့ပျင်းရိခြင်း၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းဟူသော ဓလေ့စရိုက်သုံးမျိုး ရှိနေလေသည့်အတွက် စင်ရော်တို့သည် ဤမျှလောက် သက်တမ်းတိုကြရ၏ဟု ယောနသံသည် သိရှိလာ၏။ ယောနသံ၏ စိတ်သန္တာန်၌ ဤ အကြောင်းတရားသုံးပါး ကင်းပျောက် ဆိတ်သုဉ်းနေသောကြောင့်ပင် သူသည် အနာကင်းမဲ့ မရှိဘေးကျမ်း သက်တမ်းရှည်စွာ နေနိုင်ဘိတောင်း။

အခြား စင်ရော်နှစ်ကောင်သည် ညဉ့်အခါ၌ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ယောနသံ တစ်ကောင်ထီးတည်း သူမြတ်နိုးလှသော ကောင်းကင်ယံဝယ် ချမ်းမြေ့ညင်သာစွာ လေဟုန်စီးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြ၏။ သူ့အတောင်၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သူ့ကိုရံ၍ ပေါ်လာသော ထိုစင်ရော်နှစ်ကောင်သည် ကြယ်ရောင်အလား သန့်စင်လှ၏။ သူတို့မှ ပြုံးပြက်သော အလင်းရောင်သည် ညဉ့်၏ လေအမြင့်၌ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ရင်းနှီးခြင်းတို့ဖြင့် လျှမ်းတောက်လျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးအချက်သည် ကား အပျံကျွမ်းကျင်ပုံတည်း။ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အတောင်ဖျားချင်း တစ်လက်မတီတိသာ အမြဲပင် မယုတ်မလွန် အကွာထားလျက် ပျံသန်း၍ သူ သွားလေရာရာသို့ ကပ်မြှောင်၍ အတူလိုက်နေနိုင်မှုပေတည်း။

ယောနသံသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ထိုစင်ရော်နှစ်ကောင်ကို စိန်ခေါ်သည့်အနေဖြင့် စမ်းကြည့်လေတော့၏။ အခြား မည်သည့်စင်ရော်မျှ မလိုက်နိုင်၊ မအောင်နိုင်သော အစမ်းအသပ် အစစ်အဆေးမျိုးပေတည်း။ သူသည် လေခို၍ ခွေးကျကျခြင်း မဖြစ်ရုံတမည်မျှသာရှိသော နှုန်းမျိုးဖြင့် ဖြည်းနှေးစွာပျံ၏။ စင်ရော် မျက်နှာစိမ်းနှစ်ကောင်လည်း သူနှင့်အတူ ထက်ကြပ်မကွာ နှေးကွေးစွာပင် လိုက်ပျံနိုင်ကုန်၏။ သူတို့လည်း အနှေးပျံနည်းကို တတ်ကျွမ်းကြပေသကဲ့။

ယောနသံသည် တောင်ပံများကိုခေါက်သိမ်းလျက် ကိုယ်ကို ခရုပတ်လိုမိကာ အောက်သို့ တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၉၀ နှုန်းဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး ဆင်းလိုက်၏။ မျက်နှာစိမ်းနှစ်ကောင်လည်း သူနည်းအတိုင်းပင် ပုံပန်းမပျက်စေဘဲ လိုက်ဆင်းကြ၏။

နောက်ဆုံး သူသည် ယင်းအရှိန်ဖြင့်ပင် အထက်တစ်ဖန် အရစ်ကျသော ဝက်အူရစ်ပုံပျံနည်းဖြင့် ထောင်လိုက်ပြန်တက် ၏။ သူစိမ်းနှစ်ကောင်လည်း အပြုံးမပျက် သူနှင့်အတူလိုမိကာ ပျံတက်ကြ၏။

သူသည် ယခု အလျားလိုက် ခဏကြာမျှ ပျံသန်းပြီးလျှင် “ကဲ . . . ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ” ဟု မေးလိုက် ၏။

"We're from your Flöck, Jonathan. We are your brothers." The words were strong and calm. "We've come to take you higher, to take you home."

"Home I have none. Flock I have none. I am Outcast. And we fly now at the peak of the Great Mountain Wind. Beyond a few hundred feet, I can lift this old body no higher."

"But you can, Jonathan. For you have learned. One school is finished, and the time has come for another to begin."

As it had shined across him all his life, so understanding lighted that moment for Jonathan Seagull. They were right. He *could* fly higher, and it was time to go home.

He gave one last look across the sky, across that magnificent silver land where he had learned so much.

"I'm ready," he said at last.

And Jonathan Livingston Seagull rose with the two star-bright gulls to disappear into a perfect dark sky.

“တို့ဟာ မင်းရဲ့အုပ်ထဲကပါ ယောနသံ။ မင်းရဲ့ သွေးရင်းသားရင်း ညီအစ်ကိုများပေါ့ကွာ” ထိုစကားသံများသည် အား အင်ပြည့်နှင့်ပြောသော စကားများဖြစ်သော်လည်း ညင်သာလှ၏။ “တို့ မင်းဆီကို ရောက်လာခြင်းဟာ မင်းကို အမြင့်သို့ ဆောင်ကြဉ်းဖို့ ကိုယ့်ဘုံကိုယ့်နန်း ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ပေါ့”

“ဘာဗျ၊ ကျုပ်ဘုံ ကျုပ်အိမ်။ ကျုပ်မှာ ဘုံရယ်၊ အိမ်ရယ်လို့ မရှိဘူးဗျ။ ကျုပ်ငှက်အုပ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်ဟာ အကြည်ဖယ်ခံခဲ့ရသူပါ။ တောင်ကုန်း လေကြောင်းကြီးရဲ့ ထိပ်ဖူးမှာ ခု ကျုပ်တို့ ယုံနေကြတယ်၊ နောက်ထပ် ပေတစ်ရာ၊ နှစ်ရာထက်လွန်ပြီး ဒီ. . . အိုမင်းရင့်ရော်လှတဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကောင်ကြီးကို မပင့်နိုင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ယောနသံရယ်. . .။ မင်း တတ်ပြီးသားပါ။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းပြီးလို့ နောက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း စတင်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီကွဲ့”

ပညာဉာဏ်အလင်းသည် (ယောနသံ မသိလို့သာ) သူ့သန္တာန်ကို သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထုတ်ချင်းပေါက် ဖောက်ထွင်း ဝင်းတောက်လျက် ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ယောနသံ၏ အတွင်း၌ ဉာဏ်အလင်းသည် သူ သိသာအောင် ထင်ရှားစွာ တောက်လင်း လေ၏။ မျက်နှာစိမ်းနှစ်ကောင် ပြောလိုက်သောစကားများသည် မှန်ပေစွာတကား။ သူသည် ခုနကထက်ပို၍ မြင့်စွာယုံသန်း လျက်ရှိပေသည်။ အိမ်ပြန်ဖို့အချိန်လည်း ရောက်လေပြီ။

သူ့မျက်စိများသည် ကောင်းကင်ကို ဖြတ်သန်း၍ ဤမျှလောက် အပျံ့မျိုးစုံအောင် တတ်ခဲ့ရသော နေရာဖြစ်သည့် ငွေပြည် တန် ကုန်းပြင်မြေကြီးဘုံကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် အတန်ကြာအောင် လှည့်ကြည့်နေမိ၏။

“ကဲ. . . ကျုပ်တော့ လိုက်ဖို့အသင့်ပဲ” ဟု နောက်ဆုံးတွင် သူပြောလိုက်၏။

သည့်နောက် ယောနသံစင်ရော်သည် ကြယ်လုံးများပမာ လင်းတောက်သော အဖော်နှစ်ကောင်နှင့်အတူ မှောင်အတိဖြစ် အောင် မည်းနက်နေသော ကောင်းကင်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေသတည်း။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၂)

သူတို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီအဖို့ ဘဝ၏ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စသည်
မိမိတို့၏ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး အလုပ်မျိုး၌
အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် တတ်မြောက်ပြည့်စုံခြင်းဆိုသို့
လှမ်းတက်ရန် ဖြစ်၏။
သူတို့ အမြတ်တနိုး အပြုဆုံး အလုပ်သည်ကား
ပျံသန်းခြင်း အတတ်ပညာပေတည်း။

ကမ်းကုန်အောင်
တတ်စွမ်းခြင်း

So this is heaven, he thought, and he had to smile at himself. It was hardly respectful to analyze heaven in the very moment that one files up to enter it.

As he came from Earth now, above the clouds and in close formation with the two brilliant gulls, he saw that his own body was growing as bright as theirs. True, the same young Jonathan Seagull was there that had always lived behind his golden eyes, but the outer form had changed.

It felt like a seagull body, but already it flew far better than his old one had ever flown. Why, with half the effort, he thought, I'll get twice the speed, twice the performance of my best days on Earth!

His feathers glowed brilliant white now, and his wings were smooth and perfect as sheets of polished silver. He began, delightedly, to learn about them, to press power into these new wings.

At two hundred fifty miles per hour he felt that he was nearing his level-flight maximum speed. At two hundred seventy-three he thought that he was flying as fast as he could fly, and he was ever so faintly disappointed. There was a limit to how much the new body could do, and though it was much faster than his old level-flight record, it was still a limit that would take great effort to crack. In heaven, he thought, there should be no limits.

The clouds broke apart, his escorts called, "Happy landings, Jonathan," and vanished into thin air.

ဪ... သည်ဟာ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံ ထင်ပါရဲ့။ ဤသို့ တွေးမိ၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြုံးရယ်မိ၏။ ဤဘုံသို့ ပျံတက်ဝင်ရောက်ခါစသာ ရှိသေး။ ဘုံအကြောင်း စိစစ်နေမိသည်မှာ မခိုးမခန့် ပြုရာရောက်သဖြင့် ပြုံးမိခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပသော စင်ရော်နှစ်ကောင်နှင့်အတူ တောင်ပံချင်းယှဉ်၍ မြေကြီးပြင်မှ တိမ်များအထက်သို့ ပျံတက်လာစဉ်တွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာလည်း အခြား စင်ရော်နှစ်ကောင်နည်းတူ တောက်ပလာသည်ကို သူ့မြင်ရ၏။ မှန်ပါပေသည်။ ယခုရှိနေသော ယောနသံစင်ရော်လည်း ယခင်က ယောနသံစင်ရော်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် အပြင်ဗဟိုဒွရုပ်အဆင်း အသွင် သဏ္ဍာန်သည် ပြောင်းလဲလေပြီ။

ကိုယ်ခန္ဓာလည်း စင်ရော်ခန္ဓာမျိုးပေတည်း။ သို့သော် ယခင်က ခန္ဓာဟောင်းကဲ့သို့ လုံးဝမဟုတ်၊ ပို၍ အပျံအသန်း ကောင်းနေ၏။ ယခင် မြေကြီးဘုံဘဝဟောင်းတွင် စိုက်ထုတ်ခဲ့ဖူးသော လုံ့လမျိုး၏ တစ်ဝက်မျှဖြင့် ယခုအမြန်နှုန်းလည်း နှစ်ဆရ၍ အလုပ်လည်း နှစ်ပြန်ပြီးနိုင်ပေသည်။

သူ့အဖွေးများသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ ဖွေးဖွေးလက်လာ၏။ သူ့တောင်ပံများလည်း အကြိမ်များစွာ တိုက်ပွတ်ထားအပ်သော ငွေပြားများအတူ စင်းလုံးချော ညက်မွတ်၍ အပြစ်ကင်းစင်ဘိ၏။ သူသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ဤတစ်ဖြစ်လဲ တောင် ပံများအကြောင်းကို စ၍လေ့လာတော့၏။ တောင်ပံများအတွင်းသို့ အားအင်စွမ်းပကား သွတ်သွင်းမှုကိုလည်း သူ စတင် လေတော့၏။

တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၂၅၀ နှုန်းဖြင့် ပျံလာနိုင်သောအခါ အလျားလိုက် တပြေးတည်း အမြန်ဆုံး ပျံနိုင်သောနှုန်းသို့ ရောက် ခါနီးချေပြီဟု သူထင်၏။ တစ်နာရီလျှင် ၂၇၃ မိုင်နှုန်းဖြင့် ပျံလာနိုင်သောအခါတွင်လည်း ဤသည်ပင် အမြန်ဆုံးနှုန်းပေတည်း ဟု ထင်မိပြန်၍ အနည်းငယ်မျှ စိတ်ပျက်နေမိ၏။ ဤကိုယ်ခန္ဓာအသစ်၏ စွမ်းနိုင်မှုသည် အကန့်အသတ် ရှိနေပေလိမ့် မည်။

ယခင်က အလျားလိုက် တစ်ပြေးတည်း အပျံနှုန်းထက် ယခုနှုန်းကား ပိုပင်ပိုငြားသော်လည်း အဆုံးစွန်သော အလျင်နှုန်း သို့မူ ရောက်ရှိနေပြီ။ ထိုစံချိန်ကိုချိုးရန် အလွန်ကြီးသော လုံ့လစိရိယမျိုး လိုပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော ကောင်းကင်ဘုံမျိုး၌ အရာရာအဖို့ အတားအဆီး၊ အကန့်အသတ်၊ အပိတ်အပင် မရှိထိုက်ချေတကားဟု သူထင်မိ၏။

တိမ်များသည် ဟင်းလင်းပေါက်ကုန်၏။ သူ့အဖော်၊ သူ့အစောင့်များက “လိုရာခရီးသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ပါစေ။ ဘေးမသိရန်မခတ် သက်ဆင်းနိုင်ပါစေ ယောနသံ”ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးသော် မိုးပျံလေလျှိုး၍ ကွယ်ကုန်၏။

He was flying over a sea, toward a jagged shoreline. A very few seagulls were working the updrafts on the cliffs. Away off to the north, at the horizon itself, flew a few others. New sights, new thoughts, new questions. Why so few gull? Heaven should be *flocked* with gulls! And why am I so tired, all at once? Gulls in heaven are never supposed to be tired, or to sleep.

Where had he heard that? The memory of his life on Earth was falling away. Earth had been a place where he had learned much, of course, but the details were blurred—something about fighting for food, and being Outcast..

The dozen gulls by the shoreline came to meet him, none saying a word. He felt only that he was welcome and that this was home. It had been a big day for him, a day whose sunrise he no longer remembered.

He turned to land on the beach, beating his wings to stop an inch in the air, then dropping lightly to the sand. The other gulls landed too, but not one of them so much as flapped a feather. They swung into the wind, bright wings outstretched, then somehow they changed the curve of their feathers until they had stopped in the same instant their feet touched the ground. It was beautiful control, but now Jonathan was just too tired to try it. Standing there on the beach, still without a word spoken, he was asleep.

ယောနသံသည် ပင်လယ်တစ်ခု၏ အထက်မှ လွှဲသွားပုံနယ် အထစ်အငေါ့ရှိသော ကမ်းရိုးတန်းဆီသို့ ပျံသန်းလျက်ရှိ၏။
တောင်ကမ်းပါးစောက်များပေါ်တွင် စင်ရော်အနည်းငယ်မျှသာလျှင် အထက်သို့ ထိုးတက်နေသော လေကြောင်းများကို
စီးနှင်းနေကြကုန်၏။ မြောက်ဘက်အဝေးတွင် မျက်မြင်တစ်ဆုံးရှိ မိုးကုပ်ကုပ်ကြီး ပိတ်ဆီးနေသော အရပ်၌လည်း စင်ရော်အနည်း
ငယ်မျှသာ ပျံနေကြကုန်၏။ အမြင်သစ်များ၊ အတွေးသစ်များ၊ အမေးသစ်များသည် သူ့၌ပေါ်လာကုန်၏။ အဘယ့်ကြောင့်
စင်ရော်များ ဤမျှလောက် နည်းပါးနေသနည်း။ ဤလို ကောင်းကင်ဘုံမျိုးသည် စင်ရော်အုပ်များဖြင့် အပြည့်အသိပ်ဖြစ်နေသင့်
လှ၏။ ငါလည်း ယခု ကောက်ကာငင်ကာ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ မောဟိုက်လာရသနည်း။ ကောင်းကင်ဘုံမှ စင်ရော်များဟူသည်
မောရိုးထုံးစံ မရှိဆို။ အိပ်ရိုးထုံးစံလည်း မရှိဆို။

ဒီစကားကို သူ ဘယ်က ကြားခဲ့ပါလိမ့်။ မြေကြီးဘုံ၌ နေခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝအကြောင်းကို သူ တဖြည်းဖြည်း မေ့လေပြီ။
မြေကြီးဘုံသည် သူ့ကိုယ်တိုင် အတတ်ပညာ အမြောက်အမြား သင်ယူတတ်ကျွမ်းလာခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်ကား အမှန်ပင်။
သို့သော်လည်း ထိုနေရာ၌ ဖြစ်ဖူးကြုံဖူးသည်များကို အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့။ မှုန်မွှားမွှား၊ ရေးတေးတေး အရိပ်သဖွယ်သာ
ဉာဏ်၌ထင်နိုင်၏။ အစားအတွက် အလှအယက် တိုက်ကြရခိုက်ကြရဆိုလား... ဘာလား၊ ဖဲကြည့်ခြင်းခံရ၊ သိက္ခာချက်ပြု
ခြင်း ခံရဆိုလား... ဘာလား၊ သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိတော့။

ကမ်းရိုးတန်းပေါ်ရှိ စင်ရော်တစ်ကျိပ်နှစ်ကောင်သည် သူ့ထံသို့လာ၍ တစ်ကောင်တလေမျှကလည်း ဘယ်စကားကိုမျှ
မပြော။ သူ့ကိုလာ၍ ပျူပျူငှာငှာ ခရီးဦးကြိုပြုကြသည်ကိုမူ ယောနသံ သိ၏။ ဤနေရာသည် သူ့ဘုံသူ့နန်း သူ့အိမ်ဖြစ်ကြောင်း
ကိုလည်း သူ သိ၏။ သူ့အဖို့ နေထူးနေမြတ်ကြီးတစ်နေ့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကြီး၏အစ နေထွက်ကိုမူ သူ မမှတ်မိတော့။

ကမ်းခြေသို့သက်ဆင်းရန် သူ လှည့်လိုက်၏။ တောင်ပံများကို ရိုက်ခတ်၍ မြေပေါ်မှ တစ်လက်မအမြင့်တွင် တစ်ခဏမျှ
တန့်ပြီးနောက် သံပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခြေချလိုက်၏။ အခြားစင်ရော်များလည်း သက်ဆင်းကြ၏။ သို့သော် သူနှင့် သက်ဆင်းပုံ
ချင်းမတူ။ တစ်ကောင်တလေမျှ အတောင်ရိုက်ခတ်ဖို့ဝေးစွာ အမွှေးတစ်မျှင်ကိုသော်ပင် မလှုပ်ကြ။ သူတို့သည် တောင်စုံဖြန့်လျက်
လေထဲတွင်ဝိုက်ကာ ဘယ်ကဲ့သို့ဟူမူ သူမသိ။ အမွှေးအတောင်များကို ကိုင်းညွတ်လျက် ခြေထောက်များနှင့် မြေကြီးထိလိုက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပျံလည်းရပ်သွား၏။ အထိန်းအသိမ်း ကောင်းလိုက်လေခြင်းဟယ်။ အားကျဖွယ်ရာကြီး။ သို့သော်
ယောနသံသည် တဟိုက်ဟိုက်၊ တဟော်ဟော်နှင့် အတော်ကြီးရိနွမ်း၍ အပင်ပန်းကြီး ပင်ပန်းနေသဖြင့် စမ်းမကြည့်လိုတော့။
ကမ်းခြေသောင်ပြင်တွင် ရပ်လျက် ယခုတိုင်အောင် စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ကျိန်းစက်သွား၏။

In the days that followed, Jonathan saw that there was as much to learn about flight in this place as there had been in the life behind him. But with a difference. Here were gulls who thought as he thought. For each of them, the most important thing in living was to reach out and touch perfection in that which they most loved to do, and that was to fly. They were magnificent birds, all of them, and they spent hour after hour every day practicing flight, testing advanced aeronautics.

For a long time Jonathan forgot about the world that he had come from, that place where the Flock lived with its eyes tightly shut to the joy of flight, using its wings as means to the end of finding and fighting for food. But now and then, just for a moment, he remembered.

He remembered it one morning when he was out with his instructor, while they rested on the beach after a session of folded-wing snap rolls.

"Where is everybody, Sullivan?" he asked silently, quite at home now with the easy telepathy that these gulls used instead of screams and gracks. "Why aren't there more of us here? Why, where I came from there were . . ."

နောက်နေ့ရက်များတွင် ယောနသံသည် ဤနေ့ရာ၌လည်း ပျံသန်းခြင်းအတတ်ပညာအကြောင်း သင်ယူလေ့လာစရာ နိဿရည်းများမှာ သူ စွန့်ရစ်ခဲ့သော ဘုံဘဝဟောင်း၌ကဲ့သို့ပင် အမြောက်အမြား ရှိနေသေးသည်ကို သိမြင်၏။ သို့သော် ခြားနားမှုတစ်ခုကား ရှိ၏။ သူ စဉ်းစားတွေးကြံသလို၊ စဉ်းစားတွေးကြံကြသော စင်ရော်များ ဤနေ့ရာ၌ရှိ၏။ သူတို့ ကိုယ်စီ ကိုယ်ငအဖို့ ဘဝ၏ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စသည် မိမိတို့၏ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး အလုပ်မျိုး၌ အပြီးတိုင်ကမ်းကုန်အောင် တတ်မြောက် ပြည့်စုံခြင်းဆီသို့ လှမ်းတက်ရန်ဖြစ်၏။ သူတို့ အမြတ်တနိုးအပြုဆုံး အလုပ်သည်ကား ပျံသန်းခြင်း အတတ်ပညာပေတည်း။ သူတို့အားလုံးသည် ခွဲညားသိုက်မြိုက်သော ငှက်များဖြစ်၏။ သူတို့သည် နိစ္စဓူဝ တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ တစ်ရံမစဲ အပျံလေ့ကျင့် လျက် အထက်တန်းလေကြောင်း အတတ်ထူးများကို ကြံဆ စမ်းသပ်တီထွင်နေကြကုန်၏။

ယောနသံသည် သူ စွန့်ပစ်ထွက်ခွာလာခဲ့သော မြေကြီးဘုံအကြောင်းကို အတော်ကြာမြင့်စွာ မေ့နေ၏။ ထိုဘုံဟောင်း၌ စင်ရော်အုပ်သည် ပျံသန်းခြင်းအတတ်၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို မမြင်လို၍ မျက်စိများကို စေ့နေအောင် တစ်အားကြီးမှိတ် လျက် အစားရှာရေးနှင့် အစားအတွက် ခိုက်ရန်များရေး အကျိုးအတွက် သူတို့၏တောင်ပံများကို အကြောင်းရင်းပြုကာသာလျှင် နေကြကုန်၏။ ယောနသံသည် ရံဖန်ရံခါ ထိုလွန်ခဲ့သော ဘဝအကြောင်း တစ်ချက်တလေကို ခဏကြာမျှ သတိရ၏။

ယောနသံသည် သူ့ဘဝဟောင်းအကြောင်းကို တစ်နံနက်တွင် သတိရလာပြန်၏။ အပျံအတတ်သင် သူ့ဆရာနှင့်အတူ တောင်ပံများပိတ်လျက် လှိမ့်ပျံပျံခြင်း အကျင့်ကို လေ့ကျင့်ပြီးနောက် သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ဆင်း၍ အနားယူနေစဉ်တွင် ဖြစ်၏။

ယောနသံသည် သူ့ဆရာအား ဤသို့ မေးခွန်းထုတ်၏။ “ဆရာဆာလီဗင်၊ စင်ရော်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲ” ဤသို့မေးလိုက်ရာတွင် နှုတ်မှ အသံမထွက်၊ စိတ်မနောဖြင့်သာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ‘ဝီးဝီးဂတ်ဂတ်’ ဟူ၍ အသံမပြုဘဲ ဤ ဘုံမှစင်ရော်များသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှုတ်ပြောဖြင့်မဟုတ်၊ စိတ်မနောဖြင့်သာ ဆက်သွယ်ကြ၏။ ယောနသံလည်း ဤသို့ ဆက်သွယ်မှု၌ လွယ်လင့်တကူ ကျင့်သားရလာ၏။ “သည်မှာ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ စင်ရော်ဦးရေ နည်းနေတာတုံး။ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား နှစ်ကောင်တင်ပဲလား။ ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာတဲ့ နေရာမှာဆိုရင်”

" . . . thousands and thousands of gulls. I know." Sullivan shook his head. "The only answer I can see, Jonathan, is that you are pretty well a one-in-a-million bird. Most of us came along ever so slowly. We went from one world into another that was almost exactly like it, forgetting right away where we had come from, not caring where we were headed, living for the moment. Do you have any idea how many lives we must have gone through before we even got the first idea that there is more to life than eating, or fighting, or power in the Flock? A thousand lives, Jon, ten thousand! And then another hundred lives until we began to learn that there is such a things as perfection, and another hundred again to get the idea that our purpose for living is to find that perfection and show it forth. The same rule holds for us now, of course: we choose our next world through what we learn in this one. Learn nothing, and the next world is the same as this one, all the same limitations and lead weights to overcome."

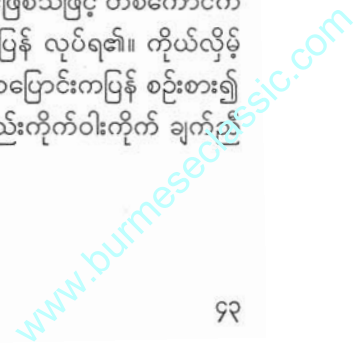
He stretched his wings and turned to face the wind. " But you, Jon," he said, "learned so much at one time that you didn't have to go through a thousand lives to reach this one."

In a moment they were airborne again, practicing. The formation point-rolls were difficult, for through the inverted half Jonathan had to think upside down, reversing the curve of his wing, and reversing it exactly in harmony with his instructor's.

“စင်ရော်တွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး ရှိတာကို ငါသိပါတယ်” ဟု ဆရာဆာလီဗင်က ခေါင်းတခါခါဖြင့် သူ့စကားကို ဆက်လိုက်၏။ “ငါသိတဲ့ အဖြေတစ်ခုတည်းကတော့ ယောနသံရယ်။ မင်းဟာ ငှက်တစ်သန်းမှာမှ တစ်ကောင်ထူး အဖြစ်ကြီးဖြစ်လို့သာပေါ့။ တို့တစ်တွေအများစုဟာ ဒီကို အလာအရောက် နှေးကြတယ်ကွယ့်။ တစ်ဘုံက အခြားတစ်ဘုံကို ကူးပြောင်းကြရာမှာလည်း ရောက်ရှိလာတဲ့ တခြားဘုံဟာလည်း ဘုံဟောင်းနဲ့ ဆင်တူရိုးမှားဖြစ်တာမို့ ဘယ်ဘုံက တို့လာခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုလည်း တို့ မေ့သွားကြတယ်။ ဒီကနေ ဘယ်ဘုံကို ဦးတည်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း တို့မမှု။ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည့်ကြီးဖြစ်အောင် အခိုက်အတန့်ကို အခိုက်အတန့်အနေဖြင့်သာ တို့ နေလေ့ရှိတာပဲ။ သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်လာရာမှာ ဘဝရဲ့ ကိစ္စဆိုတာမျိုးဟာ စားဖို့ ချည်း မဟုတ်ဘူး။ ရန်ဖြစ်နေဖို့ချည်းပဲလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အအုပ်အသင်းထဲမှာ တန်ခိုးအာဏာရဖို့ချည်းလည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆိုတာ ဒီထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ တို့ပထမ မသိရခင် ဘယ်နှ့ဘဝခြား ကူးပြောင်းလာခဲ့ရသလဲ ဆိုတာကို အရိပ်အမြွက် လောက်ရော မင်း သိရဲ့လား။ ဘဝခြားပေါင်း အထောင်၊ ယောနသံ ဘဝခြားပေါင်း အသောင်းဟေ့။ သည့်နောက် အခြား ဘဝခြားတစ်ရာလောက် ဖြစ်ပြီးမှ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် တတ်မြောက်ခြင်းဆိုတာလည်း ရှိပေသကဲ့သို့ တို့ သိစပြုလာ တယ်။ တစ်ဖန် အခြားဘဝခြား နောက်ထပ်တစ်ရာလောက်ကြာမှ ဘဝရဲ့ကိစ္စဟာ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် တတ်မြောက်ခြင်း ကို တွေ့ဆိုင်ဖို့ရယ်၊ ထုတ်ဖော်ပြသဖို့ရယ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တို့ သိလာရတယ်။ တို့တစ်တွေလည်းပဲ ဒီနိယာမအတိုင်း ဖြစ်ရတာအမှန်ပေါ့။ တို့ရဲ့ ယခေါင် နောင်လာလတ္တံ့ ဘဝဟာလည်း ယခုဘဝမှာ သင်ယူဆည်းပူး တတ်မြောက်တာတွေအပေါ်မှာ တည်တယ်။ ယခု ဖြစ်ဆဲဘဝမှာ သင်ယူ ဆည်းပူးတတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း မရှိရင် ယခေါင် နောင်ဖြစ်လတ္တံ့ ဘဝဟာလည်း ယခု ဘဝနဲ့ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ထေရာတည်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ကျော်နင်းရဖို့ အကန့်အသတ်တွေ၊ အချုပ်အချယ်တွေ၊ အတားအဆီးတွေနဲ့ သယ်ပိုးရဖို့ ခဲအလေးဆွဲ တစ်ပြုတွေ၊ အတားအဆီးတွေနဲ့ ဖြစ်မြဲဖြစ်နေမှာပဲ”

ဆရာဆာလီဗင်သည် သူ့အတောင်များကိုဖြန့်လျက် လေကြောင်းဆန်ရာ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဤသို့ပြော၏။ “ဒါပေမဲ့လို့ ယောနသံ၊ မင်းဟာ တစ်ဘဝတည်းမှာ တတ်မြောက်ခဲ့တာတွေက များလွန်းလို့ ကြားဘဝပေါင်း တစ်ထောင်မနေခဲ့ရဘဲ ဒီဘဝကို ရောက်လာတာပေါ့”

တစ်ခဏအတွင်းပင် သူတို့နှစ်ကောင်သည် လေထဲသို့ရောက်၍ လေ့ကျင့်နေကြ၏။ နှစ်ကောင်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကောင်က ဘယ်ဆိုလျှင် တစ်ကောင်ကညာ၊ တစ်ကောင်ကညာဆိုလျှင် တစ်ကောင်ကဘယ် တစ်ပြောင်းတစ်ပြန် လုပ်ရ၏။ ကိုယ်လိုမ့် ပျံသန်းခြင်းသည် ယောနသံအဖို့ အထူးခက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ယောနသံသည် သူ့ဆရာနှင့် ကပြောင်းကပြန် စဉ်းစား၍ လုပ်ကိုင်နေရသောကြောင့်တည်း။ ထိုတွင်မကသေး လှိုမ့်ပုံအချက်တိုင်းတွင်လည်း သူ့ဆရာနှင့် စည်းကိတ်ဝါးကိတ် ချက်ညီ ရသေး၏။

"Let's try it again," Sullivan said, over and over: "Let's try it again." Then, finally, "Good." And they began practicing outside loops.

One evening the gulls that were not night-flying stood together on the sand, thinking. Jonathan took all his courage in hand and walked to the Elder Gull, who, it was said, was soon to be moving beyond this world.

"Chiang . . ." he said, a little nervously.

The old seagull looked at him kindly. "Yes, my son?" Instead of being enfeebled by age, the Elder had been empowered by it; he could outfly any gull in the Flock, and he had learned skills that the others were only gradually coming to know.

"Chiang, this world isn't heaven at all, is it?"

The Elder smiled in the moonlight. "You are learning again, Jonathan Seagull," he said.

"Well, what happens from here? Where are we going? Is there no such place as heaven?"

"No, Jonathan, there is no such place. Heaven is not a place, and it is not a time. Heaven is being perfect." He was silent for a moment. "You are a very fast flier, aren't you?"

"I . . . I enjoy speed," Jonathan said, taken aback but proud that the Elder had noticed.

“ကဲ... နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လုပ်ကြဦးစို့” ဟု ဆရာဆာလီပင်ကဆို၏။ “နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လုပ်ကြဦးစို့” ဟု ထပ်တလဲလဲခိုင်း၏။ နောက်ဆုံးတွင် “အေး... ကောင်းတယ်ဟေ့။ ဟုတ်ပြီဟေ့” ဟု ဆို၏။ သည့်နောက် သူတို့သည် ထောင်လိုက်စက်ဝိုင်းပုံအပျံကို စုလေ့ကျင့်ကြ၏။

တစ်ညသောအခါ ညဉ့်အပျံမလုပ်ကြသော စင်ရော်များသည် သဲသောင်ပေါ်၌ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းရပ်လျက် စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေကြ၏။ ယောနသံသည် အရဲစွန့်ကာ အဘိုးအိုဆရာကြီး ချန်းစင်ရော်ထံ ချဉ်းကပ်၏။ ဆရာကြီး ချန်းစင်ရော်သည် ဤလောကမှ လွန်သောအရပ်သို့ ထွက်လိမ့်မည်။ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားလိမ့်မည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုနေကြ၏။

ယောနသံက “ဆရာကြီးချန်း ခင်ဗျား” ဟု မဆိုဝံ့ ဆိုဝံ့လျှင် ရွံ့ရွံ့ကြောက်ကြောက်နှင့် ခေါ်လိုက်၏။

အဘိုးအိုစင်ရော်လည်း သူ့အား ကြင်နာစွာကြည့်၍ “အေး... သားသား၊ ဘာလဲ” ဟု ဆို၏။ အဘိုးအိုသည် အသက်အရွယ်ကြောင့် အိုမင်းစွမ်း ဖြစ်နေရမည့်အစား ပို၍ပင် အားအင်နှင့် ပြည့်စုံနေသေး၏။ ငှက်အုပ်ထဲတွင် ပျံခြင်းအတတ်၌ သူမတူအောင် နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်၏။ မည်သည့် စင်ရော်ကိုပင်မဆို အနိုင်ယူနိုင်၏။ အခြားစင်ရော်များ တဖြည်းဖြည်းသာ လေ့ကျင့်သင်ယူနေရသော အတတ်မျိုးအားလုံးကို အဘိုးအိုသည် တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်၏။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ဒီနေရာဟာ အတုလွတ်အမြင့်ဆုံးဘုံတော့ လုံးလုံး မဟုတ်တန်ပါဘူး။ ဟုတ်ပါသလား ဆရာကြီး” အဘိုးအိုသည် လရောင်ထဲတွင်ပြုံးလျက် “ယောနသံစင်ရော်၊ မင်းဟာ လေ့လာ သင်ယူနေဆဲပဲ” ဟု ဆို၏။

“ဒါဖြင့် ဒီကနေပြီး နောက် ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆီကို ချီတက်နေကြပါသလဲ။ ဘေးမဲ့ရိပ်မြို့ဆိုတဲ့နေရာ မရှိဘူးလား”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ယောနသံရယ်။ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံဆိုတာ မရှိဘူး။ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံဆိုတာ နေရာဌာနလည်း မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကာလလည်း မဟုတ်ဘူး။ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံဆိုတာ အပြီးတိုင်အောင် တတ်စွမ်းခြင်းအဖြစ်၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံခြင်းအဖြစ်ကို ခေါ်တာ။ အဘိုးအိုသည် ခဏကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးလျှင် “မင်းဟာ တော်တော် မြန်မြန်ကြီး ပျံနိုင်သူတစ်ဦး မဟုတ်လား” ဟု မေး၏။

“ကျွန်... ကျွန်တော် အမြင့်ပျံတာကို သိပ်ကြိုက်ပြီး အမြန်သာပျံရရင် ကျွန်တော် သိပ်ပျော်တာပဲ” ဟု ယောနသံက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ပြော၏။ အဘိုးအိုက သူ တော်မှန်းကို သိနှင့်ထားသည့်အတွက်လည်း သူ ဂုဏ်ယူမိသည်။

"You will begin to touch heaven, Jonathan, in the moment that you touch perfect speed. And that isn't flying a thousand miles an hour, or a million, or flying at the speed of light. Because any number is a limit, and perfection doesn't have limits. Perfect speed, my son, is being there."

Without warning, Chiang vanished and appeared at the water's edge fifty feet away, all in the flicker of an instant. Then he vanished again and stood, in the same millisecond, at Jonathan's shoulder. "It's kind of fun," he said.

Jonathan was dazzled. He forgot to ask about heaven. "How do you do that? What does it feel like? How far can you go?"

"You can go to any place and to any time that you wish to go," the Elder said. "I've gone everywhere and everywhen I can think of." He looked across the sea. "It's strange. The gulls who scorn perfection for the sake of travel go nowhere, slowly. Those who put aside travel for the sake of perfection go anywhere, instantly. Remember, Jonathan, heaven isn't a place or a time, because place and time are so very meaningless. Heaven is . . ."

"Can you teach me to fly like that?" Jonathan Seagull trembled to conquer another unknown.

"Of course, if you wish to learn."

“အပြီးတိုင်အောင် ကမ်းကုန်တဲ့ အမြန်နှုန်းကို မင်း စ၊ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းဟာ ချမ်းသာအတိ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံကိုလည်း စရောက်တာပဲ ယောနသံ။ အဲဒီ အမြန်နှုန်းဟာ တစ်နာရီကို မိုင်တစ်ထောင်လည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ မိုင်တစ်သန်းလည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ အလင်းရောင်ရဲ့ အမြန်နှုန်းလည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂဏန်းအရေအတွက် အခြင်အတွယ် အတိုင်းအတာဆိုတာ ဘယ်ဂဏန်းမဆို အကန့်အသတ် ရှိနေတဲ့အတွက်ပဲ။ အပြီးတိုင်အောင် ပြည့်စုံခြင်း၊ တတ်စွမ်းခြင်းဆိုတာ အကန့်အသတ် နယ်နိမိတ်၊ အစွန်အဖျား အမြိတ်အနား မရှိဘူးကွ။ အပြီးတိုင်ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံတဲ့ အမြန်နှုန်းဆိုတာ ငါ့သား၊ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံကို ရောက်ရှိခြင်းပဲ”

ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့် အဘိုးအိုသည် ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ပေငါးဆယ်အကွာတွင်ရှိသော ရေစပ်၌ ဘူးခနဲ သွားပေါ်လေ၏။ ဤအဖြစ်အပျက် အားလုံးသည် တစ်မဟုတ်အတွင်း ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ပျက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ရှေးနည်းတူပင် စိတ္တက္ခဏ (တစ်စက္ကန့်၏ တစ်သန်းစိတ်တစ်စိတ်) အတွင်းတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ယောနသံသည် ပခုံး ချင်းယှဉ်ကာ ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေပြန်၏။ အဘိုးအိုချန်းက “ဒါဟာ အပျော်ကစားခြင်း တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်” ဟု ဆို၏။

ယောနသံသည် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩသွား၏။ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံအကြောင်း ဆက်မေးရန်ပင် မေ့သွား၏။ “ဒီလို ဖြစ်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီလိုလုပ်တာ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါသလဲ။ ဘယ်လောက် ဝေးဝေး အထိ ဒီလိုလုပ်နိုင်ပါသလဲ”

အဘိုးအိုက “သွားလိုရာ ဘယ်လိုဌာနမျိုးကိုမဆို၊ ဘယ်လိုအချိန်ကာလမျိုးကိုမဆို ပေါက်ရောက်နိုင်တာပေါ့” ဟု ဖြေကြား၏။ “ငါဟာ စိတ်ကူးပေါက်တဲ့ နေရာတိုင်း၊ နေရာတိုင်းနဲ့ ကာလတိုင်း၊ ကာလတိုင်းဆီကို သွားရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”။ အဘိုးအိုသည် ပင်လယ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် ဤသို့ဆက်ပြန်၏။ “အံ့ဩစရာပဲကွ။ ခရီးတွင်မှုကိုသာ အဓိကထားပြီး အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံမှုကိုတော့ မထေမဲ့မြင်ပြုတဲ့ စင်ရော်များဟာ ခရီးလည်း ကြန့်ကြာတယ် ဘယ်ကိုမှလည်း မရောက်ဘူး။ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံမှုကို ပစာနပြုပြီး ခရီးတွင်မှုကို သာမညပြုတဲ့ စင်ရော်များဟာ ဘယ်ဆီကိုမဆို သွားနိုင်ကြတယ်။ ခုချက်ချင်းဆို ချက်ချင်းပဲ ပေါက်ရောက်နိုင်ကြတယ်။ ယောနသံ၊ မှတ်ထားနော်။ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံဆိုတာ နေရာဌာနလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ကာလလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဌာန၊ ကာလဆိုတာတွေဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိကိုမရှိလို့ဘဲကွ။ အတုလွတ် အမြင့်ဆုံးဘုံဆိုတာ . . .”

ယောနသံသည် မသိသေး၊ မတတ်သေးသည့်အရာကို သိချင်ဇော၊ တတ်ချင်ဇော မွန်မွန်ဖြင့် ကိုယ်များပင် တုန်လာလျက် အဘိုးအိုအား “ခုနက ပျံသလိုပျံတတ်အောင် ကျွန်တော်ကို သင်မပေးနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ” ဟု မေးလိုက်ရာ အဘိုးအိုက “သင်ပေးနိုင်တာပေါ့။ မင်းသာ သင်ယူချင်ရင်” ဟု ဖြေ၏။

"I wish, When can we start?"

"We could start now, if you'd like."

"I want to learn to fly like that," Jonathan said, and a strange light glowed in his eyes.
"Tell me what to do."

Chiang spoke slowly and watched the younger gull ever so carefully. "To fly as fast as thought, to anywhere that is," he said, "you must begin by knowing that you have already arrived..."

The trick, according to Chiang, was for Jonathan to stop seeing himself as trapped inside a limited body that had a forty-two-inch wingspan and performance that could be plotted on a chart. The trick was to know that his true nature lived, as perfect as an unwritten number, everywhere at once across space and time.

“ကျွန်တော် သင်ယူလိုပါတယ်။ ဘယ်တော့ သင်ပေးမှာလဲ”

“ခုပေါ့၊ မင်းကြိုက်ရင်”

“ခုနုလို ကျွန်တော် ပျံတတ်ချင်လိုက်တာ” ဟု ယောနသံက ဆို၏။ သူ့မျက်လုံးများ အတွင်းတွင် ထူးဆန်းသော အရောင်တစ်ရောင်သည် ဝင်းတောက်လာ၏။ “ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုသာ ပြောပါ”

အဘိုးအိုချန်းသည် စင်ရော်ငယ်ကို တစ်ချိန်လုံး သေချာစွာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် နှေးနှေးပြောဆို၏။ “စိတ်မြန် သလောက် အပျံမြန်နိုင်ဖို့ (ဘယ်ဆီမဆိုပေါ့ကွာ။) မင်း စ, လုပ်ရမည့် အလုပ်ကတော့ မင်းဟာ သွားလိုရာခရီးကို ရောက်နှင့် နေပြီလို့ သိလိုက်ခြင်းပဲ”

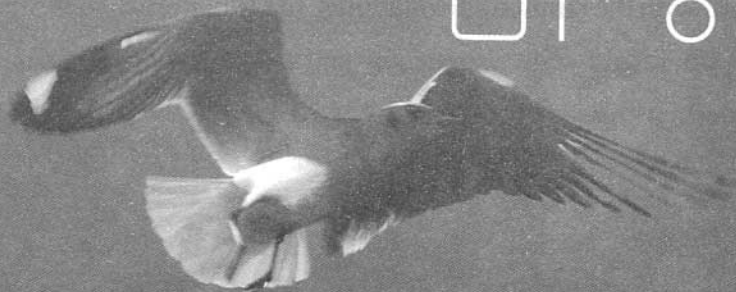
အဘိုးအိုချန်း၏ အပြောအရ ယောနသံအဖို့ အဓိကအချက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်မြင်ပုံမြင်နည်း ပြောင်းလိုက်ဖို့ပဲ။ သူဟာ တောင်ပံအဖြန့် လေးဆယ့်နှစ်ပေရှိသော ဤကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ပုံစံများချ၍ မှတ်သားထား နိုင်သော ပျံနည်းပျံဟန်အမျိုးမျိုးကို ပျံနိုင်စွမ်းရှိသည့် ဤကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းတွင် လည်းကောင်း၊ အကန့်အသတ် အချုပ်အချယ် ရှိနေသော ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းတွင် လည်းကောင်း ပိတ်လှောင်ထားခြင်း ခံနေရသူဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ မြင်နေခြင်းကို ရပ်စဲပစ်လိုက် ရမည်။ သူ၏ သဘာဝအမှန်သည် ရေးမှတ်ခြင်း မပြုရသေးသော ဂဏန်းကဲ့သို့ ပြီးပြည့်စုံ၍ ဌာနကာလတို့ကို လွှမ်းမိုးကာ နေရာတိုင်း၌ နေရာတိုင်း၌ တစ်ချိန်တည်း ရောက်ရှိနေလေသည်ဟု အသိဉာဏ်အလင်း ထင်ရှားဖြစ်ခြင်းသည်သာလျှင် အဓိက ဖြစ်၏။

ဘဝဟူသရွေ့၏ မမြင်အပ်သော သဘောတရားနှင့်
အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံခြင်း သဘောတရားကို
ပို၍ ထိုးထွင်းသိရှိလာအောင် မရပ်တမ်း ဆည်းပူးနေကြရန်၊
မလျှော့တမ်း လေ့ကျင့်နေကြရန်၊ မဆုတ်တမ်း အားထုတ်နေကြရန်
လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းခဲ့၏။

ငှက်အုပ်လောကသို့

ပြန်သွားခြင်း

Jonathan kept at it, fiercely, day after day, from before sunrise till past midnight. And for all his effort he moved not a feather-width from his spot.

"Forget about faith!" Chiang said it time and again. "You didn't need faith to fly, you needed to understand flying. This is just the same. Now try again..."

Then one day Jonathan, standing on the shore, closing his eyes, concentrating, all in a flash knew what Chiang had been telling him. "Why, that's true! I *am* a perfect, unlimited gull!" He felt a great shock of joy.

"Good!" said Chiang, and there was victory in his voice.

Jonathan opened his eyes. He stood alone with the Elder on a totally different seashore—trees down to the water's edge, twin yellow suns turning overhead.

"At last you've got the idea," Chiang said, "but your control needs a little work..."

Jonathan was stunned. "Where are we?"

Utterly unimpressed with the strange surroundings, the Elder brushed the question aside. "We're on some planet, obviously, with a green sky and a double star for a sun."

ယောနသံသည် ဤအချက်၊ ဤအထက်ကို သဲသဲမဲမဲ မှတ်သားစွဲကိုင်လျက် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နေမထွက်မီက ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်အထိ ကြိုးစားအားထုတ်လေ၏။ သို့ ကြိုးစားပေးမယ့်လည်း သူသည် မူလရပ်နေသော နေရာမှ တစ်ဆံခြည်မျှ မရွေ့။

အဘိုးအိုချန်းက “ယုံကြည်အားထားမှုဆိုတာကို မေ့ပစ်လိုက်၊ မေ့ပစ်လိုက်” ဟု ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောလေ့ရှိ၏။ “အပုံတတ်ဖို့ဆိုတာဟာ ယုံကြည်အားထားမှု မလိုဘူးကွ။ ပျံခြင်းအတတ်ကို နားလည်ဖို့သာ လိုတယ်။ ယုံကြည်အားထားမှုနဲ့ ပျံခြင်းအတတ် နားလည်မှုဆိုတာ အတူတူပဲ။ ကဲ. . . နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားဦး”

ထိုနောက် တစ်နေ့သောအခါ ယောနသံသည် ကမ်းပေါ်၌ရပ်လျက် မျက်စိများကိုမှိတ်ကာ စိတ်စူးစိုက်မှု အလုပ်ကို လုပ်နေ၏။ ထိုစဉ်တွင် အဘိုးအိုက သူ့အား ယခင်တစ်လျှောက်လုံး ပြောဆိုဆုံးမခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို ယောနသံသည် ဉာဏ်ရောင်လက်လက် လျှပ်တစ်ပြက်ဖြင့် တစ်မဟုတ်ချင်း ထိုးထွင်း၍ သိလိုက်၏။ “ဟ မှန်လိုက်လေခြင်း။ ငါဟာ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ စင်ရော်တစ်ကောင် ဖြစ်နေပါပေကော။ အကန့်အသတ်၊ အချုပ်အချယ်မရှိတဲ့ စင်ရော်ပဲ” ဟု သူသည် ဝမ်းသာလုံး ဆို့သွား၏။

အဘိုးအိုကြီးချန်းက အောင်မြင်ခြင်း အသံမျိုးဖြင့် “အေး . . . ကောင်းတယ်ဟေ့” ဟု ဆို၏။

ယောနသံသည် မျက်စိများကို ဖွင့်လိုက်၏။ ယခင် သူနေဖူးသော ကမ်းခြေမျိုးနှင့် လုံးဝ ကွဲပြားခြားနားသော ကမ်းခြေတစ်ခုပေါ်၌ အဘိုးအိုကြီးချန်းနှင့်အတူ နှစ်ကောင်တည်း ရပ်လျက်သားဖြစ်နေ၏။ ရေစပ်အထိ သစ်ပင်များရှိ၏။ အထက်ကောင်းကင်တွင် နေဝါအမြွှာပူးနှစ်စင်းလည်း လှည့်လျက်ရှိ၏။

အဘိုးအိုကြီးချန်းက “နောက်ဆုံးတော့ မင်းဟာ ထိုးထွင်းဟုတ်မှန် အသိဉာဏ်ကို ပေါက်ရောက်သွားပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ အထိန်းအသိမ်းအလုပ်မှာ မင်း နည်းနည်းလိုနေသေးတယ်” ဟု ဆို၏။

ယောနသံသည် ကြက်သေသေလျက် “ကျွန်တော်တို့ ခု ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ” ဟု ဆို၏။

ထူးဆန်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမပြုဘဲ အဘိုးအိုကြီးသည် ထိုမေးခွန်းကို ဤစကားဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။ “ပြိုဟ်တစ်ခုပေါ် ငါတို့ရောက်နေတာ အထင်အရှားပေါ့။ ကောင်းကင်စိမ်းစိမ်းနဲ့ နေလည်း နှစ်စင်းပေါ့”

Jonathan made a scree of delight, the first sound he had made since he had left Earth. "IT WORKS!"

"Well, of course it works, Jon," said Chiang. "It always works, when you know what you're doing. Now about your control..."

By the time they returned, it was dark. The other gulls looked at Jonathan with awe in their golden eyes, for they had seen him disappear from where he had been rooted for so long.

He stood their congratulations for less than a minute. "I'm the newcomer here! I'm just beginning! It is I who must learn from you!"

"I wonder about that, Jon," said Sullivan, standing near. "You have less fear of learning than any gull I've seen in ten thousand years." The Flock fell silent, and Jonathan fidgeted in embarrassment.

"We can start working with time if you wish," Chiang said, "till you can fly the past and the future. And then you will be ready to begin the most difficult, the most powerful, the most fun of all. You will be ready to begin to fly up and know the meaning of kindness and of love."

A month went by, or something that felt about like a month, and Jonathan learned at a tremendous rate. He always had learned quickly from ordinary experience, and now, the special student of the Elder Himself, he took in new ideas like a streamlined feathered computer.

ယောနသံသည် အပျော်ကြီးပျော်လွန်း၍ “ဖြစ်တယ်ဟေ့” ဟု အော်လိုက်မိ၏။ ဤအသံသည် သူ မြေကြီးဘုံမှ ထွက်
ခွာလာခဲ့သည့် နေ့မှစ၍ သူ၏နှုတ်မှ ပထမဦးဆုံး ထွက်မြည်တွန်မြူးသော ဥဒါန်းကျူးခြင်း အသံပေတည်း။

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ယောနသံရယ်” ဟု အဘိုးအိုက ဆို၏။ မင်း ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို မင်းသာသိနေရင် ဘာမဆို
အမြဲတမ်း ဖြစ်တာပေါ့။ ကဲ... အခု အထိန်းအသိမ်းအကြောင်း... ”

သူတို့ပြန်ကြသောအခါ မှောင်နေလေပြီ။ အခြားသော စင်ရော်များသည် ယောနသံကို ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော မျက်စိ
များဖြင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ကြည့်ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမြစ်စိုက်တွယ်ဘိသကဲ့သို့ မလုပ်မယှက် ကြာမြင့်စွာ
ရပ်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ယောနသံ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ဆတ်ဆတ်ကြီး သူတို့ မြင်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ယောနသံသည် စင်ရော်အများ၏ ချီးမွမ်းစကားကို ခဏမျှသာ သည်းခံလျက် နားထောင်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာ
စင်ရော်သစ်ပါ။ စ၊ခါစသာ ရှိပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆီကသာ ကျွန်တော် သင်ယူဆည်းပူးရမှာပါ” ဟု ဆို၏။

အနီးတွင် ရပ်နေသော ဆရာဆာလိပင်က ဤသို့ဆို၏။

“ဒါတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ယောနသံ။ အနှစ်တစ်သောင်းအတွင်း ငါကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ စင်ရော်ငှက်တွေ အား
လုံးထဲမှာ မင်းတစ်ကောင်ဟာဖြင့် သင်ယူဆည်းပူးတဲ့ နေရာမှာ အကြောက်အရွံ့၊ အတွန့်အဆုတ် အနည်းဆုံးပဲ” ငှက်အုပ်
သည် ငြိမ်သွား၏။ ယောနသံလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။

အဘိုးအိုချန်းသည် ဤသို့အမိန့်ရှိ၏။ “မင်း အလိုရှိရင် အချိန်ကာလကို ကျော်နင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ တို့ စ၊ကြတာပေါ့။
ဖြစ်ပြီး အတိတ်ကာလဆီသို့ရော၊ ဖြစ်လတ္တံ့ အနာဂတ်ကာလဆီကိုပါ ပျံနိုင်တဲ့အထိပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ မင်းဟာ အခက်ဆုံး
အလုပ်၊ တန်ခိုးအရှိဆုံး အလုပ်၊ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို စ၊လုပ်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအလုပ်ကတော့
တခြားမဟုတ်ဘူး။ အထက်ကိုပျံတက်ပြီး သနားခြင်းတရားတော်မြတ်နဲ့ မေတ္တာပွားများခြင်းတို့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို သိရှိအောင်
လေ့လာဖို့ပဲ”

တစ်လ၊ သို့မဟုတ် တစ်လနှင့်အလားတူဟု ထင်ရသော အခြင်းအရာသည် ကုန်လွန်လေပြီ။ ယောနသံ၏ ပညာဆည်းပူး
တတ်ကျွမ်းမှုနှုန်းမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်ဘိ၏။ သူသည် အတွေ့အကြုံ ရိုးရိုးများတွင် အမြဲတမ်း အတတ်မြန်လှ၏။ ယခုမူ
သူသည် အဘိုးအိုချန်း၏ အထူးတပည့်ကျော် ဖြစ်သည်မို့ အမွေးအတောင် တဖွားဖွားနှင့် ခေတ်မီ ကွန်ပျူတာစက် ငှက်ကြီးပမာ
ပညာသစ်၊ ဉာဏ်သစ်များကို သိမ်းကျူး လက်ခံနေပေသတည်း။

But then the day came that Chiang vanished. He had been talking quietly with them all, exhorting them never to stop their learning and their practicing and their striving to understand more of the perfect invisible principle of all life. Then, as he spoke, his feathers went brighter and brighter and at last turned so brilliant that no gull could look upon him.

"Jonathan," he said, and these were the last words that he spoke, "keep working on love."

When they could see again, Chiang was gone.

As the days went past, Jonathan found himself thinking time and again of the Earth from which he had come. If he had known there just a tenth, just a hundredth, of what he knew here, how much more life would have meant! He stood on the sand and fell to wondering if there was a gull back there who might be struggling to break out of his limits, to see the meaning of flight beyond a way of travel to get a breadcrumb from a rowboat. Perhaps there might even have been one made Outcast for speaking his truth in the face of the Flock. And the more Jonathan practiced his kindness lessons, and the more he worked to know the nature of love, the more he wanted to go back to Earth.

မပြန်လမ်းအတိုင်း ထွက်ရပ်ပေါက်၍ အဘိုးအိုချန်း ကွယ်ပျောက်သွားတော့မည့် နေ့ရက်ကား ဆိုက်ရောက်လေပြီ။ အဘိုးအိုသည် ရှေးရှေးကတည်းကစ၍ ယခုတိုင်အောင် စင်ရော်များအား အေးဆေးသာယာစွာ စကားပြောဆိုလျက် ဘဝဟူ သရွေ့၏ မမြင်အပ်သော သဘောတရားနှင့် အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံခြင်း သဘောတရားကို ပို၍ ထိုးထွင်းသိရှိလာ အောင် မရပ်တမ်း ဆည်းပူးနေကြရန်၊ မလျှော့တမ်း လေ့ကျင့်နေကြရန်၊ မဆုတ်တမ်း အားထုတ်နေကြရန် လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်း ခဲ့၏။ ထိုနေ့ထိုအခါ ထိုသို့ စင်ရော်များအား ချေချွတ် ဆုံးမနေစဉ်ပင် အဘိုးအိုချန်း၏ အမွှေးအမှင်တို့သည် ဝင်းတောက်လာ၏။ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ပို၍ပို၍ ဝင်းတောက်လာ၏။ အခြားစင်ရော်များက သူ့အား မကြည့်နိုင်သည် အထိမှာပင် ထိန်ထိန်ကြီး ဝင်းလက်လာ၏။

အဘိုးအို၏ အန္တိမ နောက်ဆုံးစကားများမှာ “ယောနသံ၊ မေတ္တာပွားများခြင်းလုပ်ငန်းကို မင်း ဆက်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ် နေပေတော့” ဟူသတည်း။

စင်ရော်တို့သည် မျက်စိများကို တစ်ဖန်ဖွင့်နိုင်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုချန်းလည်း မရှိတော့ပြီ။ နေ့ရက်များ ကုန်လွန်လေသော် ယောနသံသည် သူထွက်ခွာလာခဲ့သော မြေကြီးဘုံအကြောင်း မကြာခဏ တွေးနေမိ သည်ကို သတိထားမိ၏။ ဟိုမှာတုန်းက အခုသိတာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ၊ သို့မဟုတ် အပုံတစ်ရာပုံလျှင် တစ်ပုံမျှလောက်ကို တကယ်လို့များ သိခဲ့ရလျှင် ဘဝဆိုတာ ဘယ်ကလောက် ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိလိမ့်မလဲ။ ယောနသံသည် သဲသောင်ပြင်ပေါ် ရပ်လျက် ဟိုမြေကြီးဘုံမှာ အကန့်အသတ်၊ အချုပ်အချယ်ထဲက လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ စင်ရော်တစ်ကောင်တလေတော့ဖြင့် ရှိကောင်း ရှိနေလိမ့်မည်ဟုလည်းကောင်း၊ ပျံသန်းမှု၏ အဓိပ္ပာယ်အတ္ထုသည် လှေတစ်စင်းက ပေါင်မုန့်တစ်ဖွဲတစ်စရရန်အတွက် ခရီးထွက်ရန် ကိစ္စသာပဲဟူသော အမြင်အယူဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သည့် စင်ရော်တစ်ကောင်တလေတော့ဖြင့် ရှိကောင်းရှိနေလိမ့် မည်ဟုလည်းကောင်း၊ ငှက်အုပ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် မိမိတွေ့ရှိလာသော အမှန်တရားအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောမိသဖြင့် အကြည် အဖယ်ခံရသော စင်ရော်မျိုးပင် တစ်ကောင်တလေတော့ဖြင့် ရှိကောင်းရှိနေလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း ကြံစည်တွေးတောနေ၏။ ယောနသံသည် မေတ္တာပွားများခြင်း သင်ခန်းစာများကို လေ့ကျင့်လေလေ၊ မေတ္တာပွားများခြင်း၏သဘောကို သိရှိလာအောင် ပို၍လုပ်လေလေ၊ မြေကြီးဘုံသို့ ပြန်သွားလိုစိတ် ပို၍ပေါ်လေလေ ဖြစ်နေ၏။

For in spite of his lonely past, Jonathan Seagull was born to be an instructor, and his own way of demonstrating love was to give something of the truth that he had seen to a gull who asked only a chance to see truth for himself.

Sullivan, adept now at thought-speed flight and helping the others to learn, was doubtful.

"Jon, you were Outcast once. Why do you think that any of the gulls in your old time would listen to you now? You know the proverb, and it's true: *The gull sees farthest who flies highest.* Those gulls where you came from are standing on the ground, squawking and fighting among themselves. They're a thousand miles from Heaven—and you say you want to show them heaven from where they stand! Jon, they can't see their own wingtips! Stay here. Help the new gulls here, the ones who are high enough to see what you have to tell them." He was quiet for a moment, and then he said, "What if Chiang had gone back to *his* old worlds? Where would you have been today?"

The last point was the telling one, and Sullivan was right. *The gull sees farthest who flies highest.*

Jonathan stayed and worked with the new birds coming in, who were all very bright and quick with their lessons. But the old feeling came back, and he couldn't help but think that there might be one or two gulls back on Earth who would be able to learn, too. How much more would he have known by now if Chiang had come to him on the day that he was Outcast!

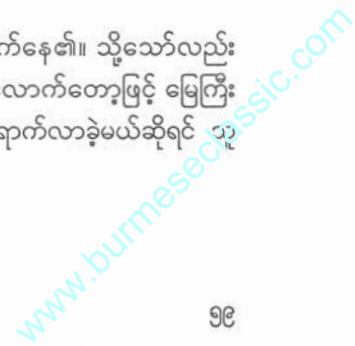
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယောနသံသည် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် နေခဲ့သော်ငြားလည်း နည်းပြဆရာတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ကံဇာတာပါလာသူ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ထို့ပြင်တစ်ဝ ယောနသံသည် မေတ္တာပွားများခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဤသို့သာ ခံ ယူလိုခြင်းဆန္ဒ ရှိနေသောကြောင့်တည်း။ သစ္စာအမှန်တရားကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ထိခံစားဖို့ နည်းကောင်းလမ်းကောင်းလေး မျှကိုသာ တောင်းဆိုလာသော အခြား စင်ရော်တစ်ကောင်အား သူတွေ့ဖူးသော အမှန်တရားကို ဝေမျှပေးအပ်ခြင်းသည် မေတ္တာတရားကို လက်တွေ့ကျင့်သုံး ဆောက်တည်ခြင်းမည်ပေ၏ ဟူလို။

စိတ်အကြံအစည်နှင့် အမြန်နှုန်းချင်းတူအောင် ပျံသန်းခြင်းအတတ်၌ အလေ့အကျင့် ဝသီဘော် မြောက်ပြီးဖြစ်၍ ထို နည်းကို အခြားစင်ရော်များအား သင်ကြားပို့ချနေရသော ဆရာဆာလီဗင်အဖို့မူ ယောနသံနှင့် အတွေးအယူချင်း မတိုက်ဆိုင်။ ဆရာဆာလီဗင်သည် သံသယဖြင့် ဤသို့ပြော၏။

“ယောနသံရယ်၊ မင်းဟာ တစ်ကြိမ်က အကြည့်ခံဖြစ်ဖူးတယ်။ မင်းဘဝဟောင်းက စင်ရော်တွေက မင်းရဲ့စကားများကို လက်ခံနားဆင်ကြလိမ့်မယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့်ထင်မိသလဲ။ ဟိုစကားပုံကို မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ အမြင့်ဆုံးပျံတဲ့ စင်ရော်ဟာ အဝေးဆုံး မြင်သတဲ့။ ဒီစကားပုံဟာ သွေးထွက်အောင် မှန်တယ်။ မင်းလာခဲ့တဲ့ဘုံက စင်ရော်တွေဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ တဂိးဝီး တဂပ်ဂပ်နဲ့ တဟောင်ဟောင်၊ တလောင်လောင်၊ တဖောင်ဖောင် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်နေကြတာ။ ဒီချမ်းမြေ့ရိပ်မြိုက မိုင်တစ် ထောင်လောက် အဝေးမှာ သူတို့ရှိကြတာ။ ဒါနဲ့တောင် သူတို့ရှိနေတဲ့ နေရာကနေပြီး ဒီဘုံကို လှမ်းမြင်ရအောင် မင်းက လုပ် ပေးချင်တယ်လို့ မင်းက ဆိုနိုင်သေးပေလေကွယ်။ ယောနသံရယ်၊ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ တောင်ပံဖျားတွေကိုတောင် မမြင်နိုင် ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီမှာနေစမ်းပါ။ မင်း ပြောစရာရှိတာတွေကို နားလည်လာအောင် ဘဝအဆင့်မြင့်နေတဲ့ ဒီက စင်ရော်များကိုသာ ကူညီနေစမ်းပါ” ဆရာဆာလီဗင်သည် ဤနေရာတွင် ခဏမျှရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် ဤသို့လည်း ဆက်ပြောသေး၏။ “စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ။ အဘိုးအိုချန်းသာ သူ့ဘုံဘဝဟောင်းများဆီကို ပြန်သွားခဲ့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဒီလိုဆို မင်းရော ဘယ်လိုနေရာမျိုး ရောက်နေမလဲ ဆိုတာလေ”

ဤ နောက်ဆုံးမေးခွန်းသည် အထိဆုံး၊ အမိဆုံး ဖြစ်၏။ ဆရာဆာလီဗင် ပြောတာ မှန်ပေတယ်။ အမြင့်ဆုံးပျံတဲ့ စင်ရော်ဟာ အဝေးဆုံး မြင်သတဲ့။

အလွန်ဉာဏ်ကောင်း၍ သင်ကြားရလွယ်သော စင်ရော်ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ယောနသံ ဆက်နေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ဆန္ဒအလိုဟောင်းသည် ပြန်၍ပေါ်လာ၏။ သင်ကြားပေးရမည့် စင်ရော်တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်လောက်တော့ဖြင့် မြေကြီး ဘုံမှာ ရှိကောင်းရှိမှာပါပဲ။ သူကိုယ်တိုင် မြေကြီးဘုံမှာ အကြည့်ခံဖြစ်နေတုန်းက အဘိုးအိုချန်းသာ ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့ အခု ဘယ်လောက်အထိ ပိုပြီး အသိပညာတွေ ရှိနေလိမ့်မလဲ။

"Sully, I must go back," he said at last. "Your students are doing well. They can help you bring the newcomers along."

Sullivan sighed, but he did not argue. "I think I'll miss you, Jonathan," was all he said.

"Sully, for shame!" Jonathan said in reproach, "and don't be foolish! What are we trying to practice every day? If our friendship depends on things like space and time, then when we finally overcome space and time, we've destroyed our own brotherhood! But overcome space, and all we have left is Here. Overcome time, and all we have left is Now. And in the middle of Here and Now, don't you think that we might see each other once or twice?"

Sullivan Seagull laughed in spite of himself. "You crazy bird," he said kindly. "If anybody can show someone on the ground how to see a thousand miles, it will be Jonathan Livingston Seagull." He looked at the sand. "Good-bye, Jon, my friend."

"Good-bye, Sully. We'll meet again." And with that, Jonathan held in thought an image of the great gull-flocks on the shore of another time, and he knew with practiced ease that he was not bone and feather but a perfect idea of freedom and flight, limited by nothing at all.

ယောနသံသည် နောက်ဆုံးတွင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆာလီဗင်အား ဤသို့ ပြောလေတော့၏။ “ဆာလီ၊ ကျွန်တော် မြေကြီးဘုံကို ပြန်သွားမှဖြစ်တော့မယ်။ ဆရာရဲ့ တပည့်တွေဟာ ဟန်ကျနေပြီပဲ။ စင်ရော်သစ်တွေ ထပ်ရောက်လာရင် သူတို့ဟာ ဆရာ့ကို ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဆရာဆာလီဗင်သည် သက်ပြင်းချသော်လည်း အငြင်းစကား မပွားတော့။ “ငါ့မှာတော့ မင်းကိုလွမ်းလို့ တသသ ဖြစ်နေ တော့မှာပဲ ယောနသံရယ်” ဟုသာ ဆို၏။

ယောနသံသည် သူ့ဆရာအား အပြစ်တင်စကား ဤသို့ဆို၏။ “ရှက်စရာကြီး ဆရာဆာလီရယ်။ မတွေ့ဝေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီလို ဆို ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်လေ့ကျင့်နေတာ ဘာလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ဆရာ မိတ်ရင်းဆွေရင်း ဖြစ်နေတာဟာ အကယ်၍ များ ဌာနနဲ့ ကာလမျိုးအပေါ်မှာသာ တည်နေတယ်ဆိုရင် ဌာနနဲ့ကာလနှစ်ခုစလုံးက ကျွတ်အောင် လွတ်အောင်လုပ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အောင် မြင်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသင်းအပင်း မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရာ ရောက်မသွားပေဘူး လား။ ဌာနဆိုတာကို အနိုင်ယူလိုက်ရင် ‘ဒီနေရာ’ ဆိုတာပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။ ကာလဆိုတာကို အနိုင်ယူလိုက်ရင် ‘ခု ဒီ အချိန်’ဆိုတာပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ ‘ဒီနေရာ’နဲ့ ‘ခု ဒီအချိန်’စပ်ကြား အလယ်မှာ ဆရာနဲ့ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ တွေ့ဆုံနိုင်ကောင်း တွေ့ဆုံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဆရာ မထင်ပေဘူးလား။

ဆာလီဗင်သည် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ သူက ကြင်နာစွာ ပြောဆိုသည်မှာ ‘ဟေ့၊ ငှက်ရူး၊ မြေကြီးဘုံတစ်ရိုးမှာရှိတဲ့ စင်ရော်တစ်ကောင်ကောင်ကို အထက် မိုင်တစ်ထောင် လှမ်းမြင်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ပေါ်လာရင်လေ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာဖြင့် ယောနသံပဲလို့ ငါတော့ အောက်မေ့လိုက်မှာပဲ။” ဆာလီဗင်သည် သံပြင်ကိုငုံကြည့်လျက် “သွားရော့ခရီး၊ မိတ်ဆွေကြီး ယောနသံ”ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သွားပြီ ဆရာဆာလီဗင်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ကြိုဦးမှာပဲ” ထိုနှုတ်ဆက်သံများနှင့်အတူ ယောနသံသည် အခြားသော ကာလတစ်ခု၏ ကမ်းခြေပေါ်၌ ရှိနေသော စင်ရော်အုပ်ကြီးများဟူသည့် နိမိတ်ပုံကို စိတ်ထဲတွင် လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ငါဟာ အရိုးနဲ့အမွှေးဆိုတဲ့ ရုပ်ဓာတ်သာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကမျှ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မထားတဲ့ ကျွတ်တမ်းဝင်တရားနဲ့ လွတ်မြောက်စွာ ပျံသန်းမှုတရားတွေကို ထိုးထွင်းသိမြင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာဆိုတဲ့ နာမ်ဓာတ်တစ်ခုပဲဟု ဝသီဘော်မြောက်ပြီးသော စိတ်ဖြင့် သူ့ကိုယ် သူလည်း ပြန်၍ ဆင်ခြင်မိ၏။

ပျံသန်းမှုဆိုတာ နေရာတစ်ခုက တခြား တစ်နေရာကိုရောက်အောင်
အတောင်များကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်လှုပ်နေခြင်းသာ မဟုတ်ဘဲ
ဒါထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရမယ်။

သင်တန်း

စာပေ

Fletcher Lynd Seagull was still quite young, but already he knew that no bird had ever been so harshly treated by any Flock, or with so much injustice.

"I don't care what they say," he thought fiercely, and his vision blurred as he flew out toward the Far Cliffs. "There's so much more to flying than just flapping around from place to place! A...a...*mosquito* does that! One little barrel-roll around the Elder Gull, just for fun, and I'm Outcast! Are they blind? Can't they see? Can't they think of the glory that it'll be when we really learn to fly?

"I don't care what they think. I'll show them what flying is! I'll be pure Outlaw, if that's the way they want it. And I'll make them so sorry..."

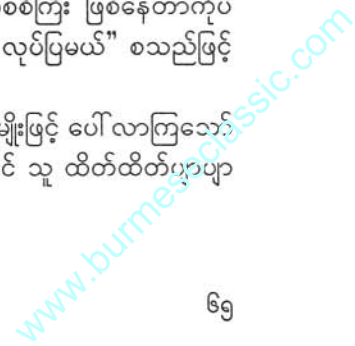
The voice came inside his own head, and though it was very gentle, it startled him so much that he faltered and stumbled in the air.

ဖလက်ချာလင်းဒ် စင်ရော်သည် ငယ်ပင်ငယ်ရွယ်သော်လည်း ဘယ်ငှက်အုပ်မျိုးကမျှ ဤမျှ ရက်ရက်စက်စက် ဤမျှ အဓမ္မ တရားမဲ့ ညှဉ်းဆဲကလူပြုခြင်းကို ခံရသော သူ့လိုငှက်မျိုး မရှိလေတကားဟူသော အဖြစ်မှန်ကိုမူ ကောင်းကောင်းကြီး သိရှိ၏။

“သူတို့ ဘာပြောပြော ငါတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု သူ တွေးမိနေသည်။ ဝေးလံလှသော ကမ်းပါးစောက်များသို့ ပျံသွားရင်း သူ့မျက်စိများသည် ရီဝေလာ၏။ “ပျံသန်းမှုဆိုတာ နေရာတစ်ခုက အခြားတစ်နေရာကို ရောက်အောင် အတောင်များကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်လှုပ်နေခြင်းသာမဟုတ်ဘဲ ဒါထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရမယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ခြင်က. . . က. . . ကောင်တွေလည်း အတောင်တဖတ်ဖတ် ရိုက်လှုပ်တတ်သားပဲ။ သက်ကြီးရွယ်ကြီးဖြစ်တဲ့ စင်ရော်တစ်ကောင်ကို လှည့်ပတ်ပျံပြီး စည်လှိုမ့်ပျံနည်း ပျံပြမိတာလေးနဲ့ အကြည့်ခံ ဖြစ်ရလေတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ကြောင်တောင်ကန်းတွေများ ဖြစ်နေရောသလား။ သူတို့တစ်တွေ မမြင်နိုင်ဘူးလား။ ပျံခြင်းအတတ်ကို တကယ်တတ်လို့ ရလာမည့် ဘုန်းတန်ခိုး ကျက်သရေအကြောင်းကို သင်းတို့ စဉ်းစား မကြည့်နိုင်ဘူးလား။

“သင်းတို့ ဘာထင်ထင်၊ ငါတော့ ဂရုမစိုက်။ ပျံခြင်းအတတ်ဆိုတာ ဘာရယ်လို့ သင်းတို့သိအောင် ငါပြလိုက်မယ်။ သင်း တို့ အယူအဆအတိုင်း ငါဟာ ပုန်စားပုန်ကန်လိုသော သဘောရှိနေတယ်ဆိုရင် သူ့ပုန်သူကန်အစစ်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုပဲ ငါ ဂုဏ်ယူတယ်။ ဘာဖြစ်သေးသလဲ။ သင်းတို့ တစ်နေ့ကျရင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပြမယ်” စသည်ဖြင့် ကြုံးဝါးနေ၏။

ဤစကားများသည် ဖလက်ချာစင်ရော်၏ ဦးခေါင်းတွင်း၌ သာယာညှင်းပျောင်းလှသော အသံမျိုးဖြင့် ပေါ်လာကြသော် လည်း သူ့အား အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားစေ၏။ လေထဲတွင် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားရလောက်အောင် သူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

"Don't be harsh on them, Fletcher Seagull. In casting you out, the other gulls have only hurt themselves, and one day they will know this, and one day they will see what you see. Forgive them, and help them to understand."

An inch from his right wingtip flew the most brilliant white gull in all the world, gliding effortlessly along, not moving a feather, at what was very nearly Fletcher's top speed.

There was a moment of chaos in the young bird.

"What's going on? Am I mad? Am I dead? What is this?"

Low and calm, the voice went on within his thought, demanding an answer. "Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly?"

"YES, I WANT TO FLY!"

"Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly so much that you will forgive the Flock, and learn, and go back to them one day and work to help them know?"

There was no lying to this magnificent skillful being, no matter how proud or how hurt a bird was Fletcher Seagull.

"I do," he said softly.

"Then, Fletch," that bright creature said to him, and the voice was very kind, "let's begin with Level Flight..."

“ဖလက်ချာ စင်ရော်၊ ဒါလောက်လည်း သူတို့အပေါ် မရက်စက်ပါနဲ့။ မင်းကို သူတို့က ဖဲကြဉ်တာ သူတို့သာ အနာတရ ဖြစ်သွားတာပဲ။ တစ်နေ့ကျ သူတို့သိလာမှာပဲ။ မင်း အခုမြင်တာကို သူတို့လည်း တစ်နေ့ကျ မြင်လာလိမ့်မပေ။ သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး နားလည်လာအောင် သူတို့ကို ကူညီပါ”

ဤအသံများသည်ကား ဖလက်ချာစင်ရော်၏ ညာဘက်တောင်ပံများနှင့် တစ်လက်မမျှ ကပ်မြှောင်လျက် လိုက်လံပျံသန်း နေသော အခြားစင်ရော်တစ်ကောင်၏ စကားများတည်း။ ယင်းစင်ရော်သည် လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အတောက်ပ ဆုံး စင်ရော်ဖြူဖြစ်၏။ ဖလက်ချာစင်ရော်သည် သူ၏ အမြန်ဆုံး၊ အမြန်နှုန်း ဖြစ်လုနီးနီးနှုန်းဖြင့် ပျံသန်းနေ၏။ မျက်နှာစိမ်း စင်ရော်သည် အမွှေးအမှင် တစ်ပင်တလေမျှပင် မလှုပ်ဘဲ သူ့ဘေးက သာသာလေး အလွယ်တကူ လိုက်ပျံနေ၏။

ဖလက်ချာစင်ရော်သည် ခဏကြာမျှ ခေါင်းရှုပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါများ ရူးသွားလေရောသလား။ ငါများ သေသွားလေရောသလား။ ဘာလဲဟ”

ဤအသံများသည် သူ၏စိတ်ထဲ၌ တိုးတိုးလေးဖြင့် အဖြေကိုသာ ဆင့်ခေါ်နေ၏။ “ဖလက်ချာစင်ရော်၊ မင်း အပျံတတ် ချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အပျံတတ်ချင်ပါတယ်”

“ဖလက်ချာစင်ရော်၊ အပျံတတ်ချင်တဲ့ မင်းရဲ့ဆန္ဒဟာ ပဇာမျှလောက် ကြီးမားသလဲ။ မင်းရဲ့ငှက်အုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ဒီမှာ အပျံသင်။ အပျံတတ်တော့ တစ်နေ့ကျ သူတို့ထံပြန်ပြီး သူတို့ သိမြင်လာအောင် သူတို့ကို မင်းကူညီမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ရှိလာ အောင်ကို မင်းရဲ့ ပျံချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ ကြီးမားရဲ့လား။”

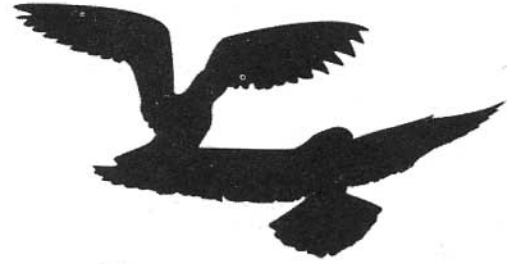
ဖလက်ချာ စင်ရော်သည် မည်မျှပင် စိတ်နာနေသည့် ငှက်မျိုး၊ မည်မျှပင် မာနဂုဏ်မောက်နေသည့် ငှက်မျိုးတစ်ကောင် ဖြစ်နေစေကာမူ ဤကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံထသော၊ အပျံလည်း အလွန်ကောင်းထသော ဤသို့သော စင်ရော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို လှည့်ပတ်ပြောဆိုနေ၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့. . . ကြီးမားပါတယ်”ဟု ညင်သာစွာ ပြန်ဖြေ လိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အလွန်ကြင်နာသော အသံဖြင့် ဤသို့ဆို၏။

“ဒီလိုဆို အလျားလိုက် ပျံမှုနဲ့ တို့ စကြစို့. . .”

အပိုင်း (၃)

ဆရာ
မိန့်

အတောင်ဖျားတစ်ခုက အခြားအတောင်ဖျား အထိဟာ
မင်းတို့မြင်သာအောင် အသွင်တစ်မျိုးနဲ့ ပေါ်ရတဲ့
မင်းတို့ရဲ့စိတ်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားကြ

Jonathan circled slowly over the Far Cliffs, watching. This rough young Fletcher Gull was very nearly a perfect flight-student. He was strong and light and quick in the air, but far and away more important, he had a blazing drive to learn to fly.

Here he came this minute, a blurred gray shape roaring out of a dive, flashing one hundred fifty miles per hour past his instructor. He pulled abruptly into another try at a sixteen-point vertical slow roll, calling the points out loud.

"...eight...nine...ten...see-Jonathan-I'm-running-out-of-air-speed...eleven...I-want-good-sharp-stops-like-yours...twelve...but-blast-it-I-just-can't-make...thirteen... these-last-three-points...without ... fourtee...aaakk!"

Fletcher's whipstall at the top was all the worse for his rage and fury at failing. He fell backward, tumbled, slammed savagely into an inverted spin, and recovered at last, panting, a hundred feet below his instructor's level.

"You're wasting your time with me, Jonathan!" I'm too dumb! I'm too stupid! I try and try, but I'll never get it!"

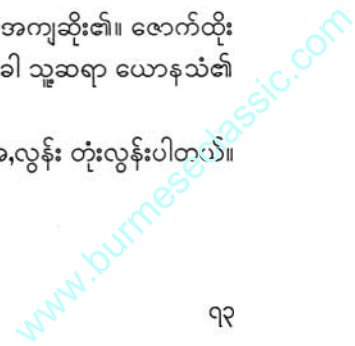
ဝေးလံလှသော ကမ်းပါးစောက်များပေါ်တွင် ယောနသံသည် ဝဲယုံလျက်၊ ဖလက်ချာ စင်ရော်ဘက်ဆီသို့ မျက်စိအာရုံ စိုက်နေ၏။ ဤတလောက်ကမ်းလေး ဖလက်ချာသည် အတော်ဆုံး အပျံ့အတတ်သင် တပည့်တစ်ကောင် ဖြစ်လုနီးပါးမျှပင် အပျံ့ကောင်းဘိသည်။ သူသည် လေထဲတွင် အားအင်အပြည့်နှင့် ပေါ့ပါးလျင်မြန်၏။ အရာရာထက် ပို၍ အရေးကြီးသော သူ့အရည်အချင်းသည်ကား ပျံသန်းခြင်းအတတ်ကို တတ်မြောက်ရန် မီးပွင့်လုမတတ် ပြင်းပြသော အာသာဆန္ဒပေတည်း။

ဟော... ခုပင် သူလာပြီ။ မီးခိုးရောင် အဆင်းရှိ၍ ပုံသဏ္ဍာန် မကွဲပြားဘဲ မှုန်ရီမှုန်မွှားသာ မြင်ရသော အရာတစ်ခုသည် ကောင်းကင်ထက်မှ ထောင်လိုက် ဒိုင်ဗင်ထိုးချနေရာမှ ဖြုန်းခနဲ အလျားလိုက် တရှူးရှူး အသံကျယ်ကြီးနှင့် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၅၀ နှုန်းဖြင့် ဆရာယောနသံအနီး ဖြတ်၍ပျံသန်းသွား၏။ သည်နောက် ရုတ်ခြည်းပင် သူသည် ထောင်လိုက် လောက်ထိုးဝက်အူရစ် လှည့်ပျံပုံ (အလှည့်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြိမ် သတ်မှတ်ထားသောပျံပုံ) ကို ပျံလေ၏။ လှည့်လိုက်သည့် အခါတိုင်းတွင် အလှည့်၏ အမှတ်စဉ်ကို အော်ရွတ်၏။

“... ရှစ်... ကိုး... တစ်ဆယ်... ဆရာယောနသံ၊ နွေးသွားပြန်ပြီ၊ တစ်ဆယ့်တစ်... ဆရာလိုပဲ တီတီရီရီလေး တန့်တန့်သွားချင်လိုက်တာ... တစ်ဆယ့်နှစ်... အို... တောက်၊ မဖြစ်ပါလား... တစ်ဆယ့်သုံး... ဒီနောက်ဆုံး သုံးကြိမ်... မရ... တစ်ဆယ့် အ... အ... အ... အမယ်လေးဗျ”

သူသည် အကျတွင် အမျက်ဒေါသ ခြောင်းခြောင်းထွက်မိသောကြောင့် ကြာပွတ်ဖျားပမာ ပို၍ အကျဆိုး၏။ လောက်ထိုး ကြီး နောက်ပြန်ကျွမ်းဖြင့် တလိမ့်ခေါက်ကွေး မရှုမလှ အကျနာ၏။ နောက်ဆုံး ပြန်၍ထိန်းနိုင်သောအခါ သူ့ဆရာ ယောနသံ၏ အောက်ပေတစ်ရာတွင် တဟည်းဟည်း ဟိုက်နေ၏။

“ဆရာ ယောနသံရယ်၊ ဆရာ့အချိန်တွေကို ကျွန်တော် ဖြုန်းပစ်ရာကျနေပြီ။ ကျွန်တော်ကိုက အလွန်း တုံးလွန်းပါတယ်။ ထပ်တလဲလဲလုပ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ရလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး”

Jonathan Seagull looked down at him and nodded. "You'll never get it for sure as long as you make that pullup so hard. Fletcher, you lost forty miles an hour in the entry! You *have* to be smooth! Firm but smooth, remember?"

He dropped down to the level of the younger gull. "Let's try it together now, in formation. And pay attention to that pullup. It's a smooth, easy entry."

By the end of three months Jonathan had six other students, Outcasts all, yet curious about this strange new idea of flight for the joy of flying.

Still, it was easier for them to practice high performance than it was to understand the reason behind it.

"Each of us is in truth an idea of the Great Gull, an unlimited idea of freedom," Jonathan would say in the evenings on the beach, "and precision flying is a step toward expressing our real nature. Everything that limits us we have to put aside. That's why all this high-speed practice, and low-speed, and aerobatics . . ."

. . . and his students would be asleep, exhausted from the day's flying. They liked the practice, because it was fast and exciting and it fed a hunger for learning that grew with every lesson. But not one of them, not even Fletcher Lynd Gull, had come to believe that the flight of ideas could possibly be as real as the flight of wind and feather.

ဆရာ ယောနသံသည် သူ့ဆီကိုငုံကြည့်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် “မင်း ဒိုင်ဗင်က အထွက်မှာ ဒါလောက် အားယူ နေရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မင်း ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖလက်ချာ၊ မင်းဟာ ဒိုင်ဗင်အဆုံးမှာ တစ်နာရီကို မိုင်လေးဆယ် လျော့သွားတာကိုး။ ညင်ညင်သာသာလေး လျော့ခနဲဖြစ်ရမယ် မှတ်ထားနော်”

ယောနသံသည် စင်ရော်ငယ်ရှိရာသို့ ဆင်းလာပြီးလျှင် ကဲ. . . တို့နှစ်ယောက် ညီတူညာတူ လုပ်ကြည့်ကြဦးစို့။ ဒိုင်ဗင်က အထွက်ကို သတိထားနော်။ သိပ်အားမစိုက်ရဘဲ လျော့ခနဲ ချောချောမောမော ထွက်လာတာမျိုး ဖြစ်ရမယ်”

သုံးလကုန်သောအခါ ယောနသံသည် အခြားတပည့် ခြောက်ကောင်ရှိလာ၏။ အကုန်လုံးသည် အကြည့်ခံများချည်းဖြစ်၏။ စိတ်ချမ်းသာခြင်း အကျိုးမှလွဲ၍ အခြား ပျံသန်းမှုအတတ်ဆန်း အတတ်သစ်အကြောင်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိလိုသူချည်းများ ဖြစ်၏။

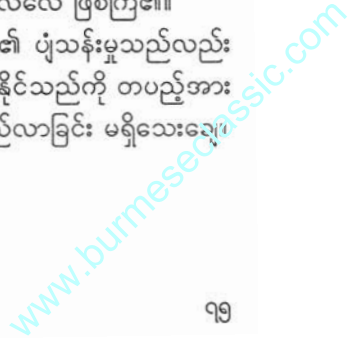
သို့တစေလည်း သူတို့အဖို့ အောင်အောင်မြင်မြင် လေ့ကျင့်ရန်ကား မခက်။ အဘယ်ကြောင့် ဤပျံသန်းခြင်းအတတ်ကို သင်ယူလေ့လာနေကြရသနည်းဟူသော နောက်ဆွယ်ရှိ ကျိုးကြောင်းယူတို့ အချက်စဉ် ဉာဏ်မျက်စိကွင်းကွင်း အသိလင်းအောင် အရည်လည် တည့်နိုင်ရေးသည် လက်တွေ့ အပျံလေ့ကျင့်ရေးထက် ပို၍ သူတို့အတွက် ခက်နေ၏။

ယောနသံသည် သူတို့အား ညနေတိုင်း၊ ညနေတိုင်း သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဤသို့ ပြောပြလေ့ရှိ၏။

“တို့တစ်တွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီဟာ စင်စစ်အားဖြင့်တော့ မဟာစင်ရော်ကြီးရဲ့ ပုံပွားနာမ် တရားဓမ္မ တစ်ခုစီ၊ တစ်ခုစီပဲ။ ဘယ်အကန့်အသတ်မျိုး၊ ဘယ်အချုပ်အချယ်မျိုးမျှ မရှိတဲ့ လွတ်မြောက်ရေးတရားကို ထိုးထွင်းသိမြင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာ နာမ်ဓာတ် တစ်ခုစီ၊ တစ်ခုစီပဲ။ စံနှုန်းကိုက် ပျံသန်းခြင်းဆိုတာ တို့ရဲ့ သဘာဝအစစ်အမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြသဖို့ တက်လှမ်းရာ လှေကားထစ် တစ်ထစ်ပဲ။ တို့ကို တုပ်ချည်ဖွဲ့နှောင်ထားတဲ့ အကန့်အသတ်၊ အချုပ်အချယ်တိုင်းကို တို့ ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ ဒီအမြန်နှုန်း၊ အနှေးနှုန်း ကောင်းကင်ကျွမ်းဘားစတဲ့ အတတ်များကို တို့ အခု သင်ယူလေ့လာနေတာဟာ ဒီအတွက်ပဲ. . . ”

သူ၏တပည့်များသည် တစ်နေကုန် အပျံကျင့်ရာမှ ခြေကုန်တောင်ပံကျ၍ အိပ်ပျော်နေကြကုန်၏။ သူတို့သည် လေ့ကျင့် မှုကို လိုလိုလားလားဖြင့် နှစ်ခြိုက်ကြ၏။ လေ့ကျင့်ရာတွင် လျင်မြန်ခြင်းလည်းရှိ၍၊ စိတ်တက်ကြွခြင်းလည်း ရှိ၏။ လေ့ကျင့် ခြင်းသည် တတ်မြောက်လိုစိတ်ကို ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်စေ၏။ လေ့ကျင့်လေလေ၊ တတ်မြောက်ချင်လေလေ ဖြစ်ကြ၏။

သို့တစေလည်း စိတ်ဓာတ်၊ အကြံအစည်၊ အထင်အတွေး၊ အလိုဆန္ဒစသော နာမ်တရားများ၏ ပျံသန်းမှုသည်လည်း လေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ အမွှေးအတောင် ရုပ်တရားများ၏ ပျံသန်းမှုကဲ့သို့ပင် ဧကန် အရှိအမှန် ဖြစ်နိုင်သည်ကို တပည့်အား လုံးအနက် မည်သည့် တပည့်တစ်ကောင်တလေမျှ ဖလက်ချာစင်ရော် အပါအဝင် သက်ဝင်ယုံကြည်လာခြင်း မရှိသေးချေ။

"Your whole body, from wingtip to wingtip," Jonathan would say, other times, "is nothing more than your thought itself, in a form you can see. Break the chains of your thought, and you break the chains of your body, too . . ." But no matter how he said it, it sounded like pleasant fiction, and they needed more to sleep.

It was only a month later that Jonathan said the time had come to return to the Flock.

"We're not ready!" said Henry Calvin Gull. "We're not welcome! We're Outcast! We can't force ourselves to go where we're not welcome, can we?"

"We're free to go where we wish and to be what we are," Jonathan answered, and he lifted from the sand and turned east, toward the home grounds of the Flock.

There was brief anguish among his students, for it is the Law of the Flock that an Outcast never returns, and the Law had not been broken once in ten thousand years. The Law said stay; Jonathan said go; and by now he was a mile across the water. If they waited much longer, he would reach a hostile Flock alone.

"Well, we don't have to obey the law if we're not a part of the Flock, do we?" Fletcher said, rather self-consciously. "Besides, if there's a fight, we'll be a lot more help there than here."

ယောနသံက အခြားသောအခါများ၌ ပြောဆို သွန်သင်လေ့ရှိသည်မှာ “မင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အတောင်ဖျား တစ်ခုက အခြားအတောင်ဖျားအထိဟာ မင်းတို့မြင်သာအောင် အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်မျိုးနဲ့ ပေါ်နေရတဲ့ မင်းတို့ရဲ့စိတ်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားကြ။ မင်းတို့ရဲ့ နာမ်ခန္ဓာကို တုပ်နှောင်ခတ်ချည်ထားတဲ့ သံကြိုးတွေကို ဖြတ်တောက်လိုက်ရင် မင်း တို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကို တုပ်နှောင်ခတ်ချည်ထားတဲ့ သံကြိုးတွေဟာလည်း ပြတ်သွားတာပဲ. . .” ယောနသံကိုယ်တိုင် အမျိုးမျိုး အပြားပြားသော ပရိယာယ် နည်းဥပယ် အထွေထွေဖြင့် ရှင်းပြောသော်လည်း သူတို့အဖို့ နားဝင်ပီယံဖြစ်သော ပုံပြင်ဝတ္ထုကို ကြားနာနေရဘိသို့သာ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အိပ်ချိန်ကိုသာ ပို၍လိုလား၏။

နောက်တစ်လ ကြာလေသော် ယောနသံသည်. . .

“ကဲ. . . ငှက်အုပ်ဆီကို တို့ ပြန်သွားကြဖို့ အချိန်တန်ပြီ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အသင့်မဖြစ်သေးပါဘူး” ဟု ကယ်လ်ဗင်စင်ရော်က ဆို၏။ “ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့က ဆီးကြိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အကြဉ်ခံတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို လက်မခံမယ့်နေရာကို ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မလဲ”

“တို့ဟာ တို့ အလိုရှိတဲ့နေရာ ဘယ်နေရာကိုမဆို တို့ ပေါက်ရောက်နိုင်အောင် တို့ဟာ လွတ်မြောက်နေတယ်။ တို့ ဘာပဲဖြစ်ချင်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်အောင်လဲ တို့ လွတ်မြောက်နေတယ်”

ဤစကားများအဆုံးတွင် ယောနသံသည် သဲပြင်မှ အထက်သို့တက်၍ အရှေ့အရပ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် ငှက်အုပ်နေရာ မြေကြီးဘုံသို့ ပျံလေ၏။

တပည့်တို့၌ ခေတ္တခဏ စိတ်ဒုက္ခ ဖြစ်ရလေ၏။ ငှက်အုပ်၏ ထုံးစံအတိုင်း အကြဉ်ခံငှက်ဟူသည် ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လာခွင့် မရှိစေရဟူသော ဥပဒေကြီးတစ်ရပ် ရှိလေ၏။ နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းမျှအတွင်းတွင် ထိုဥပဒေသကို ကျူးလွန်သော အမှုဟူ၍ တစ်မှုသော်ပင် မဖြစ်ခဲ့ဖူး။ ဥပဒေက “ဒီမှာနေ” ဟု ဆို၏။ ယောနသံကမူ “ဒီမှာမနေနဲ့၊ ပြန်ကြ” ဟု ဆို၏။ ယခုဆိုလျှင် ယောနသံသည် ပင်လယ်ထဲ၌ တစ်မိုင်ခန့် ခရီးတွင်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့သာ ဤကဲ့သို့ မတင်မကျဖြစ်ကာ တုံ့ဆိုင်း နေကြလျှင် ဆရာယောနသံသည် ရန်လိုသောငှက်အုပ်တွင်းသို့ တစ်ကောင်တည်း ရောက်သွားရှာလိမ့်မည်။

“ကဲ. . . တို့တစ်တွေဟာ ငှက်အုပ်ထဲကငှက်တွေ မဟုတ်တော့တာမို့ ငှက်အုပ်ဥပဒေကို တို့ လိုက်နာဖို့မလိုဘူး။ လိုကြ သေးသလားကွ” ဟု ဖလက်ချာစင်ရော်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဆိုလိုက်၏။

“ဒီပြင် အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ ဟိုမှာများ ရန်ပဲဖြစ်ရင် တို့ ဒီမှာရှိနေတာထက် ဟိုမှာရှိနေတာက ဆရာ ယောနသံအဖို့ ပိုကောင်းတဲ့ အကူအညီဖြစ်လိမ့်မယ်”

And so they flew in from the west that morning, eight of them in a double-diamond formation, wingtips almost overlapping. They came across the Flock's Council Beach at a hundred thirty-five miles per hour, Jonathan in the lead, Fletcher smoothly at his right wing, Henry Calvin struggling gamely at his left. Then the whole formation rolled slowly to the right, as one bird...level ... to ... inverted ... to ... level, the wind whipping over them all.

The squawks and grockles of everyday life in the Flock were cut off as though the formation were a giant knife, and eight thousand gull-eyes watched, without a single blink. One by one, each of the eight birds pulled sharply upward into a full loop and flew all the way around to a dead-slow stand-up landing on the sand. Then as though this sort of thing happened every day, Jonathan Seagull began his critique of the flight.

"To begin with," he said with a wry smile, "you were all a bit late on the join-up..."

It went like lightning through the Flock. Those birds are Outcast! And they have returned! And that...that can't happen! Fletcher's predictions of battle melted in the Flock's confusion.

"Well, sure, O.K., they're Outcast," said some of the younger gulls, "but hey, man, where did they learn to fly like that?"

It took almost an hour for the Word of the Elder to pass through the Flock: Ignore them. The gull who speaks to an Outcast is himself Outcast. The gull who looks upon an Outcast breaks the Law of the Flock.

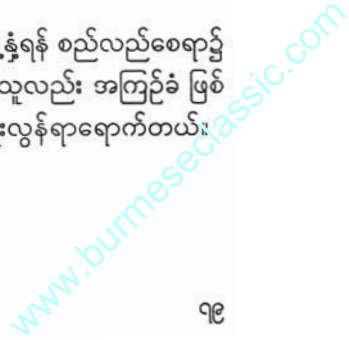
ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ယောနသံကို အမိလိုက်ကြလေ၏။ ထိုနေ့နံနက်တွင် ဦးရေအားဖြင့် ရှစ်ကောင်သည် အနောက် အရပ်မှ နန္ဒင်းမကင်း နှစ်ဆင့်ပုံစံဖြင့် ပျံသန်းသွားကြ၏။ တစ်ဦး၏ တောင်ပံများသည် အခြားတစ်ဦး၏ တောင်ပံများနှင့် အထက်အောက် ထိလုမတတ်ရှိ၏။ ငှက်အုပ်ညီလာခံ စည်းဝေးနေကျဖြစ်သော ကမ်းခြေသောင်ပေါ်သို့ တစ်နာရီလျှင် ၁၃၅ မိုင်နှုန်းဖြင့် ရောက်လာကြကုန်၏။ ဆရာယောနသံက ထိပ်ဆုံးက ခေါင်းဆောင်ပြု၍ ဖလက်ချာက သူ၏ လက်ယာဘက်တွင် ညက်ညောစွာ ပျံလျက်၊ ဟင်နရီကယ်လ်ဗင်က လက်ဝဲဘက်တွင် တပျော်တပါး။ ထိုငှက်စုသည် တစ်ကောင်တစ်စပ်တည်း ဖြစ်ဘိအလား လက်ယာဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လိုမ့်ချလိုက်၏။ ခုဆို . . . အလျားလိုက် တစ်ပြေးတညီတည်း။ ထိုမှ ပြောင်း ပြန် . . . ထိုမှ တစ်ပြေးတညီတည်းသို့ . . . သူတို့အားလုံးအပေါ်၌ လေထုသည် ကြာပွတ်ရိုက်သံကဲ့သို့ မြည်ဟည်းလျက်ရှိ၏။

အောက်သောင်ပြင်တွင် ရှိနေသော စင်ရော်ငှက်အုပ်ကြီး၏ တဂပ်ဂပ် တဂီဂီ ဟောင်ဟောင်ကျည်ကျည် မြည်တမ်းလျက် နိစ္စဓူဝ သွားလာလှုပ်ရှားနေမှု အစဉ်သန္တာန်ကြီးသည် အထက်ကောင်းကင်ယံရှိ ဤငှက်စုဟူသော ဓားမကြီးဖြင့် အဖြတ်ခံလိုက် ရဘိသကဲ့သို့ တိခနဲ ပြတ်တောက်သွား၏။ စင်ရော်မျက်စိပေါင်း ရှစ်ထောင်သည် မျက်တောင်တစ်ချက်မခတ်ဘဲ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေကြကုန်၏။ ယောနသံ၏ တပည့်များသည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် အထက်သို့ ထောင်လိုက် စက်ဝိုင်းပုံအပြည့် ပျံပြီးနောက် ငှက်အုပ်ကြီးကို ဝိုက်ပျံကာ သောင်ပြင်ပေါ်သို့ အနှေးပျံ ပျံလျက် ဖြုန်းခနဲ ဆင်းရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ယောနသံသည် ဤအဖြစ်မျိုးမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့နေကျအဖြစ်မျိုးမို့ ရိုးနေဟန်အသွင်အမူဖြင့် တပည့်များအပေါ် ဝေဖန်ချက် ထုတ်ခြင်း အလုပ်ကို စတင်လေသတည်း။ ယောနသံက လှောင်ပြုံးပြုံး၍ “ဦးဆုံး စပြောရမှာကတော့ မင်းတို့အားလုံးဟာ အုပ်စုအဖွဲ့မှာ နည်းနည်း နောက်ကျနေတယ် . . . ”

ဤငှက်စု ပြန်လာမှုသည် စင်ရော်ငှက်အုပ် လောကကြီးအဖို့ လျှပ်ပြက်၍ မိုးကြိုးပစ်လိုက်ဘိသို့ ဖြစ်၏။ ဟိုငှက်တွေဟာ အကြဉ်ခံတွေဟေ့။ သူတို့ ပြန်လာကြတယ်။ ဒါ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရန်ပွဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော ဖလက်ချာ၏ ဟောကိန်းမှာ ငှက်အုပ်ကြီး၏ ရုတ်ရက်ခတ်မှုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ စင်ရော်ငယ်အချို့က ဤသို့ဆို၏။ ‘အေး . . . ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ဟာ အကြဉ်ခံတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီလိုအပျံမျိုးကို ပျံတတ်အောင် သူတို့ ဘယ်များ သွားသင်ခဲ့ကြပါလိမ့်’

ငှက်အုပ်ကြီး၏ အကြီးအကဲထံမှ ဆင့်ဆိုလိုက်သော အမိန့်တော်ကို ငှက်အုပ်တစ်လျှောက်လုံး ပျံနှံ့ရန် စည်လည်စေရာ၌ တစ်နာရီနီးပါး ကြာ၏။ သူတို့ကို အရေးမစိုက်ကြနဲ့။ အကြဉ်ခံတစ်ဦးကို စကားပြောတဲ့စင်ရော်ဟာ သူလည်း အကြဉ်ခံ ဖြစ် လိမ့်မယ်။ အကြဉ်ခံတစ်ဦးကိုကြည့်တဲ့ စင်ရော်ဟာလည်း ငှက်အုပ်ကြီးရဲ့ ဥပဒေကို ဖောက်ချိုး ကျူးလွန်ရာရောက်တယ်။

Gray-feathered backs were turned upon Jonathan from that moment onward, but he didn't appear to notice. He held his practice sessions directly over the Council Beach and for the first time began pressing his students to the limit of their ability.

"Martin Gull!" he shouted across the sky. "You say you know low-speed flying. You know nothing till you prove it! **FLY!**"

So quiet little Martin William Seagull, startled to be caught under his instructor's fire, surprised himself and became a wizard of low speeds. In the lightest breeze he could curve his feathers to lift himself without a single flap of wing from sand to cloud and down again.

Likewise Charles-Roland Gull flew the Great Mountain Wind to twenty-four thousand feet, came down blue from the cold thin air, amazed and happy, determined to go still higher tomorrow.

Fletcher Seagull, who loved aerobatics like no one else, conquered his sixteen-point vertical slow roll and the next day topped it off with a triple cartwheel, his feathers flashing white sunlight to a beach from which more than one furtive eye watched.

Every hour Jonathan was there at the side of each of his students, demonstrating, suggesting, pressuring, guiding. He flew with them through night and cloud and storm, for the sport of it, while the Flock huddled miserably on the ground.

မီးခိုးရောင် အမွှေးအတောင်များနှင့်ပြီးသော ငှက်ကျောကုန်းအပေါင်းသည် ထိုအခိုက်မှစ၍ ယောနသံဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြကုန်၏။ သို့သော် ယောနသံကား သိလိုက်ဟန်မတူ။ သူသည် သူ့တပည့်များအား ထိုငှက်အုပ်ညီလာခံ ပရိသတ်ရှိနေသော သောင်ပြင်ပေါ်တွင်ပင် လေ့ကျင့်ခန်းများကို လုပ်ခိုင်း၏။ သူ့တပည့်များကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြရန် ဖိခိုင်းလေတော့၏။

“မာတင်စင်ရော်” ဟု သူ အော်ခေါ်လိုက်၏။ “အနှေးပျံ ပျံနည်းကို မင်းတတ်ပြီလို့ ပြောတယ်။ ခု မင်း သက်သေသက်ကန် မပြနိုင်ရင်တော့ မင်းပြောတာ အလကားပဲ။ ကဲ... ပျံပြစမ်းဟေ့”

ထိုအခါ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေတတ်သော မာတင်စင်ရော်ငယ်လေးသည် ဆရာ၏ အကြိမ်းအမောင်းကိုခံရ၍ လန့်ဖျပ်ပြီး ပျံပြလေရာ သူ့ကိုယ်သူပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အနှေးပျံတတ်သည့်အရာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်လေ၏။ လေပြည်လေညင်းအနုဆုံးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ကာ သူသည် တောင်ပံတစ်ချက်မျှ မခတ်ဘဲ အတောင်များကို ကိုင်းညွတ်လျက်သာ သဲပြင်မှတိမ်များသို့ သူ့ကိုယ်သူပင် ပင့်မ တွန်းတင်နိုင်၏။ တိမ်များမှ သဲပြင်သို့ ပြန်အဆင်းတွင်လည်း ဤနည်းတူ အံ့ဖွယ်သရဲ။

ထိုအလားတူပင် ချားရော်လင် စင်ရော်လည်း တောင်လေကြီးကိုစီး၍ ပေနှစ်သောင်းလေးထောင် အမြင့်သို့တက်ကာ လေအေးကျဲကျဲထဲမှ ကိုယ်အသားများပင် ဖျော့တော့တော့ ပြာတာတာဖြစ်လျက် ပြန်ဆင်းလာ၏။ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နက်ဖြန်ခါ ထိုထက်မြင့်အောင် ပျံပြဦးမည်ဟု စိတ်တင်း၍ ဆုံးဖြတ်၏။

ကောင်းကင်ဘားကျွမ်း အတတ်ကို သူများတကာထက် ပို၍မြတ်နိုးသော ဖလက်ချာ စင်ရော်သည် ၁၆ ကြိမ် လှိမ့်ရသော ထောင်လိုက် အနှေးလှိမ့်ဆင်းပုံကို အောင်မြင်စွာ ပျံပြနိုင်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အချို့ပေါ် သကာလောင်းသကဲ့သို့ လှည်းဘီးသဏ္ဍာန် ကျွမ်းသုံးပြန်ပင် ထိုးပြလိုက်သေး၏။ သို့ ထိုးပြရာတွင် သူသည် သူ့အတောင်အမွှေးများဖြင့် နေရောင်ကိုထင်ဟပ်၍ အောက်သောင်ပြင်ပေါ်သို့ လျှပ်ရောင်ပြက်ချ၏။ သောင်ပြင်ပေါ်မှလည်း တစ်စုံထက် ပိုများသော မျက်စိအချို့သည် အထက်သို့ တိတ်တခိုး လှမ်းကြည့်ကြကုန်၏။

ယောနသံသည် နာရီတိုင်း၊ နာရီတိုင်း၌ သူ့တပည့်တစ်ကောင်စီ၏ နံဘေးတွင် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပျံ၍ စံပြုလုပ်ခြင်း၊ အကြံပေးခြင်း၊ ဖိခိုင်းခြင်း၊ လမ်းညွှန်ခြင်းပြုလျက် ရှိ၏။ သူသည် သူ့တပည့်များနှင့်အတူ ညဉ့်အခါလည်း ပျံလျက်၊ တိမ်များကိုလည်း ဖောက်ထွင်းလျက်၊ လေမုန်တိုင်းများကိုလည်း ကျော်နင်းလျက် ရှိ၏။ ထိုစဉ်အခါ ငှက်အုပ်ကြီးသည် မြေကြီးတွင် အထိတ်တလန့်၊ အပြတ်အသိပ်၊ ကသောကရာ တိုးကြိတ်နေကြကုန်၏။ ဆင်းရဲဘိတောင်း။

When the flying was done, the students relaxed in the sand, and in time they listened more closely to Jonathan. He had some crazy ideas that they couldn't understand, but then he had some good ones that they could.

Gradually, in the night, another circle formed around the circle of students—a circle of curious gulls listening in the darkness for hours on end, not wishing to see or be seen of one another, fading away before daybreak.

It was a month after the Return that the first gull of the Flock crossed the line and asked to learn how to fly. In his asking Terrence Lowell Gull became a condemned bird, labeled Outcast; and the eighth of Jonathan's students.

The next night from the Flock came Kirk Maynard Gull, wobbling across the sand, dragging his left wing, to collapse at Jonathan's feet. "Help me," he said very quietly, speaking in the way that the dying speak. "I want to fly more than anything else in the world..."

"Come along then," said Jonathan. "Climb with me away from the ground, and we'll begin."

"You don't understand. My wing. I can't move my wing."

"Maynard Gull, you have the freedom to be yourself, your true self, here and now, and nothing can stand in your way. It is the Law of the Great Gull, the Law that Is."

အပျံ့သင်အလုပ် ပြီးစီးသောအခါ တပည့်များသည် သံပြင်သို့ဆင်းသက်၍ အနားယူကြ၏။ ယောနသံ ပြောဆိုသော စကားများကို သူတို့သည် တစ်နေ့တခြား ပို၍ ဂရုတစိုက် နားထောင်လာကြ၏။ တပည့်များသည် ယောနသံ ပြောသော ကြောင်တက်တက် အချို့စကားအချက်များကို နားမလည်နိုင်ကြသော်လည်း အချို့စကားများကိုမူ ကောင်းစွာ နားလည်၍ တန်ဖိုးထားကြ၏။

ထို့နောက် ညအခါ၌ ဆရာယောနသံ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်ရှိသော တပည့်ငှက်ပိုင်းသည် တစ်စတစ်စ တစ်ပိုင်းမှ နှစ်ပိုင်းဖြစ်လာ၏။ ဒုတိယပိုင်းသည်ကား တခြားမဟုတ်၊ မှောင်ကြီးထဲတွင် လာရောက်ကြပြီး အချင်းချင်း ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်၊ အမြင်လည်း မခံချင်ဘဲ တိတ်တခိုး ကြာမြင့်စွာ နားထောင်ကြပြီးနောက် မိုးမသောက်မီ တဖြည်းဖြည်း အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိသော (ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ) ငှက်တချို့များပေတည်း။

ယောနသံ၏ ပြည်တော်ပြန်နောက်ပိုင်း တစ်လအကြာတွင် ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ ငှက်တစ်ကောင်သည် ကြားနေမျဉ်းကို ဖြတ်ကျော်၍ ယောနသံထံ ပျံခြင်းအတတ်ကို လေ့လာသင်ယူလိုကြောင်းဖြင့် ခယဝပ်တွားလာ၏။ တဲရင့်လိုးဝဲလ်စင်ရော်ပင် ဖြစ်၏။ ငှက်အုပ်သည် သူ့အား ရှုတ်ချခြင်း၊ အကြဉ်ခံတံဆိပ်ခတ်ခြင်း ပြု၏။ သူသည် ယောနသံ၏ ရှစ်ကောင်မြောက် တပည့်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ညတွင် ငှက်အုပ်ကြီးအတွင်းမှ ကတ်မေးနစ်စင်ရော်သည် သူ့လက်ဝဲဘက် တောင်ပံကို တရွတ်ဆွဲလျက် ထိုယိမ်းဤယိုင်ဖြင့် သောင်ပြင်ကိုဖြတ်ကျော်၍ ယောနသံ၏ခြေရင်းတွင် ပြိုလဲဝပ်ဆင်းကာ သေလုမြောပါး အသံမျိုးဖြင့် “ကယ်တော်မူပါခင်ဗျာ။ ပျံခြင်းအတတ်ထက် ကျွန်တော် ပိုပြီးလိုချင်တာ တခြား ဘာမှမရှိပါဘူး” ဟု တိုးတိုးလေးပြော၏။

ယောနသံက ဤသို့ သူ့အားပြော၏။ “ဒီလိုဆို လိုက်ခဲ့. . .။ ငါနဲ့အတူ မြေကြီးမှအပေါ်သို့ တက်လိုက်ခဲ့။ ငါတို့ စ, ပျံကြရအောင်”

“ဆရာ. . . ဆရာ မသိသေးဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်အတောင်၊ ကျွန်တော် ဒီအတောင်ကို လှုပ်လို့မရဘူး”

“မေးနစ်စင်ရော်၊ မင်းဟာမင်းပဲ ဖြစ်နိုင်အောင်၊ မင်းဟာ မင်းကိုယ်အစစ် ဖြစ်နိုင်အောင် ဒီမှာ အခု လွတ်မြောက်နေပြီကော။ မင်းရဲ့လမ်းပေါ်မှာ မင်းကို ဘာကမျှ တားဆီးခြင်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူးကွ။ ဒါဟာ မဟာစင်ရော်ကြီးရဲ့ နိယာမဥပဒေပဲ တကယ်ကိုရှိတဲ့ ဥပဒေကွ”

"Are you saying I can fly?"

"I say you are free."

As simply and as quickly as that, Kirk Maynard Gull spread his wings, effortlessly, and lifted into the dark night air. The Flock was roused from sleep by his cry, as loud as he could scream it, from five hundred feet up: "I can fly! Listen! **I CAN FLY!**"

By sunrise there were nearly a thousand birds standing outside the circle of students, looking curiously at Maynard. They didn't care whether they were seen or not, and they listened, trying to understand Jonathan Seagull.

He spoke of very simple things—that it is right for a gull to fly, that freedom is the very nature of his being, that whatever stands against that freedom must be set aside, be it ritual or superstition or limitation in any form.

"Set aside," came a voice from the multitude, "even if it be the Law of the Flock?"

"The only true law is that which leads to freedom," Jonathan said. "There is no other."

"How do you expect us to fly as you fly?" came another voice. "You are special and gifted and divine, above other birds."

“ကျွန်တော် အခု ပျံနိုင်ပြီလို့ ပြောနေတာလား ခင်ဗျာ”
မင်း လွတ်မြောက်နေပြီလို့ ငါပြောနေတာ”

ရုတ်ခြည်းပင် မေးနဒ်စင်ရော်သည် တောင်ပံများကိုဖြန့်လျက် ညအမှောင်၏ လေထုထဲသို့ တက်လေ၏။ သူသည် အမြင့်ပေငါးရာမှ တစ်အားကုန် ဤသို့ ဟစ်ကြွေးလိုက်၏။

“ငါ ပျံနိုင်ပြီ။ ဟေ့ နားထောင်ကြစမ်း။ ငါ ပျံနိုင်သဟေ့”။ အောက်မှငှက်အုပ်ကြီးသည် ဤ သူ့အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြ၏။

ငှက်အုပ်ထဲမှ ငှက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ယောနသံရှိရာသို့ တစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စ လာရောက်နေကြ၏။ နေထွက် ချိန်ရောက်သော် တပည့်များ ဝိုင်းရပ်နေသော စက်ဝိုင်းအပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည်တွင် စင်ရော်ပေါင်း တစ်ထောင်နီးပါးရှိ၏။ သူတို့သည် မေးနဒ်စင်ရော်ကို မယုံနိုင်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ကို အခြားစင်ရော်များ မြင်သွားကြမည်ကိုလည်း သူတို့ မကြောက်ကြတော့။ ယောနသံစင်ရော်၏ စကားများကိုလည်း နားလည်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေကြကုန်၏။

ယောနသံသည် အလွန်တရာမှ ရိုးရိုးစင်းစင်းဖြစ်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောဆို၏။

“စင်ရော်တစ်ကောင်အဖို့ ပျံခြင်းအတတ်ပညာဟာ လျော်ကန်တဲ့ အတတ်ပဲ။ စင်ရော်မျိုးရဲ့ သဘာဝ အစစ်အမှန်ဟာ လွတ်မြောက်ခြင်းတရားပဲ။ အဲဒီ လွတ်မြောက်ခြင်းကို ဆန့်ကျင်တဲ့အရာဟူသရွေ့ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အယူသီးမှုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချုပ်အချယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထုံးတမ်းအရ စည်းစနစ်လေ့ အမူအရာ အပြုအကျင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အသွင်ဘယ်ပုံနဲ့ ရှိနေတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပယ်ချစွန့်ပစ်ရမယ်”

“ပယ်ချ စွန့်ပစ်ရမယ်” ငှက်အုပ်စုထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာ၏။ ငှက်အုပ်ကြီးရဲ့ ဥပဒေဖြစ်နေလည်းပဲ ဒီလိုပဲ လုပ် ရမှာလား”

ယောနသံက ဤသို့ ဖြေကြား၏။ “လွတ်မြောက်ရေးသို့ ပို့ဆောင်တဲ့ ဥပဒေသာ တစ်ခုတည်းသော ဥပဒေအစစ် ဖြစ် တယ်ကွ။ ဒါကလွဲလို့ တခြား ဥပဒေအသစ် မရှိ”

အခြားအသံတစ်သံကလည်း ဤသို့ ဆိုသေး၏။ “ကျုပ်တို့လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ပျံနိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ပြော နိုင်သလဲ။ ခင်ဗျားဟာ တခြားစင်ရော်တွေထက် ပိုပြီး ထူးခြားတယ်။ ပါရမီလည်း ရှိတယ်။ နတ်ဒေဝါမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ တခြားငှက်တွေထက်လည်း မြတ်တယ်”

"Look at Fletcher! Lowell! Charles-Roland! Judy Lee! Are they also special and gifted and divine? No more than you are, no more than I am. The only difference, the very only one, is that they have begun to understand what they really are and have begun to practice it."

His students, save Fletcher, shifted uneasily. They hadn't realized that this was what they were doing.

The crowd grew larger every day, coming to question, to idolize, to scorn.

ဒီလိုဆို ဖလက်ချာ၊ လိုးဝဲလ်၊ ချာရိုလင် စင်ရော်တို့ကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ သူတို့ကိုလည်း ထူးတယ်၊ မြတ်တယ်၊ ပါရမီရှိ တယ်လို့ ဆိုဦးမှာလား။ စင်စစ်တော့ သူတို့ဟာ ကျုပ်လို၊ ခင်ဗျားတို့လိုပါပဲ။ ဘာမှ ပိုမထူးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့သူတို့မှာ ခြားနား ချက် တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ တစ်ခုတည်းဆိုမှ တစ်ခုတည်းပဲ။ အဲဒီခြားနားချက်ကတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ စင်စစ် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ စ၊နားလည်ကြပြီး အဲဒီ နားလည်တဲ့ဟာကိုလည်း သူတို့ဟာ စ၊ပြီး လက်တွေ့ ကျင့်သုံးနေကြ တယ်”

ဖလက်ချာစင်ရော်မှတစ်ပါး အခြားစင်ရော်အားလုံးသည် နေမထိထိုင်မသာ၊ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်ကုန်၏။ သူတို့ လုပ် ကိုင်လာခဲ့ကြသမျှ အားလုံးသည် ဤသည်မှာလွဲ၍ တခြား ဘာမျှမဟုတ်ပါကလားဟု သူတို့ ခုမှ သဘောပေါက်ကြ ကုန်၏။

ငှက်များသည် အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလာ၍ မေးခြင်း၊ ကြည်ညိုခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်း လုပ်ကြ ကုန်၏။

ဒီလို ပျံပုံ ပျံနည်းတွေဟာ
သိသူဖော်စား၊ မသိသူ ကျော်သွားဆိုသလို
သိတဲ့သူ ဘယ်သူမဆို ဖော်စားနိုင်အောင်
တစ်သက်လုံး ရှိနေတာပဲ။

မေ့ရင်

"They are saying in the Flock that if you are not the Son of the Great Gull Himself," Fletcher told Jonathan one morning after Advanced Speed Practice, "then you are a thousand years ahead of your time."

Jonathan sighed. The price of being misunderstood, he thought. They call you devil or they call you god. "What do you think, Fletch? Are we ahead of our time?"

A long silence. "Well, this kind of flying has always been here to be learned by anybody who wanted to discover it; that's got nothing to do with time. We're ahead of the fashion, maybe. Ahead of the way that most gulls fly."

"That's something," Jonathan said, rolling to glide inverted for a while. "That's not half as bad as being ahead of our time."

It happened just a week later. Fletcher was demonstrating the elements of high-speed flying to a class of new students. He had just pulled out of his dive from seven thousand feet, a long gray streak firing a few inches above the beach, when a young bird on its first flight glided directly into his path, calling for its mother. With a tenth of a second to avoid the youngster, Fletcher Lynd Seagull snapped hard to the left, at something over two hundred miles per hour, into a cliff of solid granite.

It was, for him, as though the rock were a giant hard door into another world. A burst of fear and shock and black as he hit, and then he was adrift in a strange strange sky, forgetting, remembering, forgetting; afraid and sad and sorry, terribly sorry.

တစ်နံနက်တွင် အထက်တန်း အမြင့်ပုံပုံ လေ့ကျင့်ခန်းပြီး၍ ဖလက်ချာက ယောနသံအား ဤသို့ပြော၏။

“ခင်ဗျားဟာ မဟာစင်ရော်ကြီးရဲ့ သားတော် ဟုတ်ရင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ခေတ်ရှေ့ရောက်နေတဲ့ စင်ရော် ဖြစ်ရမယ်လို့ ငှက်အုပ်ထဲမှာ တီးတိုးပြောနေကြတာ ကြားခဲ့ရတယ်”

ယောနသံသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ “ဒါဟာ နားမလည်မှုရဲ့ ဘေးဒဏ် အပြစ်ဆိုးထင်ပါရဲ့။ ပင်လယ်စင်ရော်တွေဟာ အက်သားပဲ။ သူတို့ဟာ မလိုတစ်မျိုး၊ လိုတစ်မျိုးကွ။ လိုရင် သူတို့က မင်းကို ဘုရားလို့ သမုတ်ကြမယ်။ မလိုရင် မာရ်နတ်လို့ ခေါ်ကြပြန်တယ်။ ဖလက်ချာ၊ မင်းရော ဘယ်လိုထင်သလဲ။ တို့ဟာ ခေတ်ရှေ့ ရောက်နေကြသလား”

အတော်ကြာကြာ အသံတိတ်နေပြီးမှ ဖလက်ချာက ဤသို့ဖြေကြား၏။ “ဒီလို ပျံပုံပျံနည်းမျိုးတွေဟာ သိသူဖော်စား၊ မသိသူကျော်သွား ဆိုသလို၊ သိတဲ့သူ ဘယ်သူမဆို ဖော်စားနိုင်အောင် တစ်သက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ အချိန်အခါ ခေတ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ အများကြိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ဖက်ရှင်ရဲ့ ရှေ့ရောက်နေမှုသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ စင်ရော်အများစု ပျံပုံ ပျံနည်းရဲ့ ရှေ့ရောက်နေမှုပေါ့”

ယောနသံသည် ခဏမျှ ပက်လက်လျှောချရန် လှိုမ့်လိုက်ပြီးလျှင် ဤသို့ပြော၏။ “အေး. . . ဒါလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ရယ်၊ ခေတ်ရဲ့ရှေ့ ရောက်နေတယ် ဆိုတာလောက်တော့ မဆိုးဘူးပေါ့”

နောက် ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်အကြာတွင် ဤသို့ဖြစ်၏။ အမြန်ပျံပုံပျံနည်း၏ မဟာဘုတ် အချက်များကို တပည့် အသစ်တစ်စုအား လက်တွေ့လုပ်ပြနေစဉ်တွင် ဖြစ်၏။ ဖလက်ချာသည် ပေ ခုနစ်ထောင်အမြင့်မှ ထောင်လိုက် ခိုင်ဗင်ထိုးချရာမှ ရရှိသော အဟုန်အရှိန်ဖြင့် မီးခိုးရောင်အဆင်းရှိ ကျည်ဆန်တစ်ဆန်ပမာ သောင်ပြင်အထက် လက်မအနည်းငယ် အမြင့်တွင် အလျားလိုက်ပျံနေစဉ် ငှက်သူငယ်တစ်ကောင်သည် အမေ အမေဟု တစာစာအော်လျက် ဖလက်ချာ၏ လမ်းကြောင်းထဲသို့ တိုက်ရိုက်ကြီး ဝင်ရောက်လာ၏။ ဖလက်ချာအဖို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရန် တစ်စက္ကန့်၏ ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့အချိန်သာ ရလိုက်၏။ ဖလက်ချာသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်နှစ်ရာကျော်နှုန်းဖြင့် ပျံလျက်သားဖြစ်နေရာမှ လက်ဝဲဘက်သို့ယူ၍ တိမ်းရှောင်လိုက်ရာ လိပ်သဲကျောက်ဖြင့် အတိပြီးသော ကမ်းပါးပြတ်တစ်ခုကို ဝင်တိုးမိလေ၏။

သူ့အဖို့ ကမ်းပါးပြတ်သည် အခြားသော ဘုံတစ်ခု၏ အဝတွင်ရှိသော မဟာရုံတံခါးကြီးနယ် ဖြစ်၏။ ဝင်တိုးမိသောအခိုက်၌ ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ မှောင်ခြင်း၊ မည်းခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူသည် ထူးဆန်းသော ကောင်းကင်ပြင်တစ်မျိုးတွင် မေ့တစ်ခါ၊ သိတစ်လှည့်ဖြင့် လွင့်မော့လျက် ရှိ၏။ စိုးရွံ့ခြင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

The voice came to him as it had in the first day that he had met Jonathan Livingstone Seagull.

"The trick, Fletcher, is that we are trying to overcome our limitations in order, patiently. We don't tackle flying through rock until a little later in the program."

"Jonathan!"

"Also known as the Son of the Great Gull," his instructor said dryly.

"What are you doing here? The cliff! Haven't I . . . didn't I . . . die?"

"Oh, Fletch, come on. Think. If you are talking to me now, then obviously you didn't die, did you? What you did manage to do was to change your level of consciousness rather abruptly. It's your choice now. You can stay here and learn on this level—which is quite a bit higher than the one you left, by the way—or you can go back and keep working with the Flock. The Elders were hoping for some kind of disaster, but they're startled that you obliged them so well."

"I want to go back to the Flock, of course. I've barely begun with the new group!"

"Very well, Fletcher. Remember what we were saying about one's body being nothing more than thought itself. . .?"

Fletcher shook his head and stretched his wings and opened his eyes at the base of the cliff, in the center of the whole Flock assembled. There was a great clamor of squawks and screeches from the crowd when first he moved.

"He lives! He that was dead *lives!*"

ယောနသံနှင့် သူ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသည့်နေ့၌ သူ့ကြားခဲ့ရသော အသံကိုပင် ယခု ပြန်ကြားရ၏။ “တို့အလုပ်ရဲ့ အထာက ဒီလိုကွ။ တို့ဟာ တို့ရဲ့ အကန့်အသတ် အချုပ်အချယ်တွေကို ကျော်နင်းနိုင်အောင် သေသေချာချာ အစီအစဉ်နဲ့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကြိုးစားရတာ။ သင်တန်းအစီအစဉ်ရဲ့ နောက်ပိုင်းအဆင့်ကို မရောက်ခင် ခုလို စောစောပိုင်းမှာ ကျောက်ဆောင်ကို ဖောက်ပြီးပျံတဲ့ အတတ်မျိုးကို တို့ စမ်းကြည့်လေ့ကြည့်ထ မရှိဘူး”

“ဟော... ဆရာယောနသံပါလား”

“မဟာစင်ရော်ကြီးရဲ့ သားတော်လို့လည်း ခေါ်ကြပါသေးတယ်ဗျာ” ဟု သူ့ဆရာ ယောနသံက ခပ်တည်တည်ပင် ခန့်လိုက်သေး၏။

“ဆရာ... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ။ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်လေ။ ကျွန်တော် မသေ... သေ... သေ... သေဘူးလား။ သ... သ... သေပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အို... ဖလက်ချာရယ်၊ လာစမ်းပါ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ မင်း အခု ငါ့ကို စကားပြောနေတယ် မဟုတ်လား။ ပြောနေရင် မင်းမသေဘူးဆိုတာ အရှင်းသားပဲ။ ကဲ... ပြောစမ်း၊ မင်း သေသွားသလား၊ တကယ်စင်စစ် ဖြစ်ပျက်သွားတာ၊ မင်း တကယ်လုပ်လိုက်တာက မင်းရဲ့ သိစိတ်အဆင့်ကို မင်း ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပဲ။ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်ပေါ့။ ကဲ... အခု မင်းအတွက် ရွေးစရာနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီအဆင့်မှာပဲ ဆက်နေပြီး ပညာဆည်းပူးမလား။ (စကားအလျဉ်းသင့်လို့ ဒီအဆင့်ဟာ မင်းထွက်လာခဲ့တဲ့ အဆင့်ထက် နည်းနည်းမြင့်တယ်။) ဒါမှမဟုတ်ရင် ပြန်သွားပြီး ငှက်အုပ်နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်ပေါ့။ ငှက်အုပ်ရဲ့ အကြီးအကဲတွေကတော့ မင်းကို ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့ပါစေလို့ တောင့်တနေကြလေရဲ့။ ခု မင်း လုပ်လိုက်တာက သူတို့ကို ကျေးဇူးပြုလွန်သွားလို့ သူတို့တောင် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်”

“ကျွန်တော် ငှက်အုပ်ဆီကိုပဲ ပြန်သွားချင်တာပေါ့။ ဒါပေတဲ့ တပည့်သစ်တွေကို သင်ကြားပေးခါစပဲ ဖြစ်နေသေးတော့...”

“ကောင်းပြီ၊ ဖလက်ချာ။ တို့ပြောပြောနေတဲ့ စကား ‘ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဘာမှမဟုတ်၊ စိတ်အကြံအစည် နာမ်တရားပဲ ဖြစ်တယ်’ ဆိုတာကို မြဲမြံမှတ်ထားနော်...”

ဖလက်ချာသည် သူ့ဦးခေါင်းကိုခါလျက် သူ့တောင်ပံများကိုဖြန့်၍ မျက်စိများကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ သူသည် ကမ်းပါးစောက်၏ အောက်ခြေရှိ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် စုဝေးပြီးသား ဖြစ်နေသော ငှက်အုပ်ကြီး၏ဗဟို၌ လားလားရပ်လျက် သား ဖြစ်နေ၏။ သူက ပထမစ၍ လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ တဂိဂိ၊ တဂတ်ဂတ် ပဲ့တင်ထပ်သော အသံကြီး ဖြစ်လာ၏။

“သူ အသက်ရှင်နေတယ်ဟေ့။ သေပြီးတဲ့သူ အသက်ပြန်ရှင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

"Touched him with a wingtip! Brought him to life! The Son of the Great Gull!"

"No! He denies it! He's a devil! DEVIL! Come to break the Flock!"

There were four thousand gulls in the crowd, frightened at what had happened, and the cry DEVIL! went through them like the wind of an ocean storm. Eyes glazed, beaks sharp, they closed in to destroy.

"Would you feel better if we left, Fletcher?" asked Jonathan.

"I certainly wouldn't object too much if we did . . ."

Instantly they stood together a half-mile away, and the flashing beaks of the mob closed on empty air.

"Why is it," Jonathan puzzled, "that the hardest thing in the world is to convince a bird that he is free, and that he can prove it for himself if he'd just spend a little time practicing? Why should that be so hard?"

Fletcher still blinked from the change of scene. "What did you just do? How did we get here?"

"You did say you wanted to be out of the mob, didn't you?"

"Yes! But how did you . . ."

"Like everything else, Fletcher. Practice."

“သူ့ကို အတောင်ဖျားနဲ့ တို့လိုက်သတဲ့။ သူ့ကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်လိုက်သတဲ့။ မဟာစင်ရော်ကြီးရဲ့ သားတော်တဲ့ဟေ့”

“မဟုတ်ပြန်ဘူးတဲ့။ သူက ငြင်းပြန်သဟေ့။ သူဟာ မာရ်နတ်ဟေ့၊ မာရ်နတ်ဟေ့။ ငှက်အုပ်ကိုဖျက်ဆီးဖို့ လာတာ ဟေ့”

ငှက်အုပ်ကြီးတွင် စင်ရော်ပေါင်း လေးထောင်ရှိ၏။ ဖလက်ချာ၏အဖြစ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြ၏။ မာရ်နတ်ဟေ့ဟု အော်လိုက်ကြသော အသံကြီးသည် သမုဒ္ဒရာတစ်ခုမှ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးနှင့် တူဘိ၏။ ငှက်တို့သည် ချော်လောင်းထား သည့်ပမာ ပြောင်လက်နေသော မျက်စိများဖြင့်၊ စူးရှထက်မြက်နေသော နှုတ်သီးများဖြင့် သူတို့ကို ချေမှုန်းပစ်ရန် ပိုင်းအံ့ လာကြ၏။

“တို့ ထွက်သွားရင် မကောင်းလား။ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးလားဖလက်ချာ” ဟု ယောနသံက မေးလိုက်ရာ . . .

“ကျွန်တော် ကန့်ကွက်စရာ မရှိလှပါဘူး” ဟု ဖလက်ချာက ဖြေ၏။

တစ်မဟုတ်ချင်းပင် သူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ကောင်သည် မိုင်ဝက်ခန့်အဝေးတွင် အတူတူ ရပ်လျက်သားဖြစ်နေ၏။ ငှက်အုပ် ၏ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်သော နှုတ်သီးများသည် လေဟာပြင် ဟင်းလင်းကိုသာ ပိုင်းအံ့မိကြကုန်၏။

ယောနသံသည် သူ့ကြံရာမရအောင် ဖြစ်နေသည့် သူ့ပဟေဠိကို ဤသို့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေ၏။ “ငှက်တစ်ထောင်ကို မင်းဟာ လွတ်မြောက်နေပြီ။ ဒါ ဟုတ်မဟုတ်ကိုလည်း မင်းကိုယ်တိုင် အချိန်အနည်းငယ် စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ပြီး စစ်ဆေးနိုင် တာပဲလို့ ယုံလာအောင် ပြောရတဲ့အလုပ်ဟာ ဘာကြောင့် ကမ္ဘာမှာ အခက်ဆုံးအလုပ် ဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် တောင် ခက်နေရတာလဲ”

ဖလက်ချာမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ရှုခင်းပြောင်းသွားသည်ကို မျက်စိ ကလယ်ကလယ်နှင့် အံ့ဩလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

“ဆရာ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာကြတာလဲ”

“ငှက်အုပ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေချင်လိုက်တာလို့ မင်းပဲ ခုနက တောင့်တလိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေသိ ဘယ်လိုဆရာ . . .”

“ဖလက်ချာရယ်၊ အခါတိုင်းလိုပေါ့။ လေ့ကျင့်ရင် ဖြစ်တာချည်းပေါ့ကွ”

www.burmeseclassic.com

ဘာကိုမဆို အမြင် အသိနဲ့သာ မဟုတ်ဘဲ
ပညာသိနဲ့ နားလည်ဖို့ မြင်အောင်ကြည့်၊
မင်းကိုယ်တိုင် သိနဲ့ပြီးသားဟာ ဘာလဲဆိုတာကို
တွေ့အောင်ရှာကြည့်။

ဗမာ့စတီရှင်

By morning the Flock had forgotten its insanity, but Fletcher had not. "Jonathan, remember what you said a long time ago, about loving the Flock enough to return to it and help it learn?"

"Sure"

"I don't understand how you manage to love a mob of birds that has just tried to kill you."

"Oh, Fletch, you don't love that! You don't love hatred and evil, of course. You have to practice and see the real gull, the good in every one of them, and to help them see it in themselves. That's what I mean by love. It's fun, when you get the knack of it.

"I remember a fierce young bird, for instance, Fletcher Lynd Seagull, his name. Just been made Outcast, ready to fight the Flock to the death, getting a start on building his own bitter hell out on the Far Cliffs. And here he is today building his own heaven instead, and leading the whole Flock in that direction."

မိုးသောက်လေလျှင် ငှက်အုပ်သည် သူတို့၏ အရူးအနှမ်းဖြစ်ခဲ့ပုံကို မေ့သွားလေပြီ။ သို့သော် ဖလက်ချာမူ မမေ့။ “ဆရာယောနသံ မှတ်မိသေးသလား။ ဆရာပြောခဲ့တာတော့ ကြာလှပါပြီ။ ငှက်အုပ်ဆီကို ပြန်သွားပြီး အပျံတတ်လာကြရအောင် သင်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒမျိုး ပေါ်လာသည်အထိ ငှက်အုပ်အပေါ် မေတ္တာပွားရမယ် ဆိုတာလေ”

“အေး... မှတ်မိသားပဲ”

“ဆရာ့ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ငှက်အုပ်ကို ဆရာက ဘယ်လိုပြန်ပြီး ချစ်မေတ္တာထားနိုင်အောင် လုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်ဘူး”

“အို... ဖလက်ချာရယ်။ မင်းဟာ ဒါတွေကိုပဲ မချစ်ရမှာ၊ မစွဲလမ်းရမှာကွ။ မုန်းတီးခြင်းဆိုတာနဲ့ မကောင်းမှုဆိုတာတွေကို ချစ်မနေရဘူး။ စွဲလမ်းမနေရဘူး။ မင်းဟာ စင်ရော်အစစ်အမှန်ကို မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်။ မြင်အောင် အားထုတ်ပြီး ကြည့်ရမယ်။ စင်ရော်တိုင်း၊ စင်ရော်တိုင်းရဲ့ အတွင်းသန္တာန်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အကောင်းတွေကို မင်း မြင်အောင်ကြည့်နိုင်ဖို့ အားထုတ်ရမယ်။ ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအကောင်းတွေကို မြင်လာကြရအောင် သူတို့ကို မင်း အကူအညီ ပေးရမယ်။ မေတ္တာတရားဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလို့ ငါ ဆိုလိုတာပဲ။ မေတ္တာတရားရဲ့ အထာကို မင်းသိလာရင် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာကွ့။”

“သာဓကလေးတစ်ခု ပြောရမယ်ဆိုရင် အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ငှက်ငယ်လေးတစ်ကောင်ကို ငါ မှတ်မိနေသေးတယ်။ သူ့နာမည်က ဖလက်ချာစင်ရော်တဲ့။ အကြည့်ခံဖြစ်တာ မကြာလှသေးဘူး။ ပူပူနွေးနွေး အပယ်ခံတစ်ကောင်ပဲ ဆိုပါတော့။ သူ့သေတဲ့အထိ ငှက်အုပ်ကို ပြန်တိုက်မယ်ဆိုပြီး အံတခဲခဲနဲ့ ရန်စစ်ပြိုင်ဖို့ အသင့်ပေါ့။ ဝေးလံလှတဲ့ ကမ်းပါးစောက်များပေါ်မှာ ခါးသည်းလှတဲ့ သူငယ်တို့ကို သူစဆောက်ပြီး နေလိုက်ရာက ဟော... ခုဆို ဒီနေ့၊ ဒီနေရာမှာ သူဟာ သူ့ရဲ့ချမ်းမြေ့ရိပ်မြို့ကို ဆောက်နေရက်သား ဖြစ်နေပြီ။ ငှက်အုပ်တစ်အုပ်လုံးကိုလည်း အဲဒီ ချမ်းမြေ့ရိပ်မြို့ဆီဘက်ကို လမ်းညွှန်ပြီး အောင်နေရက်သား ဖြစ်နေပါပကော”

www.burmeseclassic.com

Fletcher turned to his instructor, and there was a moment of fright in his eye. "Me leading? What do you mean, me leading? You're the instructor here. You couldn't leave!"

"Couldn't I? Don't you think that there might be other flocks, other Fletchers, that need an instructor more than this one, that's on its way toward the light?"

"Me? Jon, I'm just a plain seagull, and you're..."

"...the only Son of the Great Gull, I suppose?" Jonathan sighed and looked out to sea. "You don't need me any longer. You need to keep finding yourself, a little more each day, that real, unlimited Fletcher Seagull. He's your instructor. You need to understand him and to practice him."

A moment later Jonathan's body wavered in the air, shimmering, and began to go transparent. "Don't let them spread silly rumors about me, or make me a god. O.K., Fletch? I'm a seagull. I like to fly, maybe..."

"JONATHAN!"

"Poor Fletch. Don't believe what your eyes are telling you. All they show is limitation. Look with your understanding, find out what you already know, and you'll see the way to fly."

The shimmering stopped. Jonathan Seagull had vanished into empty air.

After a time, Fletcher Gull dragged himself into the sky and faced a brand-new group of students, eager for their first lesson.

ဖလက်ချာသည် သူ့ဆရာဘက်သို့လှည့်၍ မျက်စိများတွင် ခေတ္တမျှ ကြောက်စိတ်ပေါ်လျက် ဤသို့ပြော၏။
“ကျွန်တော်က ဦးဆောင်” ဆရာက ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်တော်က လမ်းညွှန်။ ဆရာထွက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘာကွ။ ငါ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး။ ဟုတ်လား။ တခြားငှက်အုပ်တွေလည်း ရှိကြဦးမှာဆိုတာ၊ တခြားဖလက်ချာတွေလည်း ရှိကြလေဦးမယ်ဆိုတာ။ မောဟမှောင်ကြီးကို ဖျက်ဆီးထွန်းပြောင်စေတဲ့ အလင်းရောင် အလောကောဆီကို ခု ဦးတည်ချီတက် နေနိုင်တဲ့ ဒီဖလက်ချာထက် သူတို့တစ်တွေက ဆရာ ပိုလိုနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်း မရိပ်စားမိဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ကို၊ ဆရာယောရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စင်ရော်ပြိန်းတစ်ကောင်ပါ။ ဆရာကတော့. . .”

“မဟာစင်ရော်ကြီးရဲ့ ဧကပုတ္တ တစ်ဦးတည်းသော သားတော်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ငါ ဆက်ပြောလိုက်ရော့မယ်။ မရူးစမ်း ပါနဲ့ကွယ်” ယောနသံသည် သက်ပြင်းချပြီးလျှင် ပင်လယ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း ဤသို့လည်း ဆက်ပြောသေး၏။

“ငါ့ကို မင်း မလိုတော့ပါဘူး။ မင်းဟာမင်းကိုပဲ ဆက်ဆက်ကြီး တွေ့မြင်ရအောင်ပဲ လုပ်ဖို့လိုတယ်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နည်းနည်းနည်းနည်း ပိုပိုတွေ့လာအောင်ပေါ့။ ဒီအကန့်အသတ်၊ အချုပ်အချယ်ကင်းနေတဲ့ ဖလက်ချာကို၊ ဒီအစစ်အမှန်ဖြစ်တဲ့ ဖလက်ချာကို တွေ့တွေ့လာအောင်ပေါ့။ ဒီဖလက်ချာသာ မင်းရဲ့ဆရာကွ။ မင်း ဆက်လုပ်ရမှာက သူ့ကို တကယ်နားလည် လာအောင် သူ့ကို လေ့ကျင့်ပေးဖို့ပဲ”

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ယောနသံ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲတွင် ယိမ်းယိုင်၍ အရောင်ပြက်ပြက် ဖိတ်ဖိတ် လက်လာပြီးလျှင် ထုတ်ချင်းခတ် ထိုးဖောက်မြင်နိုင်လောက်အောင် စ၍ကြည့်လင်လာ၏။ “ဟေ့. . . ငါ့အကြောင်း မဟုတ် တယုတ်၊ ကောလာဟလသတင်းတွေ သူတို့ လျှောက်မလွင့်စေနဲ့နော်။ ငါ့ကို ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်အောင်လည်း မလုပ်စေနဲ့နော်။ ဟုတ်လား ဖလက်ချာ။ ငါဟာ စင်ရော်တစ်ကောင်ပါပဲ။ ပျံနေချင်တာပါပဲ”

“ဆရာ ယောနသံ”

“သနားလိုက်လေ၊ ဖလက်ချာရယ်။ မင်းရဲ့ မံသမျက်စိတွေက ပြောပြလေသမျှကို မင်းမယုံလေနဲ့။ အဲဒီမျက်စိတွေက မင်းကိုပြနေတာ အားလုံးဟာ အကန့်အသတ်၊ အချုပ်အချယ်တွေသာ ဖြစ်တယ်ကွ။ ဘာကိုမဆို အမြင်သိနဲ့သာမဟုတ်ဘဲ ပညာသိနဲ့နားလည်ဖို့ မြင်အောင်ကြည့်။ မင်းကိုယ်တိုင်သိနဲ့ငြိမ်းသားဟာ ဘာလဲဆိုတာကို တွေ့အောင်ရှာကြည့်။ ဒါတွေကို မင်းလုပ်ရင် ပျံသန်းခြင်းအတတ်ရဲ့ လမ်းမတော်ကြီးကိုသာ မင်း မြင်လာလိမ့်မယ်”

လက်ခနဲ၊ လက်ခနဲ အရောင်ပြက်ခြင်းသည် ရပ်စဲသွား၏။ ထိုနှင့်အတူ ယောနသံစင်ရော်လည်း လေထုဟင်းလင်းအတွင်း ကွယ်လေသတည်း။

ကာလကြာလတ်သော် ဖလက်ချာ စင်ရော်သည် ကောင်းကင်ယံသို့ လေးကန်နှေးကွေးစွာတက်၍ ရှေးဦးသင်ခန်းစာကို လိုလိုလားလားကြီး ငုံ့လင်လျက်ရှိသော ငှက်ကျောင်းသားသစ်အစုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ၏။

"To begin with," he said heavily. "you've got to understand that a seagull is an unlimited idea of freedom, an image of the Great Gull, and your whole body, from wingtip to wingtip, is nothing more than your thought itself."

The young gulls looked at him quizzically. Hey, man, they thought, this doesn't sound like a rule for a loop.

Fletcher sighed and started over. "Hm. Ah...very well," he said, and eyed them critically. "Let's begin with Level Flight." And saying that, he understood all at once that his friend had quite honestly been no more divine than Fletcher himself.

No limits, Jonathan? he thought. Well, then, the time's not distant when I'm going to appear out of thin air on your beach, and show you a thing or two about flying!

And though he tried to look properly severe for his students, Fletcher Seagull suddenly saw them all as they really were, just for a moment, and he more than liked, he loved what he saw. No limits, Jonathan? he thought, and he smiled. His race to learn had begun.

Richard Bach

“စပြောရမှာကတော့” သူက လေးလံသောအသံဖြင့် ပြော၏။ “မင်းတို့ နားလည်ထားရမှာက ပင်လယ်စင်ရော်ဆိုတာဟာ အကန့်အသတ်၊ အချုပ်အချယ်ကင်းတဲ့ လွတ်မြောက်ရေးဆိုတဲ့ နာမ်တရားဓမ္မတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ မဟာစင်ရော်ကြီးရဲ့ နိမိတ်ပုံလည်း ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး မင်းတို့ရဲ့ ရုပ်ကိုယ်ခန္ဓာဟာ တစ်ဖက်အတောင်ဖျားက အခြားတစ်ဖက် အတောင်ဖျားအထိ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်အကြံအစည် နာမ်တရားကလွဲလို့ တခြား ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာဘဲ”

စင်ရော်ငယ်များသည် သူ့ကို မျက်စိပေကလပ်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ သူတို့က ခပ်ရွှင်ရွှင် ထင်မိလိုက်သည်မှာ ဘယ်နှယ်ဆရာ၊ ဒီအပြောဟာ ထောင်လိုက်စက်ဝိုင်းပုံ ပျံနည်းဆိုင်ရာ နိဿရည်းတစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါလား။

ဖလက်ချာသည် သက်ပြင်းချ၍ ပြန်စပြန်၏။ “အဟမ်း၊ အာ. . . ကောင်းပြီ။ (တပည့်များအား ဝေဖန်သောမျက်စိမျိုးဖြင့် ကြည့်လျက်) က. . . အလျားလိုက် တစ်ပြေးတည်း ပျံနည်းနဲ့စကြစို့” ဤစကားများကို ပြောရင်းပင် သူသည် ဆရာယောနသံ ရိုးသားစွာ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဆရာယောနသံနှင့် အညီအမျှ သူလည်း မွန်မြတ်သော သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်းကို ချက်ချင်း သဘောတိုးလျှိုးပေါက်သွား၏။

အကန့်အသတ်များ မရှိဘူးလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဆရာယောနသံ။ ဤသို့တွေးမိ၏။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဆရာသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လေထဲက ဖြုန်းခနဲပေါ်လာပြီး ဆရာ့ကို ပျံခြင်းအတတ် တစ်ချက်နှစ်ချက် အပြုလာခဲ့ဖို့ အချိန်မဝေးတော့ပြီ။

ဖလက်ချာသည် သူ့တပည့်များအတွက် မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းထားရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူသည် ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် သူ့တပည့်များအားလုံးကို ယထာဘူတကျကျ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မြင်နိုင်တုံဘိ ဉာဏ်မျက်စိနှင့် ထိုးထွင်းသိမြင်လိုက်၏။ တစ်ခဏသာ ကြာ၏။ သူမြင်လိုက်သည်ကို ဖက်လဲတကင်း နှစ်သက်ခြင်းထက် လွန်ကဲသော စိတ်ထားဖြစ်၏။ သူမြင်လိုက်သည်ကို သူ မေတ္တာတရား တဖွားဖွား ပွားလိုက်၏။ အကန့်အသတ်များ မရှိဘူးဆို ဆရာယောနသံ။ ဤသို့လည်း အတွေးရောက်မိ၍ သူ ပြုံးလိုက်၏။ ဖလက်ချာစင်ရော်၏ ပညာဆည်းပူးမှုဟူသော အပြေးအလွှား ခရီးသည် ဤတွင် အစပြုလေသတည်း။ ။

ဘသန်း (ဓမ္မိက)

www.burmeseclassic.com

To the real Jonathan Seagull
who lives within us all.

Richard Bach

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အတွင်းသန္တာန်၌
ကျွန်ုပ်တို့ သိသိ မသိသိ
ရှင်သန်နေသော
ယောက်သံ အစစ်အမှန်သို့...
ရစ်ချွန်ဘာစ်

photo: kyaw zay ya
design: kyaw khaing